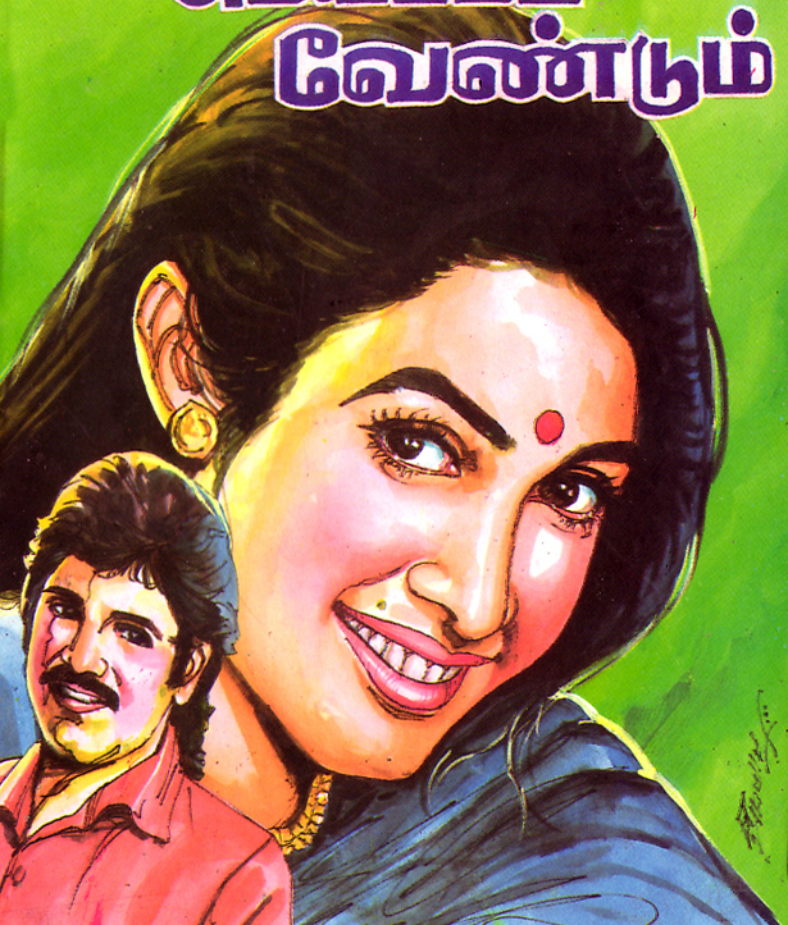

ரமணிசந்திரன்
கனவு
மெய்ப்பட
வேண்டும்

கனவு மெய்ப்ப்பட வேண்டும்

ரமணிசந்திரன்

அருணோதயம்

3, கௌடியாமடம் சாலை
இராயப்பேட்டை சென்னை-600 014.

நூல் விவர அட்டவணை

நூலின் தலைப்பு	: கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்
ஆசிரியர்	: ரமணிசந்திரன்
மொழி	: தமிழ்
முதற் பதிப்பு	: நவம்பர், 1998
இரண்டாம் பதிப்பு	: ஜூலை, 2000
மூன்றாம் பதிப்பு	: அக்டோபர், 2001
நான்காம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 2003
ஐந்தாம் பதிப்பு	: ஜூலை, 2005
ஆறாம் பதிப்பு	: பிப்ரவரி, 2007
ஏழாம் பதிப்பு	: மே, 2008
எட்டாம் பதிப்பு	: நவம்பர், 2009
ஒன்பதாம் பதிப்பு	: மே, 2011
தாளின் தன்மை	: 11.6 K.g. வெள்ளைத் தாள்
நூலின் அளவு	: 1 x 8 கிரவுன்
அச்சு எழுத்து	: 11 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 144
பைண்டிங்	: சாதா அட்டை
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
நூல் வெளியிடுவோர்	: அருணோதயம் 5/3, கௌடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.

விலை: ரூ.50.00

அச்சிட்டோர்

: ஜி.எம்.கிராபிக்ஸ், சென்னை-14.

ஒரு வாசகரின் பாராட்டுரை

பெருமதிப்புக்குரிய ஆசிரியர் திருமதி ரமணிசந்திரன் அவர்களுக்கு ஆயிரம் கோடி வணக்கங்கள். உங்களது ஆயிரமாயிரம் ரசிகை ரசிகர்களில் நானும் ஒருவன். தங்களது புத்தகங்களைப் படிக்கும் போது மனதிற்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். இது ஒரு கதைப் புத்தகம் தானே என்றில்லாமல் எங்கோ ஓரிடத்தில் நடைபெறுகின்ற உண்மைச் சம்பவமாகவே மனத்திரையில் காட்சியளிக்கும் புத்தகத்தை எண்ணி வியப்படைவேன். அத்தோடில்லாமல் கனக்கென ஒரு நல்ல பாணியை வகுத்துக் கொண்டு கதைகளில் வரும் கதாபாத்திரங்களின் குணாதிசயங்கள் - எண்ணங்கள் - செயல்கள் - தன்மைகள் இவைகள் கடுகளவும் மாறாமல் அப்படியே அவர்களை அவர்களாகவே சித்தரித்துக் காட்டுவது, இதுதான் எனக்கு பெரும் வியப்பு. தாங்கள் எழுதிய புத்தகங்கள் இப்பொழுது என்னிடம் அறுபத்தேழு வைத்திருக்கிறேன். ஒவ்வொன்றும் தித்திக்கும் தேன் இதழ்கள். ஒரு மலர், வெண்மையில் எத்தனை நிறங்கள். இவைகளில் முறையே பெண்மை, தாய்மை இவைகளின் சிறப்புகளையும் படிப்போரிடம் தாய்மையின் ஸ்பரிசு உணர்வுகளை உணர்ந்து புரிந்து கொள்ளும் அளவுக்கு மிகவும் தெளிவுற எழுதியிருக்கிறீர்கள்.

பொதுவாக சில கதைப்புத்தகங்கள் வரங்கி வாசிக்கும் போது கதைகளின் போக்கும் முடிவும் இப்படித்தான் இருக்கும் என்பதை ஓரளவு சரியாகவே அனுமானிக்க முடியும். இது நான் கண்ட அனுபவமும் கூட. ஆனால் தங்களின் கதைப் போக்கும் முடிவும் எதிர்பார்ப்புக்கு அப்பாற்பட்டு மிகவும்

நயமாகவும், சுகமாகவும், சுபமாகவும் முடியும். இதுவே வாசகர்கள் அனைவரையும் இரும்புத் துண்டைச் சுண்டி இழுக்கும் காந்தம் போல தங்களின் எழுத்தோவியங்கள் எல்லோரையும் கவர்ந்து இழுத்து விடுகிறது.

எழுத்துத் துறைகள் உலகில் எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவைகள் சமுதாயத்திற்கும் மக்களுக்கும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் நன்மை பயப்பனவாக இருப்பது அவசியம். அதில் தங்களின் எழுத்தோவியங்கள் நிச்சயம் பெருநன்மை பயப்பதாகவே அமைந்திருக்கிறது. இது என் சொந்த அனுபவம். எவ்விதம் அன்பாக இதமாக கனிவாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று தங்களின் படைப்புகள் எவ்வாறு அறிவுறுத்துகிறதோ அவ்விதத்தில் நான் நடக்க ஆரம்பித்தேன். அதன் விளைவு குடும்பத்தில் குறிப்பாக என் மனைவியிடம் விவரிக்க இயலாத அளவு பேரன்புகலந்த இனியதோர் நேசம் உண்டாகி மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறோம். இந்த நல்வரத்தை என் வாழ்வில் இனிதே எனக்குத் தந்தருளிய தங்களை வாழ்நாளில் என்றென்றும் மறவேன். என்னிடம் கண்ட இப்பெரும் மாற்றத்திற்குக் காரணமறிந்த என் மனைவி தங்களை மனதாரப் போற்றுகிறாள்.

இப்படிப்பட்ட அரும்படைப்புகளை ஆரம்பத்திலிருந்து வெளிக் கொணர்ந்த அருணோதயம் பதிப்பகத்தாருக்கும் எனது அன்புகலந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இனிதே தொடரட்டும் உங்கள் பணி என்றென்றும்.

அன்புள்ள

மு. சுந்தரராஜன்
சுகனூர்

கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்

1

அன்று காலையிலிருந்தே மைத்திரேயிக்கு ஒரே பரபரப்பு.

பல் துலக்கி வந்ததிலிருந்தே தொடங்கிவிட்டாள்! “அம்மா, இன்று தலைக்கு ஷாம்பூ போடுவதா வேண்டாமா?” என்று தாயாரிடம் கேட்டாள்.

“போட்டுக் கொள்ளேன். தலைமுடி அழகாகப் பளபளவென்று இருக்கும்!” இது அம்மா சிவகாமி.

“என்னம்மா, ஷாம்பூ போடச் சொல்கிறீர்கள்! ஒரு சின்னக் காற்றுக்குக் கூந்தல் பறந்து கலைந்து போய் விடாதா?” இது மைத்திரேயி.

“அப்படியானால், ஷாம்பூ போடாதே!”

“என்னம்மா, நீங்கள்! அப்புறம், முகமெல்லாம் எண்ணை வழியாதா? நான் வேறு, இன்றைய நேர்முகப் பேட்டியை மறந்து, நேற்று தலையில் எண்ணை வேறு தேய்த்துத் தொலைத்தேன்!” என்று எரிச்சல்பட்டாள் மகள்.

“தெரிகிறதில்லையா? பின்னே ஷாம்பூ போட்டு முடி அலசு...அட அட என்னடி நீ? காலை வேளையில், நாண். அஷ்டாவதானம்' செய்கிற நேரத்தில், இன்னும் ஒன்றாய், நீ வேறு என்ன என்னைப் போரடிக்கிறாய்? நீயாய் யோசித்து, உனக்காய்ச் சரி என்று பட்டதைச் செய், போ!” என்று மகளை ‘விரட்டிவிட்டுத் தன் வேளையில் முனைந்தாள் தாய். “இருபத்திரண்டு வயது முடிந்துவிட்டது. இவள் வயதுக்கு நான் இவளைப் பெற்றும் விட்டேன். இவளானால் பச்சைக் குழந்தை மாதிரி எப்படிக் குளிப்பது என்று கேட்டுக் கொண்டு இருக்கிறாள்!” என்று எரிச்சலோடு முணுமுணுத்தபடி வெட்டி முடித்த காய்களைத் தட்டில் எடுத்து வைத்தாள்.

அடுத்து, அவள் வாணலியை அடுப்பில் ‘ணங்’ கென்று வைத்த வேகம், தண்ணீர் மோட்டாரை நிறுத்தி விட்டு வந்த சுந்தரத்தைப் பேச வைத்தது. “பெற்றவ ளுக்கு ரீரம்பத் தெரியும் என்று நினைத்து சின்னப்

பிள்ளை ஒன்று கேட்டால் பெரிதாகச் சலித்துக் கொள்கிறாயே!"

"இதோ, இதைப்பற்றித்தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். சின்னப் பிள்ளையா, அவள்? இருபத்திரண்டு வயது முடிந்து, ஆறேழு மாதங்கள் சென்றாயிற்று. ஒரு மாப்பிள்ளையைப் பார்த்துக் கல்யாணத்தைப் பண்ணி வைக்காமல், 'ட்ராக் சூட்' போட்டு ஆண்பிள்ளை மாதிரி ஓடக் கூட்டிப் போகிறீர்கள்! இப்போதானால் வேலைக்கு வேறே அனுப்பப் போகிறீர்கள்! இப்போது அவள் சம்பாதித்து என்ன ஆகப்போகிறது? காலாகாலத்தில் ஒரு கல்யாணத்தை..."

"என்னடி அவசரம்? இப்போதெல்லாம் இருபத்தி நாலு வயதுக்கு முன்னால் யார் பெண்களுக்குத் திருமணம் செய்கிறார்கள்? கொஞ்ச காலம் சுதந்திரமாய் இருக்கட்டுமே! கல்யாணமானால் இருக்கவே இருக்கிறது, கண்டிப்பு, கட்டுப்பாடு எல்லாம். உன்னையே எடுத்துக்கொள்! பத்தொன்பது வயதில் கல்லூரிப்படிப்பு முடியும் முன்பே திருமணம் உடனே குழந்தை! என்றாவது கவலையற்று இருந்திருக்கிறாயா? பிள்ளையாவது சந்தோஷமாய் அனுபவிக்கட்டுமே என்று நினைவேன்!"

"கல்யாணம், குழந்தை என்றால் கட்டுப்பாடும் கவலையும்தானா? மகிழ்ச்சியாகவும்...அடடா! போங்கள் சார்! காலை வேளையில் வேலை நடுவே வந்து பேச்சுக் கொடுத்தால் இப்படித்தான். பாருங்கள்! கடுகை இரண்டாம் தடவை போட்டிருக்கிறேன்!" என்று அலுப்பும் எரிச்சலுமாக உரைத்தாள் சிவகாமி.

“நல்லதுக்குச் சொல்கிற புருஷனோடு மல்லுக் கட்டினாயல்லவா! அப்படித்தான் நடக்கும். டேய், மது, மனோ, இன்றைக்கு உங்களுக்குக் காய்ப் பொரியலுக்குப் பதிலாக, உன் அம்மா கடுகுப் பொரியல் செய்திருக்கிறாளாமடா! நன்றாகச் சாப்பிடுங்கள்! நல்லவேளையாக எனக்கு மதியச் சாப்பாடு வெளியே! கலெக்டர்கள் கூட்டம் மதிய உணவோடு சேர்ந்து இருக்கிறது! தப்பித்தேன்!” என்று அவர் சிரிக்கவும் சிவகாமியின் முகம் லேசாகச் சிவந்தது.

“கொஞ்சம் கடுகு, கூடிப்போனால் என்ன ஆகிவிடும்? பிள்ளைகளை உசப்புகிறீர்களே! இதோ பாதிக் கடுகை எடுத்தேவிட்டேன். இனிமேல் சங்கடப்படாமல் சாப்பிடுங்கள்!” என்று அவள் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதே, அந்தத் தம்பதியருடைய மூத்த மகள் மைத்திரேயி மீண்டும் வந்து நின்றாள்.

“அம்மா, ‘இண்டர்வியூ’வுக்குச் சுரிதார் அணியவா? அல்லது சேலை கட்டட்டுமா?” என்று மகள் கேட்கவும் சிவகாமிக்கு மிகவும் கோபம் வந்துவிட்டது.

“சமையல் முடிவதற்கு முன்னால், இன்னொரு கேள்வியோடு இங்கே வந்து நின்றாய் என்றால், கரண்டிக் காம்பாலேயே ஒன்று போட்டுவிடுவேன்! நாக்கை மட்டும் வக்கணையாக வளர்த்து வைத்திருக்கிறீர்கள் இல்லையா? ஒரு கல் உப்பு கூடிப்போனால் பட்டிமன்றமே நடத்துகிறீர்களே, சமைக்கும்போது தொல்லை பண்ணக் கூடாது என்று தெரியாது? ஓடு!”

என்று விரட்டிவிட்டு அடுப்புப் பக்கம் திரும்பிக் கொண்டாள்!

“என்னவோ நம் தாயார் உலகமகா கெட்டிக்காரி என்று நினைத்துக் கேட்க வந்தால் பெரிதாகப் பிசு பண்ணிக் கொள்கிறாயே! வாடாம்மா! நான் சொல்லுகிறேன்” என்று மகளுக்கு உதவ முன்வந்தார் சுந்தரம்.

“செய்யலாம்பா! ஆனால், நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்ததை அணிந்து கொண்டு போனால், அந்த நிறுவனத்துக் காவலாளி, என்னை உள்ளேயே விடாவிட்டால் என்னப்பா செய்கிறது?” சட்டென அங்கே ஒரு சிரிப்பலை பரவியது.

“வேண்டும், உங்களுக்கு?” என்று சிவகாமியும் நகைத்தாள்.

“மைத்திரேயியின் சந்தேகத்துக்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறதடி!” என்று புதிர் போட்டுவிட்டு, சுந்தரம் மகளிடம் திரும்பினார். “மைத்திம்மா, உன் அம்மாவை மனைவியாகத் தேர்ந்தெடுத்ததை வைத்து மற்றதை எடை போடாதேம்மா! அது ஒன்று தவிர, மற்ற எல்லாவற்றிலும், என் தேர்வு, பிரமாதமாய்த்தான் இருக்கும்!” என்று கூறி, மனைவியை நோக்கி அவர் கண்சுமிட்ட, அங்கே, மீண்டும் ஓர் ‘அசட்டுச் சிரிப்பு வெடித்தது.

“அது ஒன்றுதான் நீங்கள் செய்த உருப்படியான காரியம் என்று, எங்கள் வீட்டில் எல்லோரும் சொல்லுவார்கள்!” என்றாள் சிவகாமி கேலியாக கூறி,

“உங்கள் வீட்டில்தானே?” என்று சுந்தரம் திருப்பிக் கொடுக்கவும், ‘ஓ’ என்று சிரிப்பும் கைதட்டலுமாக வீடு அல்லோலகல்லோலப்பட்டது.

கூடச் சேர்ந்து சிரித்த சிவகாமி, திடுமென ‘அச்சச்சோ!’ எனவும், “என்னம்மா, இன்னொரு தரம் கடுகு போட்டீர்களா?” என்றான் முதல் மகன் மதுகுதனன் கிண்டலாக.

“அச்சச்சோ! எவ்வளவு கடுகு சாப்பிடுவது? அப்பா, எங்களுக்கு ஒட்டலில் சாப்பிடப் பணம் தந்துவிடுங்கள்!” என்று தொடர்ந்தான் கடைசிப் பிள்ளை மனோரஞ்சன். என்னாலெல்லாம் கடுகுப் பொரியல் சாப்பிட முடியாதுப்பா!”

“உங்கள் யாரையும் கடுகுப் பொரியல் சாப்பிடும் படி நான் சொல்லவே இல்லை! நீங்கள் அடித்த கூத்தில் சாம்பாருக்குக் காய்களை மட்டும் போட்டுக் குக்கரை மூடியிருக்கிறேன். ஊறவைத்த பருப்பு அப்படியே வெளியே இருக்கிறது! எனக்கென்ன? வெறுமனே காய்களை மட்டும் சாதத்தில் கலந்து சாப்பிடுங்கள்! இனிமேல் பருப்பை அரைக்க நேரம் இல்லை!” என்று ஒரே போடாய்ச் சிவகாமி போட, மகன்களும் தந்தையும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து விழித்தனர்.

இந்தச் சமயம் பார்த்து “அம்மா, நீங்கள் எனக்கு இன்னும் பதில் சொல்லவில்லையே! நான் சுரிதாரில் போவதா? சேலையா?” என்று தன் காரியத்திலேயே கண்ணாக, மைத்திரேயி வினவினாள்.

“என்னடி...நீ? இங்கே இவ்வளவு நேரம் என்ன நடந்தது என்று ஏதாவது உனக்கு மனதில் பட்டதா? எது முக்கியம் என்று இல்லாமல், சேலையா, சுரிதாரா என்று வந்து நிற்கிறாயோ!” என்று அலுத்துக் கொண்டாள் சிவகாமி.

“அதானே... என்று ஆமோதிக்கத் தொடங்கிய தம்பிகளை முந்திக் கொண்டு, “உங்களுக்குத்தான் எது முக்கியம் என்று தெரியவில்லை! தினமும் தான் சாப்பிடுகிறோம்! ஒருநாள் குழம்பு இல்லாவிட்டால் என்ன? தயிரையும் ஊறுகாயையும் வைத்துச் சாப்பிடுவது! ஆனால், என் நேர்முகத் தேர்வு அப்படியா? நிறுவனம் நல்ல நிறுவனம்! நல்ல சம்பளம்! பேட்டியில் வெற்றி பெற்றால், எத்தனை ஆண்டு காலத்துக்கு, அது எனக்குப் பயன்படக் கூடுமோ, என்னவோ? அதற்குப் பொருத்தமாய் உடையணிவது இப்போது முக்கியம் இல்லையா? சொல்லுங்கள்!” என்று ஆணித்தரமாகக் கேட்டாள் அவள்.

“மைத்திம்மா, இந்த வேலை வேண்டும் என்று ரொம்ப ஆசையாய் இருக்கிறதாடா?” என்று விசாரித்தாள் தாயார்.

“ஆமாம்மா! அங்கே காட்டுவதற்கு எத்தனை ‘டிசைன்’ வரைந்து வைத்திருக்கிறேன் தெரியுமா? ஃபைலைப் பிரித்துப் பார்த்ததுமே அவர்கள் அசந்துவிட வேண்டும்!”

“சரிடாம்மா! வா!” என்ற சிவகாமி, காஸ் சிலிண்டரை மூடி அடுப்பை அணைத்துவிட்டு, “மைத்தி சொல்கிற மாதிரி, இன்று ஒருநாள் தயிர் சாதம் சாப்பிடுங்கள். நான் இவளுக்கு, வேண்டியது பார்க்கப் போகிறேன். முறைக்காதீர்களடா! நாளைக்கு உங்களுக்கும் இந்த ‘இண்டர்வியூ’ பிரச்சினை வரும். அப்போது உங்களுக்கும் இதேபோலச் செய்வேன். சும்மா வேணும், ‘இந்த ‘வீட்டில் மகள்தான் உசத்தி’ என்று உங்கள் பாட்டைத் தொடங்காமல், அவரவர் கிளம்புகிற வேலையைப் பாருங்கள். மைத்தி ஒரு தேர்வுக்குப் போகிறாள், நினைவிருக்கட்டும்!” என்ற சிவகாமி, மகளுடன், அவளுக்கு வேண்டிய ஆடை அணிமணிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கச் சென்றாள்.

“எதற்கும் சேலையே கட்டிக்கொள். சுரிதாரில் ரொம்பச் சின்னப் பிள்ளையாய்த் தெரிவாய்... நீயே பூவேலை செய்து வேறு மாதிரியாய் ஒன்று தைத்தாயே! அந்த பிளவுசை அணிந்து, அதற்குரிய சேலை கட்டு. ஏதோ, வித்தியாசமாயும், நன்றாகவும், அதே சமயம் கொஞ்சம் பொறுப்பு வந்துவிட்ட ஆள் மாதிரியும் தோன்றும். அப்புறம்...தலைமுடியை ரொம்பவும் உயர்த்திக் கட்டாதே! கழுத்தடியிலிருந்து இரண்டு, மூன்று சென்டிமீட்டர் உயரத்தில் கட்டி, பெரிய நைலான் ‘பான்ட்’ போட்டுக் கொள். கொஞ்சம் சின்னதாக, ஆனால் ரொம்பப் பொடிசாக இல்லாமல் வட்டமாய்ப் பொட்டு வை...”

தாயின் ஆலோசனைப்படி, அலங்காரத்தை முடித்துக் கொண்டு கண்ணாடியில் பார்த்த மைத்ரேயிக்கு ஒரே சந்தோஷம்.

“அம்மா என்றால் ‘அம்மா’தான்!” என்று பெருமையோடு தாயைக் கட்டி அணைத்துக் கொள்ள உற்சாகத்தோடு நெருங்கியவளைப் பிடித்து, சற்றுத் தூரவே நிறுத்தினாள் சிவகாமி.

“மெள்ளடி மெள்ள! ஆர்கன்சா சேலை! கசங்கி விடாது? அப்பாவின் காரில் போய் இறங்கிக் கொள்! பஸ்சில் போனால் சேலை கசங்கிவிடும்” என்று மேற்கொண்டு ஐடியா கொடுத்தாள்.

பள்ளிக்கும், கல்லூரிக்கும் தயாராகி விட்டிருந்த தம்பிகள் வந்து, ‘பெஸ்ட்ஆஃப் லக்’ சொல்லவும் அதுவேறு மைத்ரேயிக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

எல்லாக் குடும்பங்களையும் போல்வே அவள் வீட்டிலும், பிள்ளைகளுக்கிடையே போட்டா போட்டிகள் உண்டுதான். அதுவும் என்றைக்கானாலும் அடுத்தவர் வீட்டுக்குப் போகப்போகிற பெண்; இங்கே இருக்கிற வரையில் முடிந்தவரை சுதந்திரமாக சந்தோ. ஷமாக இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் என்கிற எண்ணத்தில் சுந்தரம், மகளுக்குச் சற்று அதிகப்படியாகவே சலுகை கொடுப்பார். துணிமணி, நகை என்று பொதுவாக அவள் கேட்பவை உடனே கிடைத்துவிடும்.

அளவுமீறியோ, அதிகப்படியாகவோ மைத்ரேயி பெற்றோரிடம் எதையும் கேட்பது இல்லை என்பது வேறு விஷயம். ஆனால் ஹீரோ ஹோண்டாவும், யமஹாவும் கேட்டால், அப்பா மொப்பெட்டையும், 'சன்னி'யையும் வாங்கித் தந்துவிட்டாரே என்ற வருத்தம் இரு பையன்களுக்கும் உண்டு. இரண்டும் சேர்த்து அக்காவின் நகைகளில் பாதி பெறாது என்று கணக்குப் போடுவார்கள்! அது அவ்வப்போது, பேச்சில் வெளி வருவது உண்டு. முதலில் குளிக்கப் போவது, சாப்பிடும் தட்டு என்று சின்னச் சின்ன விஷயங்களில் மல்லுக் கட்டுவார்கள்! எப்படியும் ஒருநாளைக்கு ஒரு சண்டை பாவது நடக்கும்!

அந்தப் போட்டி, பொறாமைகளை எல்லாம் மறந்து, தம்பிகள் வாழ்த்தவும், மைத்ரேயிக்கு உச்சி குளிர்ந்து விட்டது.

இதையே ஒரு நல்ல சகுனமாக்க மனதில் கொண்டு வேலை கிடைப்பது நிச்சயம்தான் என்று உற்சாகத்துடன் கிளம்பிச் சென்றாள் மைத்ரேயி.

'லுக்வெல்' கார்மெண்ட்ஸ்' நிறுவனத்தின் உள்ளே செல்லும்போது, அதன் நாலுமாடி சலவைக்கல் கட்டிடத் தைப் பார்த்தபோது அவளது உற்சாகம் கொஞ்சம் ஆட்டம் கண்டது.

இவ்வளவு பெரிய நிறுவனத்தில், குழந்தைகள், சிறுமியர் ஆடைத் தயாரிப்பின் முழுப் பொறுப்பையும் அவளிடம் அந்த நிறுவனம் நம்பிக் கொடுக்குமா?

நேர்முகப் பேட்டிக்காக வந்து காத்திருந்த மற்றவர் களைப் பார்த்த பிறகு மைத்ரேயி அடியோடு நம்பிக்கை இழந்தாள்.

இவர்களுக்கு இடையே என்ன அசட்டுத் தைரியத் தில் மைத்ரேயி வேலைக்கு விண்ணப்பித்தாள்!

இங்கே காத்திருந்து, போட்டியின் போது நிறுவனத் தாரின் ஏளனத்துக்கு ஆளாகித் தோல்வியோடு திரும்பு வதை விட, இப்போதே வீட்டுக்குப் போய் விட்டால் என்ன?

2

மைத்ரேயிக்குச் சிறுவயதில் இருந்தே-ஆறு வய தில் பள்ளியில், தையல் வகுப்பில் 'காம்புத்தையல்' கற்றுக் கொடுத்த போதிருந்தே துணி, தையல் இவற்றில் ஆர்வம் அதிகம். அப்போதிருந்தே, கண்ட மாதிரி 'டிரஸ்'களை எல்லாம் அணியமாட்டாள்.

'இந்த இடம் தொள தொள என்று இருக்கிறது; இந்த இடம் இறுக்கமாகப் பிடிக்கிறது; சரிபண்ணித்தா ருங்கள்!' என்று தாயிடம் தொண தொணத்து, 'அதை அன்னை சரிசெய்து கொடுத்த பிறகுதான் அணிவாள்.

ஏழு எட்டு வயதில் இருந்தே தையல்காரரிடம் இன்னின்ன விதமாய்த் தையுங்கள் என்று தன் உடைக

ளுக்கு 'டிசைன்' கொடுப்பாள். ரெடிமேடு ஆடைகளை, அவள் தான் அவளுக்கு தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வாள்.

முதலில், "என்னடி அதிகப்பிரச்சங்கம்? அம்மாவுக்குத் தெரியாததா, உனக்குத் தெரிந்துவிடப் போகிறது?" என்று அதட்டிய சிவகாமியும், மகளின் தேர்வுகள் அவளுக்கு அழகூட்டுவதைக் கண்டு, அவள் விருப்பப் படியேவிடத் தொடங்கினாள்.

முதலில் தனக்கென்று தொடங்கியதுதான். மெல்ல மெல்ல மைத்ரேயிக்கு தையல் கலையில். மிகுந்த ஆர்வம், உண்டாயிற்று. பள்ளிப்படிப்போடு; மாலை வேலைகளில் தனியே தையல் கலையையும் கற்று வந்தாள். அது முடிந்ததும் தரமணிக்குச் சென்று 'டிரஸ் டிசைனிங்' கற்றாள்.

அதன் பிறகு 'மெப்சி'ல் - மெட்ராஸ் எக்ஸ்போர்ட் பிரமோஷன் ஸோனில் முதுகு ஓடிய உழைத்தாள். துணிவெட்டுவதில் ஒரு மிகச் சிறு தவறுகளால் கூட நாட்டுக்கு ஏற்படக் கூடிய கோடிக்கணக்கான ரூபாய் நஷ்டத்தைப் பற்றிக் கேட்டு மனம் வருந்தியிருக்கிறாள்.

ஆனால், இதிலெல்லாம் அவளுக்கு முழு ஈடுபாடு ஏற்பட மறுத்தது. கொஞ்ச நாட்களாக அது அவளுக்குள் ஓர் ஏக்கமாகவே மாறிவிட்டது எனலாம்!

இன்னும் எத்தனை காலம்தான், இப்படி அடுத்தவர் சொல்லுக்கேற்ப வெட்டுவதும் தைப்பதும்! அவளாக உடைகளை வடிவமைப்பது எப்போது?

உள்ளே குவிந்து கிடக்கும் நூறுநூறு ஐடியாக்களும், உடைகளாக மாறி, இளஞ்சிறார்கள், சிறுமியர் உடலை அலங்கரிப்பது எப்போது?

இப்படி அவள் தவித்துக் கொண்டு இருந்தபோது தான் தினப் பத்திரிகையில் வந்த அந்த விளம்பரம் மைத்திரேயியின் கண்ணில் பட்டது.

ஏற்கனவே, ஆண்களுக்கான உடைகளைத் தயாரித்து, விற்பதில் பெரும் வெற்றி பெற்றிருந்த ஒரு நிறுவனம், சிறுவர், சிறுமியரின் ஆடை தயாரிப்பில் இறங்கப் போவதாகவும், தனிப் பொறுப்பாய் ஏற்று நடத்தக் கூடிய திறமையும் ஆர்வமும் உடையவர்கள் விண்ணப்பிக்கலாம் என்று அறிவித்திருந்தார்கள். அதிலும், முன் அனுபவம்! வயது பற்றி விளம்பரத்தில் எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை! அவரவரின் டிசைன்களை மட்டும் எடுத்து 'வரச் சொல்லியிருந்தார்கள்.

எனவேதான் இந்த வேலைக்கு மைத்ரேயி விண்ணப்பித்தது!

விளம்பரத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது தபால் பெட்டி எண்தான்.

ஆனால், 'லுக்வெல் கார்மென்ட்' சிடமிருந்து நேர் முகப் பேட்டிக்கு வரும்படி பதில் வரவும், அவள் அந்தரத்தில் மிதந்தாள் எனலாம்.

மகள் வேலை பார்க்கப் போவதில் அதுவும் நனியார் நிறுவனத்தில் வேலை பார்க்கப் போவது

சிவகாமிக்கு அவ்வளவாக விருப்பம் இல்லைதான் என்றாலும், மகளின் ஆர்வத்தையும் உற்சாகத்தையும் பார்த்துதான் அவளும் ஒருவாறு சம்மதித்தாள். அது வரை, 'நமக்கு எதற்கு இதெல்லாம்' என்கிற பேச்சுதான்.

இது வெறும் 'இன்டர்வியூ' மட்டும்தான். வேலையே கொடுத்து விட்ட மாதிரி பிடு பண்ணுகிறாயே!" என்று, சுந்தரம் மனைவியைக் கண்டித்தது காதில் விழுந்தும், அது மைத்ரேயியின் மனவெழுச்சியைச் சற்றும் பாதிக்கவில்லை!

ஒரு பெரிய நிறுவனத்தில் வேலைக்குப் போகப் போகிறோம் என்று எண்ணினாளே தவிர, அந்த வேலையைத் தனக்குக் கொடுப்பார்களா என்று அவள் எண்ணிப்பார்க்கவே இல்லை எனலாம்.

அழகழகாய் ஆயிரம் டிசைனர்கள் வைத்திருக்கிறோம்! அத்தனையும் இனி உடைகளாகி பல்லாயிரம் சிறுமியர் உடல்களை அழகுபடுத்தப் போகின்றன!

இது ஒன்றுதான் மைத்தியின் மனதில் இருந்தது.

ஆனால் நாலுதளத்தில், சிவப்பும் கறுப்புமாய்த் தங்க நிற துகள்களுடன் கண்ணாடி போலப் பாலிஷ் செய்யப்பட்ட சுவர்களுடன் 'லுக்வெல்' நிறுவனத்தின் பெரிய கட்டிடத்தைக் கண்டதும் அவளுக்குக் கொஞ்சம் திகைப்பேற்பட்டது.

இவ்வளவு பெரிய நிறுவனம் அவளை ஒரு பொருட்டாய் மதிக்குமா!

இந்தக் கலக்கத்துடனேயே, பேட்டிக்கு வந்தவர்கள் காத்திருக்கும் ஹாலுக்குள் சென்றவள், அங்கு ஏற்கெனவே வந்து காத்திருந்தவர்களைக் கண்டதும் மேலும் திகைத்தாள்.

ஹாலினுள் அழைத்து வந்த பணியாள், “அதோ, அங்கே அவங்களோடு உட்காருங்கம்மா! கூப்பிடு வாங்க!” என்று வழிமுறை உரைத்து சென்று விட்டான்.

மைத்திரேயியின் கால்கள் லேசாக நடுங்கின.

பேச்சினூடே லேசாகத் திரும்பி அவளை ஆராய்ந்து, ‘ச்ச! இவளெல்லாம் இங்கே ஏன் வருகிறாள்!’ என்பது போன்ற பாவனையோடு அலட்சியமாகத் திரும்பிய பார்வைகளும் அவளுக்கு எந்த விதத்திலும் உதவுவனவாக இல்லை.

இவர்கள் முன், தொய்ந்து விழுந்து விடுவோமோ என்ற பயமும் அப்படி விழுந்து விடக்கூடாது என்கிற பிடிவாதமுமாக, மைத்திரேயி, அவசரமாக இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டாள். அந்த ஏசியிலும் வியர்த்த முகத்தைக் கைக்குட்டையைக் கொண்டு துடைத்து, தன் படபடப்பை வெளிக்காட்ட மனமின்றி அவள் அமர்ந்திருந்த போது, ‘டயானா’ மாடல் தலையலங்காரத்துடன் இன்னொரு பெண்மணியும் அங்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

வந்த பெண்மணிக்கு வயது சுமார் நாற்பது இருக்கக்கூடும். அவளை வரவேற்று முறுவலித்துப் பேசிய மற்ற பெண்களும் ஏறக்குறைய அதே வயதினர் தான்.

“உங்கள் பொட்டிக்கில் இந்த ஆண்டு விற்பனை மிக அதிகமாமே!”

“உங்கள் சுடிதார்க் கடைக்குக் கிளை தொடங்கி விட்டீர்களாமே!”

காதில் விழுந்த பேச்சுகள் எல்லாம் இவை போன்றனவாகவே இருக்கவும், இந்த வேலை தனக்குக் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை, மைத்திரேயிக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தளர்ந்து, அடியோடு விட்டுப் போயிற்று.

இதற்குமேல், பயனில்லை என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்த பின்னரும் இங்கேயே காத்துக் கிடப்பானேன்?

இங்கே வந்ததும் ஏற இறங்க நோக்கிவிட்டுப் பார்வையாலேயே ஒதுக்கியதைப் போலத் தான் உள்ளே இருப்பவர்களும் அவளை நிராகரித்து விடப் போகிறார்கள். “கெட்லாஸ்ட்” என்று கடுமையாகக் கூறாவிட்டாலும், சாரிம்மா! இங்கே உனக்கு வேலையில்லை நீ போகலாம்” என்று நாகரீகமாய்க் கூறி வெளியேற்றப் போகிறார்கள்.

அந்தத் தோல்வியை அவமானத்தை எப்படித் தாங்குவது?

டிவியில் ஒரு கிரிக்கெட் போட்டியைப் பார்க்கும் போது கூட, இந்திய அணி தோற்கும் நிலை என்றால், ஓடிப்போய் டிவியை அணைத்து விடுவாள் அவள்.

அதற்கு வீட்டில் பெரிய சண்டையே நடக்கும்.

கடைசியாக ஒரு நல்ல 'ஸ்ட்ரோக்' அடித்தால் அதைப் பாராமல் விடுவதா என்று பையன்களுக்கும், 'என்ன அடித்தாலும் தோற்கும் என்கிற போது அதைப் போய்ப் பார்ப்பதா' என்று இவளுக்கும் தகராறு நடக்கும்!

பல விஷயங்களில் மகளுக்கு சார்பாக இருக்கும் சுந்தரம்கூட இதில் மாறுபட்டு விடுவார். வெற்றியை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொள்வது போலத் தோல்வியையும் தைரியத்தோடு தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் அப்படியானால் தான் அந்தத் தோல்வியிலிருந்து பாடம் படித்து வெற்றியை நோக்கி முன்னேற முடியும்' என்றுரைத்துப் பையன்களுக்கு டிவி வைத்துக் கொள். அனுமதி கொடுத்து விடுவார்.

அழுது கொண்டு உள்ளறைக்குப் போய்விடும் மகளிடம் வந்து இருந்து "பாரம்மா, எடுத்த எடுப்பில் எல்லோருக்கும் எதிலும் வெற்றி கிடைத்து விடாது. ஒரு சிலந்தியிடமிருந்து பாடம் கற்றுக்கொண்ட ராபர்ட் ப்ரூஸ் வரலாறு உனக்குத் தெரியும்தானே? பத்துத் தோல்விக்கு அப்புறம்தான் ஒரு வெற்றி கிடைக்கிறது. பத்து நிறுவனங்களின் படிகளில் ஏறி இறங்கிய பிறகு தான் ஒருவருக்கு வேலை கிடைக்கிறது! உன்னைப் போலத் தோல்விக்கு அஞ்சினால் இவர்கள் எல்லாம் போன இடம் புல் முளைத்துப் போய்விடும் அல்லவா? யோசிம்மா!" என்று தட்டிக் கொடுத்து, அவளையே அழைத்து வந்து, போட்டியையும் பார்க்க வைப்பார்.

நம் அணியினர் எங்கே, என்ன தபபு விட்டார்கள் என்று பிறகு ஆராய்ச்சி நடக்கும்.

இப்போது தோல்விக்குப் பயந்து, நேர்முகப் பேட்டிக்கே போகாமல் ஓடினால் அப்பா எனை நினைப்பார்?

அவளைப் பற்றி நிச்சயமாக ஏமாற்றம் அடைவார்! வருத்தமும் படுவார்!

ஆனால்...அதற்குப் பார்த்தால்...

முள்மேல் அமர்ந்திருப்பது போன்ற உணர்வுடன் உட்கார்ந்து கொண்டு, மைத்ரேயி, உள்ளூர அல்லாடிக் கொண்டு இருக்கும்போதே மூன்றுபேர் உள்ளறைக்குச் சென்று திரும்பினர்.

அவர்களின் முகங்களில் இருந்து, மைத்ரேயியால பெரிதாக ஒன்றும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்றாலும், யாரும் நம்பிக்கை இழந்து போய்விடவில்லை என்பது மட்டும் நன்றாகத் தெரிந்தது.

தான் மட்டும் தான், உள்ளே செல்லுமுன்பே நிராசையுற்று உட்கார்ந்திருப்பது!

இந்த அவஸ்தை முடியாதப்பா! போய்விடலாம் என்று மைத்திரேயி எழுந்தபோது, “மிஸ் மைத்திரேயி! மிஸ் மைத்திரேயி வந்திருந்தால், உள்ளே வாருங்கள் அழைக்கிறார்கள்!” என்று, ஒவ்வொருவராக அழைத்துச் சென்ற பணியாள் கூப்பிட்டான்.

பெரிய மூச்சுகளை எடுத்து, தடதடக்கும் நெஞ்சைச் சமனப்படுத்த முயன்றவாறே, அந்தப் பணியாளைப் பின்தொடர்ந்தாள் அவள்.

விண்ணப்பித்தவர்கள் காத்திருந்த அறையை அடுத்து ஒரு வராந்தா இருந்தது. வராந்தாவில் பக்க வாட்டில், சற்று நடந்து, முடியிருந்த ஒரு கதவைத் திறந்து வைத்து விட்டுப் பணியாள் ஒதுங்கி நின்றான்.

காத்திருந்த அறையை ஒட்டிய அடுத்த அறைதான் என்று எண்ணியபடியே அறையினுள் சென்றாள் மைத்திரேயி.

ஏதாவது பிரச்சனையை எதிர்கொள்ளும்போது, 'சிங்கத்தை அதன் குகையிலேயே சந்திப்போம்' என்று கூறுவது சுந்தரத்தின் வழக்கம்; இப்போது நாமும் சிங்கத்தின் குகைக்குள்ளேயே வந்தாயிற்று! இனிச் சிங்கத்தைச் சந்திப்பதுதான் பாக்கி என்று எண்ணம் ஓடவும், தன்னையறியார்மல் அவள் மனம் லேசாயிற்று. இதழ்களில் தோன்றிய ஒரு முறுவலோடு, மைத்திரேயி நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அறையினுள் ஒரு நீண்ட மேஜையின் பின்னே, மூன்று பேர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

ஒருபுறம் அமர்ந்திருந்தவருக்குப் பாதித் தலைமுடி நரைத்திருந்தது. 'சால்ட் அன்ட் பெப்பர்' என்பார்களே, அதுபோல! மறுபுறம் அமர்ந்து சுமார் நாற்பத்தைந்து வயது மதிக்கத் தகுந்த ஒரு பெண்மணி, முகத்தின் வயதுக்குப் பொருந்தா வகையில், உயரத் தூக்கிக்

கொண்டையிடப்பட்டிருந்த கூந்தல் பயங்கரமாய்க் கறுப்படிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஒன்றல்ல! மூன்று சிங்கங்கள்! இனித் தலைமைச் சிங்கத்தைப் பார்ப்போம் என்று பார்வையை நடுநாயகமாய் வீற்றிருந்தவரிடம் திருப்பியவள் சற்று திகைத்தாள்.

மற்றவர்களோடு ஒப்பிடும்போது, நடுவில் அமர்ந்திருந்தவன் வயதில் மிகவும் இளையவன், மறுதலை முறையைச் சேர்ந்தவன் என்றே சொல்லலாம்!.

ஆனால், அவளது திகைப்பின் காரணம் அது வல்ல! அவனை அவள் பார்த்திருக்கிறாள்! நன்றாகத் தெரிந்த முகம்தான். அவளைச் சற்றும் தெரிந்திராதவனைப் போல அவனது முகபாவனை அவளைக் குழப்பிய போதும், அவன் அறிமுகம் ஆனவனே. சேர்ந்து அமர்ந்து அரட்டை அடித்தவன் அல்ல என்றாலும், பார்த்தால் இனம் கண்டு கொள்ளும் அளவு தெரிந்தவனே!

ஆனால், இவன் ஏன் இப்படி அறியாதவன் போலக் காட்டிக் கொள்கிறான் என்று அவளது வேகமான யோசனையை இடையில் தடுத்து, “உள்ளே வாருங்கள், மிஸ். மைத்திரேயி! அந்த நாற்காலியில் உட்காருங்கள்!” என்றது அவனது அமர்ந்த குரல்.

அந்தக் குரலையும் அவள் உள்ளூர்ப் பாராட்டியிருக்கிறாள். ஆனால் இன்று ஏன் இப்படி?

யோசித்தபடியே சென்று, மேஜையின் மறுபுறம் இருந்த, குஷனிட்ட நாற்காலியை நெருங்கினாள் அவள்.

அவள் உட்காருமுன், மீண்டும் அவளது குரல், அவளைத் தேக்கியது “கையில் இருக்கும் ஃபைல், உங்கள் சொந்த ‘டிசைன்ஸ்’ தானே?” இதென்ன கேள்வி? அடுத்தவர் படைப்பு அவளது ஃபைலில் எப்படி வரும்?

“ஆமாம் சார்!” என்று சற்று அழுத்தமான குரலில் இயம்பியவள், அவளது கையசைவு புரிந்து, ஃபைலை அவன் புறமாக உள்ளே தள்ளி வைத்துவிட்டு அமர்ந்தாள்.

மூவர் முன்னிலையிலும், அவளது தகுதிச் சான்றிதழ்களின் ‘ஜெராக்ஸ்’ காப்பிகள் இருப்பதை நோட்டமிட்டு விட்டு மைத்திரேயி, பெருமளவு அமைதியான தோற்றத்துடனேயே அமர்ந்திருந்தாள்.

ஆனால், உள்ளூர ஒரு சிறு புகைச்சல்! அது என்ன, உங்கள் சொந்த ‘டிசை’னா என்று கேட்பது? அவள் என்ன ‘திருவிளையாடல்’ தருமியா, அடுத்தவரின் படைப்பைத் தன்னது என்று கொண்டு வந்து காட்டுவதற்கு? அவளைப்பார்த்தால், சொந்தமாக எதையும் செய்யத் தெரியாத முட்டாள் மாதிரியா இருக்கிறது?

அதிருக்கட்டும்! இவன் ஏன் அறியாதவன் போல இருக்கிறான்? வேலை தேடி வந்தவளைத் தெரிந்தவள்

என்று காட்டிக் கொள்ள, இந்த முதலாளிக்குப் பிடிக்க வில்லையா?

அவளது ஃபைஸை மடமடவென்று புரட்டிப் பார்த்து இடையிடையே சிறு பேப்பர் துண்டுகளை வைத்தபடியே “முன் அனுபவம் ஏதாவது இருக்கிறதா?” என்று கேள்வியைத் தொடங்கினான் அவன்.

“இ... இல்லை, சார்... என்றாள் மைத்ரேயி சின்னதாகி விட்ட குரலில்.

“கொஞ்சம் கூட இல்லையா?” என்றாள் அந்த மத்திய வயதுப் பெண்மணி, ஒருமாதிரிக் குரலில்.

“இல்லை, மேடம், ஆனால்.... எனக்குச் சிறுவயதிலிருந்தே இந்தத் துறையில் மிகுந்த ஆர்வம் உண்டு! சித்திரமும் கைப்பழக்கம் என்கிற மாதிரி, நிறைய உழைத்திருக்கிறேன்... என்றாள் மைத்திரேயி.

அந்த அம்மாளைப் பின்பற்றி “ஆனாலும் கொஞ்ச மேனும்... என்று தொடங்கிய பாதி நரைமுடிக்காரர், நடுவில் இருந்தவன் அவர்புறம் திரும்பவும், பேச்சை நிறுத்தி, என்ன? என்பது போலப் பார்த்தார்.

அந்த இளைஞன் கண்ணால் என்ன சொன்னானோ, அதற்குமேல் வயதில் பெரியவர் பேசவில்லை.

மைத்ரேயி கொண்டு வந்திருந்த ஃபைஸை, அருகில் இருந்த பெண்மணியிடம் நகர்த்தி, “பாருங்கீள் சித்தி” என்றான்.

அந்தச் சித்தியம்மாளும்த், மறுபேச்சினறி ஃபைலில் அவன் குறிப்பு வைத்திருந்த பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்க்கலானாள்.

அப்படி, அவள் கூர்ந்து பார்த்த- அந்த இளைஞன் குறிப்பு வைத்திருந்த பக்கங்களைக் கவனித்த மைத்திரேயிக்கு ஒரே ஆச்சரியமாகிப் போயிற்று! அவன் குறிப்பு வைத்திருந்தவை அனைத்தும் அவளுக்குத் மிகவும் பிடித்தமானவை!

ரொம்பவும் நன்றாக அமைந்து விட்டிருக்கும் உடையமைப்பு எல்லாம் முதல் பகுதியிலேயே வரிசையாக வைத்து விட்டால், பிறகு, கடைசிப் பக்கங்களைப் பார்க்கும்போது போரடிக்கும் என்று கருதித் தனக்குப் பிடித்தமான படங்களை, இங்கும் அங்குமாய் நிரவித் தொகுத்திருந்தாள். மைத்ரேயி.

அந்த இளைஞன், அந்தப் படங்களை எல்லாமே கண்டு பிடித்து, குறிப்பு வைத்திருப்பதைக் காண்கையில், தன்னை மீறி, அவனிடம் அவளுக்கு ஒரு மதிப்பு ஏற்பட்டது.

இவன் ஏன்... என்று மீண்டும் யோசிக்கத் தொடங்கியவள், சட்டென அதை நிறுத்திக் கொண்டாள்:

அவனுக்கே அது பிடிக்காமல், அறிமுகமானதையே ஒதுக்கி, முதலாளி, தொழிலாளி உறவிலேயே நிறுத்திக் கொள்ளவே அவனுக்கு விருப்பம் என்றால், அப்படியே இருந்து விட்டுப் போகட்டுமே! அதை

விட்டு, அவன் நடந்து கொள்ளும் விதம் பற்றி, ஏன், எதற்காக என்று யோசித்து மண்டையைக் குழப்பிக் கொள்வானேன்?

ஏதோ, அவளது படங்கள் அவளுக்குப் பிடித்த மான டிசைன்கள், அவனுக்கும் பிடித்திருக்கின்றன. அந்த அடிப்படையில் வேலை கிடைத்தால் சரி!

வேலை! விருப்பம்போல் உடைகளை வடிவமைக்கும் சுதந்திரம்! சுய சம்பாத்தியம்... ஆகா...!

"பொதுவாகச் சிறுமியருக்கான உடைகளை எந்த மாதிரித் துணியில் தைப்பது நல்லது?"

திடுமென எழுந்த கேள்வியில் மைத்திரேயி ஒரு கணம் திகைத்தாள். போட்டியில் கேள்விகள் தொடங்கி விட்டதை உணர்ந்து, "உடம்புக்கு நல்லது பருத்தித் துணிகள்தான் என்றாலும், அவை உடனே கசங்கி விடுவன! அழுக்கும் துணியில் அதிகம் ஒட்டும்! எனவே, வீட்டில் இருக்கும்போது அணிவதற்கும், உள்ளாடைகளுக்கும் பருத்தியைப் பயன்படுத்துவது நல்லது. வெளியே, செல்லும்போது, டெரினோடு பருத்தி நூல் கலந்த துணிகள் பயன்படுத்தலாம்" என்று, சீரான குரலில் பதிலளித்தாள்.

ஃபைலை அவன் முன்தள்ளி விட்டுத் தோளைக் குலுக்கினாள் அவனுடைய சித்தி.

இடையில் ஒரு பக்கத்தைத் திருப்பி, "இந்த உடையில், இரு பக்கங்களிலும், கீழே இணைக்காமல்

விட்டிருக்கிறீர்களே! சிறுமிகள் நடக்கும்போது விகாரமாகத் தெரியாதா?" என்று அவன் கேட்டபோது, "அதைக் கேள், பிரதீபா! சினிமாக்களில் அலுக்கிக் குலுக்குகிறவர்கள் போல இந்தச் சின்னப் பிள்ளைகளும் இப்போதே தொடைகளைக் காட்டத் தொடங்குவதா? குணம் கெட்டு விடாதா?" என்று கூடச் சேர்ந்து பாடினாள் சித்தியம்மாள்.

'பிரதீபனா' பெயர்? அதிருக்கட்டும்! இந்த வயதில், இந்த அம்மாள் அணிந்திருக்கிற 'லோகட்' பிளவுசினால் கெட்டுப் போகாத குணமா, இந்த நாலைந்து வயது சின்னப்பெண்களின் கொஞ்சம் பிளவுபட்ட கீழ் உடையில் போய்விடும்.

ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டு, "இந்த உடை கொஞ்சமான துணியில் நல்ல கச்சிதமான தோற்றம் தரும்படியாகத் தைப்பது. 'ஸ்கார்ட்டில்' அதிக மடிப்புகள் கிடையாது. அதனால், இதைக் கீழ் முனை வரையிலும் சேர்த்துத் தைத்தால், பிள்ளைகள் கால்களை இலகுவாக அசைத்து ஓடி விளையாட முடியாமல் போகும். அதனால்தான் கீழே சேர்த்துத் தைக்கவில்லை. ஆனால், முழங்கால் மூட்டுப்பகுதி முடிந்து, தொடை தொடங்கும் இடம் இணைக்கப் பட்டு விட்டதால், நீங்கள் சொல்கிற மாதிரி விகாரமாய் தொடை தெரிய வாய்ப்பில்லை!" என்று தெளிவாகச் சொல்லி முடித்தாள் மைத்திரேயி.

"ம்ம்.... இதெல்லாம் கொஞ்சம் சின்ன அளவுப் படங்கள் இதையே பெரிய அளவில்... அதாவது

‘லைஃப் சை’சில் வரைந்து கொடுக்க உங்களால் முடியுமா, மிஸ் மைத்திரேயி?’

‘நிச்சயமாய், சார்! சரியாகச் சொல்லப்போனால், நான் வீட்டில் இயல்பு அளவில் வரைந்து வைத்திருப்பதைச் சின்னதாக்கிக் கொணர்ந்தது தான், சார், இதெல்லாம்! சரியாகப் பார்த்தால், சின்னதாக வரைவது தான் சார் சிரமம், முக்கியமான அலங்கார அமைப்புகள், சின்னதாக்கும்போது கண்ணில் படாது போய் விடுகின்றன!’ என்றாள் அவள்.

‘‘உடைகளுக்கேற்ற துணி பார்த்து வாங்கத் தெரியுமா?’’

‘‘தெரியும், சார். ஆனால், துணி சாயம் போகுமா இல்லையா என்று பரிசோதிக்கத் தெரியாது சார்!’’

‘‘அதெல்லாம் பரிசோதிக்க ‘லாப்’ இருக்கிறது. எந்தக் கற்றுக்குட்டியிடமும், அதுபோல முக்கியமான விஷயங்களை ஒப்படைப்பதில்லை!’’ என்றாள் சித்தியம்மாள் உதாசீனமாக.

பெருமுயற்சி செய்து, முகம் மாறாமல் காத்தாள் மைத்ரேயி. ஆனால், வெளியே கூடத்தில் அமர்ந்திருப்பவர்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், மைத்ரேயி கற்றுக்குட்டியும் கூடத்தான்! என்றாலும், இந்த அம்மாள் இப்படி அவள் முகத்துக்கெதிரேயே அதை இப்படிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை!

“வண்ணங்... என்று அந்தப் பிரதீபன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த போது, மேஜைமேல் இருந்த “செலஃபோன்” மெல்லிதாக ஒலியெழுப்பியது ‘எக்ஸ்க்யூஸ் மி!’” என்றபடி, செல்லை எடுத்தான் அவன்.

ஒருசில கணங்கள் எதிர்முனையில் இருந்த பேச்சைக் கேட்டவன், “ஒரு முக்கியமான மீட்டிங் நடுவில் இருக்கிறேன், பவித்ரா! மீட்டிங் முடிந்ததும் பேசுகிறேன். இப்போது வைத்து விடுகிறாயா?” என்று மெல்லிய குரலில் இயம்பி ஃபோன் பேச்சை முடித்தான்.

அவன் மீண்டும் பேசத் தொடங்குமுன், “என்ன? பங்களுர்க்காரியாக்கும்!” என்றாள் அவனுடைய சித்தி மகத்தாளமாக.

அரை நரைமுடிக்காரர் எங்கோ மேல்தளத்தைப் பார்க்க, பிரதீபனின் முகம் கன்றிக் கறுத்தது.

“பேட்டியை முடிப்போம் சித்தி!” என்று இறுகிய குரலில் உரைத்து விட்டு, “ஹாலில் போய்ச் சற்றுநேரம் காத்திருங்கள், மிஸ். மைத்ரேயி! இங்கேயே எங்கள் முடிவைச் சொல்லி விடுகிறோம்” என்றான் பிரதீபன்.

வண்ணங்களைப் பற்றிப் பிரதீபன் என்ன சொல்லத் தொடங்கியிருப்பான் என்று யோசித்தபடியே வெளியே சென்று முன்பு காத்திருந்த கூடத்தில், பழைய இருக்கையிலேயே அமர்ந்து கொண்ட மைத்ரேயிக்கு, இன்னொரு கேள்வியும் முக்கியமானதாகப் பட்டது. அந்த பவித்ரா யாராக இருக்கலாம்? ‘பங்களுர்க்காரியாக்கும்’

என்று அவ்வளவு எகத்தாளமாகப் பிரதீபனுடைய சித்தி குறிப்பிட்டாளே! அப்படியானால், அவனுக்கு, அந்த அஸ்வினி என்ன மாதிரி உறவாக இருக்கக் கூடும்?

பிரதீபன் பேசிய விதத்தைப் பார்க்கும்போது ஏதோ நெருங்கிய உறவாக தங்கை, மனைவி... இப்படி மிகவும் சொந்தம் என்பது போலத் தோன்றியது.

ஆனால், இந்த இரு உறவுகளைப் பற்றியும் எகத்தாளம் பண்ண என்ன இருக்கிறது? அந்தக் கேள்வியில், அந்த மத்திய வயதுக்காரர் மேல்தளத்தை ஆராய்வானேன்? முக்கியமாகப் பிரதீபனின் முகம் கன்றிக் கறுப்பானேன்.

ஒருவேளை... ஒருவேளை அந்த பவித்ரா அவனுக்குச் சின்ன வீடு... அப்படி எதுவும் தகாத உறவாக இருக்கக் கூடுமா? இப்படி ஒரு தகாத உறவு இருப்பது பிரதீபனுடைய பெரிய வீட்டுக்கு. முறையாக ம்ணந்த மனைவிக்குத் தெரியுமா?

தறிகெட்டு ஓடிய மனத்திற்குச் சட்டெனக் கடிவாள மிட்டாள் மைத்ரேயி. என்ன மட்த்தனம்?! மனைவி, சின்ன வீடு, மண்ணாங்கட்டி எல்லாம் பிரதீபனின் சொந்த விஷயம்! இதைப் பற்றியெல்லாம் மைத்ரேயிக்கு என்ன வந்தது? இங்கே அவள் ஒரு தொழிலாளி, பிரதீபன் அவளுடைய முதலாளி!

அந்த நிலையும்கூட, அவளுக்கு அந்த வேலை கிடைத்தால்தான்!

அப்படியிருக்க, பிரதீபனின் சொந்த விஷயங்க

ளைப் பற்றி அவள் ஏன் மண்டையைப் பிய்த்துக் கொள்ள வேண்டும்?

வந்திருக்கும் மற்றவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று பார்க்க முனைந்தபோது அவளுக்கு ஒன்று உறைத்தது.

அங்கு இருந்த அத்தனைப் பெண்களும், அவரவர் கொண்டு வந்திருந்த ஃபைலைக் கையிலேயே வைத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். இவளிடம் மட்டும் இல்லை!

பேட்டி முடிந்து வெளியே வந்தபோது, ஃபைலை வாங்கி வர மறந்து...அங்கேயே விட்டு விட்டு வந்திருக்கிறாள்! இவ்வளவு மறதி உள்ளவளுக்கு யார் வேலை கொடுப்பார்கள்?

ஆனால், அவள் ஒன்றும் அப்படி மறதி உள்ளவள் அல்லவே!

ஃபைலை இவள் எடுத்து வரவில்லையா? அன்றி, அவர்களே தரவில்லையா?

தரவில்லைதான்.

ஏதோ, 'வண்ணம்' பற்றி அந்தப் பிரதீபன் பேசத் தொடங்கிய போது அந்த பெங்களூர்ப்பெண் குறுக்கிட்டு விட்டாள். அவளது அருமையான டிசைன்கள் எல்லாம் அடங்கிய ஃபைல் தொலைந்து விடக்கூடாதே என்ற கவலையோடு, இடையில் போய்க் கேட்டால் நன்றாயிருக்குமா என்று அவள் யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது, பேட்டியின்போது உடனிருந்த பெரியவர் அங்கு

வந்து சேர்ந்தார்.

அறையினுள் வந்தவர் எல்லோரையும் பொதுவாகப் பார்த்து, “இந்த இன்டர்வியூவுக்கு இத்தனை திறமைசாலிகள் சேர்ந்து வந்து பங்கெடுத்துக் கொண்டதற்கு மிக்க நன்றி! விரைவிலேயே, எங்கள் முடிவை உங்களுக்குத் தபாலில் தெரிவிக்கிறோம்! வணக்கம்!” என்று கரம் குவித்தார்.

அவரிடம் சென்று, “சார், என் ஃபைல் உள்ளே இருக்கிறதே.. என்று கேட்டாள் மைத்ரேயி.

“கொஞ்சம் பொறு அம்மா!” என்றவர், மற்றவர்கள் அனைவரும் சென்ற பின், அவரே, அவளை, உள்ளே அழைத்துச் சென்றார். “இந்தச் சிறுவயதில் உனக்குத்தான் எவ்வளவு அதிர்ஷ்டம், பார்!” என்று அவர் கூறவும், மைத்ரேயியின் இதயம் படபடவென்று வேகமாக அடித்துக் கொண்டது.

அதிருஷ்டமா? அப்படியென்றால்...?

அப்படியென்றால் என்னவென்று பிரதீபன் சொன்னான். “இந்த நிறுவனத்தின், சிறுமியர் உடை தயாரிப்பின் ‘டிசைனர்’ பொறுப்பை உங்களுக்கே அளிப்பது என்று தீர்மானித்திருக்கிறோம். பல்லாண்டு காலம் உங்கள்” பணி சேவ்வனே நடக்க என் மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்!” என்று முறுவலித்தான் அவன்.

வேலை கிடைத்த மகிழ்ச்சியைக் காட்டிலும், வரி

சைப்பற்கள் பளீரிட்ட அவனது புன்னகையில், மைத்
ரேயி, மலைத்து நின்றாள்!

3

சுற்று நேரம் மைத்ரேயிக்கு ஒன்றுமே சொல்லத்
தோன்றவில்லை! எதுவுமே செய்யத் தோன்றவில்லை!

திகைப்பினால் விரிந்த கண்கள், பிரதீபனின் முகத்
தில் நிலைக்க, எவ்வளவு நேரம் அவள் அப்படி
மலைத்து நின்றாளோ, அவளுக்குத் தெரியாது! அது
மிகச் சில வினாடிகளாகவும் இருக்கலாம்; பல நீண்ட
நிமிடங்களாகவும் இருக்கலாம்!

“இதோ, உன் ஃபைல்!” என்றபடி, பிரதீபன்,
அவளது ஃபைலை நீட்ட, “வாங்கிக் கொள்ளம்மா!”
என்று பரமசிவமும் சேர்ந்து கூறவும்தான், அவளுக்குக்
கொஞ்சம் சுய உணர்வு வந்தது.

எவ்வளவு நேரமாய் ஃபைலை நீட்டிக் கொண்டி
ருக்கிறாளோ என்று, அதுவேறு தவிப்புடன் “நா..ன்...
நந... நன்றி சார்! என்... என்னால், நம்பவே முடிய
வில்லை சார்! அவ்வ....வளவு பேர் நடுவில்... எ..
என்னைப் போய்... சார், ரொம்ப ரொம்பத் தாங்க்ஸ்....
சார்!” என்று, திக்கு முக்காடித் திக்கித் திணறி ஒருவாறு,
தன் நன்றியைத் தெரிவித்து முடித்தாள்.

“இதைத்தான் நானும் சொன்னேன். ரொம்பவும் சின்னப் பெண்ணாக இருக்கிறாளே! இவளால் இந்தப் பொறுப்பை வகிக்க, அதாவது, சரியானபடி வகிக்க எப்படி முடியும் என்று, கேட்டேன்! நல்லதுக்குச் சொன்னால், காதில் வாங்கிக் கொண்டால்தானே? குடும்ப வழக்கம்! இன்றைக்கா மாறிவிடப் போகிறது?” என்று அலுத்துக் கொண்டாள் சித்திப் பெண்மணி.

முகம் கருத்தபோதும், அவளது பேச்சைக் கவனி யாத பாவனையுடன், “இவர்கள் என் சித்தி... சித்தப்பா வுடைய மனைவி. நிறுவனத்தின் டைரக்டர்களில் ஒரு வர். பெயர் சுலோசனா சீனிவாசன். துணிகளின் தரம் பற்றிய சந்தேகம் எதுவானாலும் இவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஏன், அதுபற்றிச் சித்தியிடம் ப்யிற்சி எடுத்துக் கொள்வது நல்லதும் கூட” என்றவன், மைத்துனர் மகனின் பாராட்டில் உச்சிகுளிர்ந்து போயி ருந்த சுலோசனாவிடம் “கேட்கும்போது கற்றுக் கொடுப் பீர்கள் இல்லையா, சித்தி?” என்று புன்னகையோடு வினவினான்.

இளகிப்போய்விட்ட... அந்த அம்மாள், “கேட்க வேறு வேண்டுமாடா? இந்த நிறுவனம் என்னதும் தானே? இதன் லாப நஷ்டங்கள் எங்களையும் தான் பாதிக்கும் என்றாலும், எங்களுக்கு இதில் பங்கே இல்லாவிட்டாலும் கூட உனக்காக நான் இந்தச் சிறு உதவி செய்ய மாட்டேனா?” என்று குரல் கனிய விளம்பினாள்.

பிரதீபன் மைத்ரேயியிடம் திரும்பவும், அந்தப் பார்வையைப் புரிந்து கொண்டு, “ரொம்பவும் நன்றி மேடம்! இப்படி உதவிக்கு சிறந்த துணை இருக்கும் போது, எனக்கு என்ன கவலை? என் மனமார்ந்த நன்றி, மேடம்!” என்றாள் மைத்ரேயி.

“ம்ம்... நல்ல பெண்ணாய்தான் தெரிகிறாய்! இப்படியே இருந்தால், நமக்கிடையே பிரச்சினையே வராது!... அப்போது நான் கிளம்புகிறேன் பிரதீப்! மகளிர் சங்கத்துக்குப் போகவேண்டும். வரட்டுமா? என்னம்மா, மைத்ரேயி! நான் கிளம்புகிறேன். உனக்கு ஏதாவது சந்தேகம் தோன்றினால், நாளானன்று என்னிடம் கேள்! ஏனென்றால் நாளை நான் இந்த அலுவலகத்துக்கு வர இயலாது! வேறு வேலை இருக்கிறது! மகளிர் மன்றத்திலிருந்து ஏழைகளுக்குச் சாப்பாடு போடப் போக வேண்டியிருக்கிறது! பத்திரிகை நிருபர்கள் மூன்று பேர் வருகிறார்கள்! அதனால் நான் போகாமல் தீராது! வருகிறேன்... என்று பேசியபடியே கிளம்பிச் சென்றாள் அவள்.

மழை பெய்து ஓய்ந்தாற்போல இருந்தது மைத்ரேயிக்கு.

முறுவலோடு, அந்த அமைதியைக் கலைத்து, “இவர், மிஸ்டர் பரமசிவம், அவரது எளிமையான தோற்றத்தையும் இலகுவான பேச்சையும் பார்த்து அவரைத் தவறாக எடைபோட வேண்டாம். டிவார் இந்த நிறுவனத்தின் தலைமை நிர்வாகி! என் தந்தையோடு

சேர்ந்து, இந்த நிறுவனத்தைத் தொடங்கப் பேருதவி செய்தவர்! இவரிடம், மெய்யாகவே, வேலை தொடர்பாக, நீங்கள் எந்தவித விளக்கங்களும் கேட்கலாம்!" என்று அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

அதென்ன, வேலை தொடர்பாக என்று ஓர் இடைச்சொருகல்? இந்த முதலாளி ஏன் என்னை அடியோடு அறியாத வேற்றாளாகி நடத்துகிறார் என்று இவரிடம் போய்க் கேட்டு விடுவேனா என்ன? அந்த அளவுக்கு என்னை நானே மட்டமாகக் காட்டிக் கொள்ள நான் ஒன்றும் முட்டாள் அல்லவே! ஆனால், வேலை தந்திருக்கிறான்! அதை எண்ணி, இந்தச் சிறு அவமானத்தை... அல்லது அலட்சியத்தைப் பொருட் படுத்தாமல் விட்டு விடுவது மேல்! வேலை என்றால் எப்பேர்ப்பட்ட வேலை!

மற்ற இருவரும் வணக்கம் தெரிவித்துக் கொண்டான பின், "வேறு ஏதேனும் தெரிய வேண்டுமா?" என்று கேட்டான் பிரதீபன்.

"நான் எப்போதிருந்து வேலைக்கு வரட்டும், சார்?" என்று ஆர்வமும் சிறு வெட்கமுமாக மைத்ரேயி வினவவும் பரமசிவம் மெல்ல நகைத்தார்.

"இப்போதிருந்தே நீ வேலையில் சேர்ந்தாற்போலத் தானம்மா! வேலைக்குரிய ஆர்டர், இன்றிரவே நம் அலுவலகக் கூரியர் மூலம் உன் வீட்டுக்கு வந்து சேரும்!" என்றார் அவர்.

“அதனால், நாளையிலிருந்தே வேலைக்கு வரலாம்! வேறு ஏதேனும் தெரிய வேண்டுமா?” என்று மீண்டும் பிரதீபன் விசாரித்தான்.

வேறு என்ன என்பது போல அவள் யோசிக்கவும், “உன் சம்பளம் என்னவென்று தெரிய வேண்டாமா?” என்று பிரதீபன் கேட்கவும், மைத்ரேயியின் முகத்தில் லேசாக அசடு வழிந்தது.

ஒரு பதவி எனும்போது, பதவிக்குரிய அலுவல் ஒரு பாதி என்றால், அதற்கான ஊதியம் அந்தப் பதவியின் மறுபாதி! வேலை கிடைத்த மகிழ்ச்சியில், வரவேண்டிய சம்பளத்தைப் பற்றிய எண்ணம் கூட, அவளுக்கு எழவே இல்லையே!

தயக்கத்துடன் நோக்கி, “எவ்வளவு?” என்று அவள் வினவியபோது பிரதீபன் சொன்ன பதில், சற்று நேரம் அவளது முச்சையே நிறுத்தி விட்டது எனலாம்!

அவளது ஊதியம் எவ்வளவு என்பதை வீட்டினரிடம் மைத்ரேயி சொன்னபோது, அவர்களும் அவளைப் போலவேதான் திகைத்தார்கள்.

“அவ்வளவா? கிட்டத்தட்ட உன் அப்பா சம்பளம்! அவருக்கே சென்ற ஆண்டுதானே அந்தச் சம்பளம் வந்தது!” என்று மலைத்து விட்டு, சிவகாமி திருப்தியுடன் புன்னகை செய்தாள். “உன் சம்பளத்துக்கு அப்படியே தங்கமாக வாங்கிச் சேர்த்தால் விரைவிலேயே உனக்கு நிறைய நகை போட்டுக் கல்யாணம் பண்ணலாம்” என்று சந்தோஷப்பட்டாள்.

“ஊகும். போங்கம்மா உடனே கல்யாணம் என்று சொல்லிக் கொண்டு! இவ்வளவு பெரிய வேலையை - பொறுப்பை என்னிடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்; திருமணம் செய்து கொண்டு இடையிலே விட்டு விட்டால் நன்றாயிருக்குமா?” என்றவளுக்குத் தன் சிற்றன்னையுடன் அவளுக்காக வாதாடிய, பிரதீபனின் முகம் நினைவு வந்தது. “என் சார்பாகப் பேசி வேலையை எனக்கு வாங்கித் தந்தவர்களுக்கு எவ்வளவு அவமானம்? அதனால் இப்போதைக்கு எனக்குத் திருமணம் என்கிற பேச்சே வீட்டில் எடுக்கக்கூடாது!” என்றாள் சினுங்கலும், கூடவே பிடிவாதமுமாக.

“ம்ம்?!” என்றாள் தாயார் அவளை யோசனையாகப் பார்த்து. “யாருக்கோ அவமானம் என்றால் உனக்கு என்னடி வந்தது? வயதுப் பெண்ணை வேலைக்கு எடுத்தால், அவள் திருமணம் செய்து கொள்வாள் என்று தெரியாதா? அளக்கிறாயே! அத்தோடு திருமணம் செய்துக் கொண்டால் வேலையை விட்டுவிட வேண்டும் என்று யார் சொன்னது? எத்தனை பேர் கல்யாணம் ஆனவர்கள் தொடர்ந்து வேலை பார்க்கவில்லை? கையில் வேலை இருப்பவர்களுக்குத்தான் கல்யாண மார்க்கெட்டில் ‘டிமாண்ட்’ அதிகம் என்று கூடச் சொல்லுகிறார்கள்! அதனால், அச்சப்பிச்சென்று எதையாவது பேசாமல், நல்ல இடம் கிடைக்கிற போது, வாயை மூடிக் கொண்டு கழுத்தை நீட்டு! மாற்றி எதாவது சொல்வது என்றால், நீ வேலைக்கே போக வேண்டாம்! சொல்லிவிட்டேன்!” என்றாள் கறாராக.

சிவகாமியின் கண்டிப்பான பேச்சை மைத்ரேயி பெரிதாகக் கருதாவிட்டாலும், அவளுக்கு உள்ளூர ஒரு திகைப்பு உண்டாயிற்று. அன்னை சொல்வது நிஜம் தானே? திருமணம் செய்து கொண்டால் வேலையை விட்டாக வேண்டும் என்று என்ன கட்டாயம்? அத் தோடு, பிரதீபனின் மான, அவமானம் பற்றி அவளுக்கு என்ன வந்தது? அறியாதவன் போல நடந்து அவளைக் கொஞ்சம் அவமானப்படுத்தியவன் வேறு!

மைத்ரேயிக்குத் தந்தையிடம் பிரதீபனைப் பற்றி பேச வேண்டும் என்று தோன்றியது.

ஆனால், கலெக்டர்கள் மாநாட்டில், ஜாதிக் கலவரங்களை அடக்குவது பற்றிச் சில முக்கிய முடிவுகளை எடுப்பதாக இருப்பதால் அந்தக் கூட்டம் முடியவே வெகுநேரம் ஆகும். அதன் பிறகு, இலாகா மந்திரி யோடு அந்தத் துறை முக்கிய அதிகாரிகள் கலந்து பேசிய பிறகுதான் வீடு திரும்ப முடியும் என்றும், அவருக்காகக் காத்திராமல் வீட்டில் எல்லோரும் உண்டு, உறங்கச் சென்று விடுமாறும் சுந்தரம் சொல்லி விட்டதாகச் சிவகாமி கூறிவிட்டவே, இனித் தந்தையிடம் காலையில்தான் பேச முடியும் என்று மைத்ரேயி படுக்கப் போனாள்.

இரவு எந்த நேரம் திரும்பி வந்தாலும், சுந்தரம், காலையில் உடல் பயிற்சிக்காக, ஓய்.எம்.சி.ஏ. கிரவுண்டில் நடக்கப் போய்விடுவார். அவர் கிளம்பும் சமயத்தில், பிள்ளைகளில் யார் தயாராக இருந்தாலும் உடன் அழைத்துப் போவார்.

மனைவியையும் அழைத்துச் செல்ல அவருக்கு விருப்பம்தான். ஆனால், திரும்ப வந்து, காலை வேலைகளைச் செய்து முடிக்க முடிவது இல்லை என்று சிவகாமி அவர்களோடு போவதில்லை.

பையன்கள் கிரிக்கெட் பயிற்சியில் ஈடுபட, மைத்ரேயி, தந்தையோடு போவாள்.

அப்படி ஒருதரம் பயிற்சியை முடித்து விட்டுத் தம்பிகளின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தபோதுதான், மைத்ரேயி, முதன் முதலாகப் பிரதீபனைச் சந்தித்தது.

ஏதோ, அவனது சொந்த ஊர்ப் பக்கமாக, மேம் பாட்டுப் பணிகள் பற்றி மந்திரியைச் சந்திக்க வேண்டும்; எந்த மாதிரி நேரத்தில் அமைச்சரைச் சந்திக்க முயற்சிப்பது நல்லது என்று சுந்தரத்திடம் விசாரிக்க, இருவருக்கும் பொதுவான ஒரு நண்பரை அழைத்துக் கொண்டு வந்தான்.

அவன் போன பிறகு, "பயல் பரவாயில்லை! தனியாக வந்து கேட்டால், எல்லாம் அலுவலகத்தில் வந்து பார் என்று சொல்லி விடுவேன் என்று தெரிந்து, நம் கண்ணபிரானைத் துணை சேர்த்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறான், பார்!" என்று சுந்தரம் அவனை மெச்சிக் கொண்டதை, மைத்ரேயியும் உள்ளூர ஆமோதித்தாள்.

ஏனெனில், வெறித்தோ கள்ளத்தனமாகவோ பாராமல் நேராக நோக்கி, அவளிடமும் இயல்பாக இரண்டு வார்த்தை, பிரதீபன் பேசியிருந்தான்.

சுந்தரத்திடம் பேசியதோடு காரியம் முடிந்தது என்று திரும்பி விடாமல், "மகளா, சார்? படிக்கிறீர்களா? எந்த ஆண்டு? என்ன 'மெயின்?'" என்று விசாரித்தான்.

அவள் விவரம் சொன்னதும், அந்தப் படிப்பைக் கொண்டு, எதிர் காலத்தில் எந்தெந்தத் துறையில் ஈடுபடலாம் என்று...ஓர் அக்கறையுடனே அவன் கூறினான்.

அந்த அக்கறை உண்மையோ, பொய்யோ? ஆனால் உண்மைபோல அவன் சொன்ன விதமும் விவரமும் மைத்திக்கு மிகவும் இதமாய் இருந்தன.

எனவே, முழுமனதுடன் அவனுக்கு நன்றி தெரிவித்தாள்.

அமைச்சரைச் சந்தித்துவிட்டு வந்தபின் ஒருதரம் சுந்தரத்தைத் தேடி வந்து நன்றி தெரிவித்தான். அப்போதும் மைத்ரேயியிடமும் இரண்டு வார்த்தை பேசிவிட்டுப் போனான்.

அதன் பிறகும் மைத்திரேயி, பிரதீபனை அவ்வப்போது ஓய்.எம்.சி.ஏ.இல் பார்த்திருக்கிறாள்.

சுந்தரத்துடையது வேகமான நடைப்பயிற்சி. பிரதீபன் மற்ற வகை உடற்பயிற்சி செய்கிறவன். எனவே இருவரும் சேர்ந்து பேசிப் பழகவில்லை; அதற்கு அவர்கள் முயற்சிக்கவும் இல்லை எனலாம். ஆனால், பார்த்தால் முறுவலோடு தலையசைத்துக் கொள்ளும் அளவு நல்லபடியான பழக்கம் தான்!

அப்படியிருக்க, அவன் அவளை அறியாதவன் போலக் காட்டிக் கொண்டதுதான், மைத்ரேயியை மிகவும் உறுத்தியது.

அவனிடம் வேலைக்குச் சேர்ந்ததால், முதலாளியாய், உயரத்தில் ஒதுங்கி இருந்து கொள்ள விரும்பினான் போலும் என்று சிறு வருத்தத்துடன் முடிவு செய்தவள், அப்படியே உறங்கிப் போனாள்.

மறுநாள் காலையில், மற்றவர்கள் 'கிரவுண்டு'க்குச் செல்லத் தயாரான பிறகுதான் மைத்ரேயி விழித்து எழுந்ததே!

“பெரிய உத்தியோகம் பார்க்கிற பெருமை அதற்குள் வந்து விட்டதா? இன்னும் பத்து நிமிடங்களில் நீ வந்து சேரவில்லையென்றால், உன்னை விட்டுவிட்டு நாங்கள் மூவரும் கிளம்பி விடுவோம்!” மனோரஞ்சன் கதவை இடித்துக் கத்தவும் அவசர அவசரமாக எழுந்து, பல்லைத் துலக்கியவள், உடைமாற்று முன் சற்றே தயங்கினாள்.

‘ஓய்.எம்.சீ.ஏ’க்குப் போவதா வேண்டாமா? போவது சரியாகுமா?’

அங்கே பிரதீபனும் வந்திருக்கக் கூடும்!

அவனைச் சந்திக்க நேர்ந்தாலும் நேரலாம்!

அலுவலகத்தில் போல, அவன், அன்னியமாய் நடந்து கொண்டால்? அப்பாவிடம் என்னவென்று சொல்வது?

'ஓய்.எம்.சி.ஏ'க்கு போக வேண்டாம் என்று கிட்டத்தட்ட அவள் முடிவே செய்துவிட்டாள் எனலாம்.

மீண்டும் அவளது அறைக்கதவு இடிபட்டது!

இப்போது ஒலித்தது, அடுத்த தம்பி மதுவின் குரல். "அக்கா, இதோ பார், இன்னும் ஐந்து... இல்லை, நாலே நிமிடங்கள் தான். அதற்குமேல் தாமதம் பண்ணினாயானால், உன்னை விட்டுவிட்டு நாங்கள் கட்டாயமாய்க் கிளம்பி விடுவோம். நேரத்தில் போய்ச் சேரவில்லை என்றால், மற்றவர்கள் 'செட்' போட்டு விளையாடத் தொடங்கி விடுவார்கள்! உனக்காக, நாங்கள் விளையாட்டில் சேர இயலாமல் ஒதுங்கி நிற்க முடியாது. அதனால், உடனே கிளம்பினால், எங்களோடு வா! அல்லது உடற்பயிற்சி இல்லாமல், வீட்டிலேயே இரு! இன்னும் மூன்றே நிமிடங்கள் தான்!" என்று மிரட்டி விட்டுப் போனான்.

சட்டெனச் சுரிதாரை, மாட்டிக் கொண்டு, மைத்ரேயி கிளம்பி விட்டாள். அலுவலக வேலை, அலுவலகத் தோடு சரி. அங்கே, யாரோ, எப்படியோ நடந்து கொண்டால், அதற்காக. இவள் தன் உடல் நலத்தை நலம் பேணுவதற்கான பயிற்சியை விடுவானேன்?

தம்பிகள் கூடவே இருந்ததால், தந்தை வாழ்த்துக் கூறியபோதும், பிறகு பயணத்தின் போதும், பிரதீபனைப் பற்றி மைத்ரேயியால், பெற்றவரிடம் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை!

காரை நிறுத்தி விட்டு, 'கிரவுண்டி'னுள் செல்லவும் மதுவும் மனோவும் அவர்கள் இடத்துக்கு ஓடிவிட, எதிர்ப்பட்ட ஒருவரிடம் முகமன் கூறிப் புன்னகை செய்தபடி, தந்தையும் மகளும் முன்னேறிய போது, "ஒருநிமிடம் சார்!" என்றபடி பிரதீபன் குறுக்கே வந்தான்.

"ஹல்லோ, மிஸ்டர் பிரதீபன்! இப்போது நான் உங்களுக்கு நன்றி சொல்லவேண்டும் போலத் தெரிகிறதே! என் மகளுக்கு வேலை கொடுத்திருக்கிறீர்களாமே!" என்று சுந்தரம் உற்சாகத்துடன் பேசினார்.

"இதிலும் நான்தான், சார், உங்களுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும்! மைத்ரேயியின் 'டிசைன்'களைப் பார்த்த பிறகு, இந்தத் துறையிலும் நிச்சயம் ஜயிப்போம் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு வந்திருக்கிறது!" என்றவாறு பிரதீபன் அவளைப் பார்த்து முறுவலிக்கவும், மைத்ரேயி மீண்டும் மலைத்தாள்.

இவனோடு, எங்கெங்கே என்னமாதிரிப் பேசுவது என்று, ஒரு பட்டியல் இட்டுத் தந்துவிட்டாள் என்றால், பேசிப் பழகுவது இலகுவாக இருக்கக் கூடும்!

உதட்டால் புன்னகைத்த போதும், அவளது கண்களில் குழப்பம் இருந்ததை உணர்ந்தோ என்னவோ, "வேலை தொடர்பாக உங்கள் மகளிடம் சில விஷயம் சொல்ல வேண்டும், சார். சில நிமிடங்கள்தான் ஆகும்! சொல்லி விட்டு, அனுப்பி வைக்கட்டுமா?" என்று

வினயமாக, ஆனால் மறுக்க முடியாத குரலில் கேட்டான் அவன்.

“ஓ! தாராளமாய்! நீ, பேசிவிட்டு வாம்மா! நான் முன்னே போகிறேன்” என்று தன் வழக்கமான நடையைத் தொடங்கினார் அவர்.

அவரைச் சில கணங்கள் கவனித்து விட்டு, “அருமையான மனிதர், உன் தந்தை!” என்று பாராட்டி விட்டு, “வழியில் நின்று பேசுவதைவிட, நாமும் மெல்ல நடந்து கொண்டே பேசலாமே!” என்று சற்று ஓரமாக அவன் நடக்கவும், அவளும் கூடவே நடக்கலானாள்.

ஆனால், உள்ளூர குமைச்சல் தான். யோசனை போலச் சொன்னாலும், இவன் பேச்சு உத்திரவுதான். தந்தையிடம், அனுமதி கேட்பது போலப் பேசினாலும், அதுவும் கட்டளைதான். இப்போது, இன்னும் என்ன சொல்லப்போகிறான்?

அவன் சொன்னதைக் கேட்டபோது, அவள் மீனம் அவன் காலடியிலேயே, விழுந்து விட்டது எனலாம்!

“நேற்று, அலுவலகத்தில் உன்னை முன்பின் தெரியாதவன் போல நான். நடந்து கொண்டது உனக்குக் கொஞ்சம் குழப்பமாக இருக்கும்!” என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே விஷயத்துக்கு வந்தான் அவன்.

சட்டெனத் திரும்பி, அவள், அவனைப் பார்த்த விதம், அவளைக் காட்டிக் கொடுத்து விட, லேசாக

மைத்ரேயி, நேற்று நேர்முகப் பேட்டிக்காக வந்திருந்த மற்றவர்களை எல்லாம் நீயும் பார்த்தாயல்லவா? எல்லோரும் மிகுந்த அனுபவம் உள்ளவர்கள். நாலு பேரை வைத்து வேலை வாங்கிப் பழகியவர்கள்! வயதும் அவர்கள் பக்கம் இருந்தது. இருபதைவிட நாற்பதிற்கு பணிவது, கீழே வேலை செய்கிறவர்களுக்கும் எளிது. வேலை வாங்கும் அதிகாரத்தன்மையும் கூட அவர்களுக்கு அதிகம் இருப்பதே இயல்பு! உன் சிறுவயது, அனுபவம் இல்லாமை, ஓரளவுக்கு உன் அழகு... ஈல்லாமே நேற்றைய 'இன்டர்வ்யூ'வில் உனக்கு எதிராக இருந்தன. சாதகமாகவும், பெரும்பலமாகவும் இருந்தது. உன் 'டிசைன்'கள் மட்டும்தான், ஆனால், அந்த 'டிசைன்' களை அவர்கள் பார்க்க வேண்டுமே! பரமசிவம் அங்கிளையாவது ஒரு மாதிரி சமாளிக்கலாம்! ஆனால் என் சித்தி? சித்திக்குக் கொஞ்சம் கற்பனை வளம் உண்டு. நீ எனக்கு முன்பே அறிமுகம் ஆனவள் என்பது தெரிந்தால், அதற்காகத்தான் உனக்குச் சலுகை காட்டுவதாக நினைப்பார்களே தவிர, உன் 'டிசைன்'களைச் சரியாகப் பார்க்கக் கூட மாட்டார்கள்; ஒரேயடியாக 'வேண்டாம்' என்று மறுத்து விடுவீர்கள்!

164

“கம்பெனி எம்.டி. நான்தான் என்றாலும், சித்திக்கும் நிறுவனத்தில் கணிசமான பங்கு இருக்கிறது. மற்ற டைரக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களின் மறுப்பை மீறி ஒன்று செய்தால், நான் அவர்களுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

“அதேசமயம், எனக்கும் நீ அன்னியனாகவே இருந்தால், உன் இளமையை மீறிய உன் தகுதிகளையும் பார்ப்பார்கள்! இப்போது பார், உன் ‘டிசைன்’களே உனக்கு வேலை வாங்கித் தந்துவிட்டன!” என்று முடித்தான் பிரதீபன்.

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள், மைத்தி. இவனைப் போய்த் தப்பாக. என்னென்னவோ நினைத்து விட்டாளே! ‘முதலாளி’யாக நடந்து கொள்வதாக எண்ணினாளே!

ஒன்று தோன்றவும், “அதற்காகத்தான், அவர்கள் ஆட்சேபிக்கக் கூடிய ‘டிசைன்’ பற்றி விளக்கம் கேட்டீர்களா?” என்று வினவினாள்.

பதில் கூறாமல், அவன் புன்னகை புரியவும் மைத்தியின் மனம் துள்ளித்துள்ளி எட்டுக்குட்டிக் கரணம் போட்டது!

ஆக, அவளது நன்மைக்காகத்தான் பிரதீபன் அவளை அறியாதவன் போல் நடித்திருக்கிறான்! நல்ல வேளையாக அப்பாவிடம் சொல்லாமல் இருந்தாளே!

இப்போது இவனுக்கு நன்றி தெரிவிக்க வேண்டும்; மன்னிப்பும் கேட்க வேண்டும், எப்படி?

சற்று யோசித்து, “எனக்காக நிறையச் செய்து விட்டீர்கள், சார். இதற்காக நீங்கள் வருத்தப்படும்படி ஒருநாளும் நேராமல் நான் பார்த்துக் கொள்வேன், சார்! இது நிச்சயம்! என்று உறுதி கூறினாள். “அதிலும்

நடந்ததை எனக்குத் தெளிவுப்படுத்தியதற்காக இரு மடங்கு நன்றி, சார்!" என்றாள் தொடர்ந்து.

"அதில், ஒரு சுயநலமும் இருக்கிறது!" என்று சிரித்தான் பிரதீபன். "மனதில் குழப்பத்துடன் செய்யும் வேலையில் நேர்த்தி குறைந்து விடும்! அப்படி ஏதாவது நேர்ந்தால், என் சித்திக்கு யார் பதில் சொல்வது?" என்று புருவம் உயர்த்திக் கேட்டு மேலும் நகைத்தான்.

லேசான படபடப்புடன் அவனது பேச்சைக் கேட்கத் தொடங்கியிருந்த மைத்ரேயிக்குப் பிரதீபன் பேசி முடித்தபோது, உள்ளூர ஏனோ ஓர் ஏமாற்ற உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. ஆனால் எவ்வளவோ யோசித்துப் பார்த்ததும், அதன் காரணம் மட்டும் அவளுக்குப் புரிபடவே இல்லை.

வேலை கொடுத்திருப்பவன் கேலிப் போல்ப் பேசிச் சிரிக்கிறான்! கூடச் சேர்ந்து இளிக்காவிட்டால் மரியாதை இல்லை.

ஒரு வட்டம் முடித்துவிட்டு, சுந்தரம் மீண்டும் இவர்களோடு வந்து இணையவும், "ஓகே மைத்ரேயி, இனி நான் கிளம்புகிறேன். காலையில் வேலை நேரம் ஒன்பது என்றாலும், நாளை மட்டும் எட்டரைக்கே அலுவலகம் வந்துவிடு. ரிசப்ஷன் ஹாலிலேயே இரு. நான் வந்து, உன்னை ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் அழைத்துப்போய் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறேன். அதன்பிறகு வேலை தொடங்கலாம். வருகிறேன், சார்! வணக்கம்!" என்று தலையசைத்து விடைபெற்றுக் கொண்டு பிரதீபன் கிளம்பினான்.

தந்தை, தாய் இருவரிடமுமே, அந்த வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு இலகுவான நல்லுறவு இருந்தது. 'வைங் வைங்' என்று எதற்கும் போய் நிற்பது இல்லை என்றாலும், பிரச்சனை என்று வந்தால், பெற்றோரை அணுக, மக்களில் யாரும் தயங்கியது கிடையாது.

அபிப்பிராயம் சொல்லவோ, ஆலோசனை கூறவோ பெரியவர்கள் மறுத்ததும் கிடையாது.

சற்று யோசித்து விட்டு, பிரதீபனைப் பற்றி மைத்ரேயி, தந்தையிடம் கூறினாள். அவன் முன்தினம் நடந்து கொண்ட விதம், இன்றைய அவனது விளக்கம், எல்லாம் சொன்னாள்.

ஆனால், தன் ஏமாற்றம் பற்றி அவள் முச்சுவிலில்லை. தந்தையின் அபிப்பிராயத்திலிருந்து, தன் ஏமாற்ற உணர்வின் காரணத்தைத் தானே கண்டுபிடித்து விடலாம் என்று எண்ணியதோடு, ஏனோ, அதுபற்றி அவரிடம் பேச அவளுக்கு மனமில்லை!

மகள் சொன்னது முழுவதையும் கேட்டுவிட்டு, அவர் எடைபோட்டது போலவே பிரதீபன் கெட்டிக்காரன்தான் என்றார் அவர். அதே சமயம், தன்னிடமும் வேலை செய்கிறவர்களை அலட்சியப்படுத்தாமல், அவர்களின் நல்லுறவையும் வளர்த்துக் கொள்வது இன்னமும் சிறப்பு என்றார் அவர். 'நான் சம்பளம் கொடுக்கிறேன்! நான் யாருக்கும் எந்த விளக்கமும் கொடுக்கத் தேவையில்லை!' என்பதுதான் பல பணக்காரர்களின் அணுகுமுறையாக இருக்கிறது. ஆனால்,

உன்னைத் தேடி வந்து விளக்கம் சொல்கிறார் என்றால், உயர்வாகத்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. 'காட்சிக்கெளியன்; கடுஞ் சொல்லன் அல்லனேல் மீக்கூறும் மன்னன் நிலம்' என்று ஒரு குறள் இருக்கிறது. அன்றைய மன்னர் இன்றைய தொழில் அதிபர் என்று வைத்துக் கொண்டால், பிரதீபனின் தொழில் வளம் இன்னும் பன் மடங்கு ஏற்றம் அடையும் என்று தோன்றுகிறது!" என்று சிலாகித்தார்.

தொழில் வளம்! பிரதீபன் பேச்சின் கருத்தும் இதுவேதான்.

இதில், மைத்ரேயி ஏமாற்றமடைய என்ன இருக்கிறது! வெறும் அசட்டுத்தனம்! நல்லவேளையாக அது பற்றி அப்பாவிடம் சொல்லவில்லை! அசடு வழிய நேர்ந்திருக்கும்!

உற்சாகத்துடன் அன்று வேலைக்குச் சென்ற மைத்ரேயிக்கு அங்கே அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. தென்பிழந்து, திடமிழந்து, வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து விடத் துடித்தாள் அவள்.

4

அன்று முதன்முதலாக வேலைக்கு என்று கிளம்பிச் சென்றபோது, மைத்ரேயி மிகுந்த உற்சாகத்தோடு, குதிபோடும் உள்ளத்தோடுதான் சென்றாள்.

அவள் ஒன்பது மணிக்குச் சரியாக அலுவலகத்துள் சென்று அமர முற்பட்டாள் என்றால், அவளுக்கு முன்பாகவே, பிரதீபன் வந்து அவன் அறையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்திருப்பான் போலும்! மைத்ரேயி, சிறு பிரீஃப்கேசை அருகில் வைத்துவிட்டு இருக்கைக்காகத் திரும்பும்போது ஆபீஸ் பையன் உள்ளே வந்து 'மேடம்!' என்று அழைத்தான். "நீங்கள் வந்ததும் அறைக்கு அழைத்து வரும்படி எம்.டி. ஐயா சொன்னாருங்க!" என்று அறிவித்தான்.

சொன்ன நேரத்துக்கு மைத்ரேயி வருகிறாளா என்று பார்ப்பதற்காக, சீக்கிரமாக வந்து காத்திருக்கிறானா?

"இன்றைக்கு உங்கள் அய்யா ரொம்ப சீக்கிரமாக வந்துவிட்டார் போல!" என்று உரைத்தபடி கைப்பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு, ஆஃபீஸ் பையனோடு மைத்ரேயி கிளம்பினாள்.

"கொடுங்கம்மா!" என்று அவளது கைப்பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டு, நடந்தபடி "இன்னிக்கு மட்டும் இல்லீங்கம்மா! தெனைக்குமே அய்யா எட்டரைக்கு முன்னாடியே வந்து விடுவாரும்மா! அதேபோல சாயந்தரமும், மத்தவுங்க எல்லாம் போன பிறகு ஒரு அவர் ரெண்டு அவர் இருந்து, வேலை பார்த்திட்டுதான் போவாரும்மா!" என்று, அவள் கேட்டதன் பதிலோடு, கேளாத விவரமும் சேர்த்துச் சொன்னான் அவன்.

பணத்தைச் சம்பாதிப்பதும் அதைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதும் கூடப் பெரும்பாடுதான் போலும் என்று எண்ணமிட்டபடி பிரதீபனின் அறையினுள் சென்றவளுக்கு அவன், அவளைப் பார்த்து முறுவலித்து, “வெல்கம்!” சொன்னதும் எல்லாம் மறந்து போயிற்று.

அவன் முன்னே விரிந்திருந்த ஃபைலை மூடி வைத்து விட்டு, கையிலிருந்த பால்பென்னையும் பென்ஸ்டாண்டில் உரியபடி சொருகி விட்டு, “போகலாமா?” என்று அவளை அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பினான்.

“எல்லோரும் வருமுன், நம் அலுவலகம், தையல் கூடம், எல்லாம் சுற்றிப் பார்த்துவிடு. பிறகானால், எல்லோரும் போக வர, இருப்பதால் சங்கடமாயிருக்கும்!” என்றுரைத்தபடி லுக்வெல்லின் ஆண்கள் உடைத் தயாரிக்குமிடத்திற்கு அவளைக் கூட்டிப் போனான்.

கட்டிடத்தின் முன்றாவது தளம் முழுவதும் ஆண்கள் உடை தயாரிப்புக்கென ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அதிலும் முக்கியமாக முழுக்கை, அரைக்கைச் சட்டைகள். பேல் பேலாகத் துணிகள் ஒருபுறமாய், அடுக்கப் பட்டிருந்தன. துணியை வெட்டுவதற்கு ‘அகலமான மேஜைகள்’!. ஒரு புறமாய்த் தனியறை ஒன்றினை கதவைத் திறந்து காட்டினான் பிரதீபன். பாதிவரைந்த சட்டை வடிவத்தோடு ஒரு பார்ட் நின்றது. பல வண்ணங்கள் பல்வேறு துணித் துண்டுகள்...

பார்க்கும்போதே மைத்ரேயிக்குக் கை ஊறியது! இதுபோல ஒரு ‘ஸ்டுடியோ’ அவளுக்கும் கிடைத்தால்...

அவள் எண்ணமிடும்போதே, "இதேபோலத்தான் அடுத்த தளத்தில் உனக்கும் ஓர் அறை தயார் செய்திருக்கிறோம். உன் சொந்த இடம் போலப் பயன்படுத்தலாம். அதில் வேறு ஏதேனும் வசதிகள் வேண்டுமானாலும் சொல்லு செய்யச் சொல்கிறேன்... என்றவன், "இனிதைக்கும் பகுதி பார்க்கலாம்!" என்று அழைத்துச் சென்றான்.

இதற்கு மேலாக வசதியா? இத்தனைக்கு மேல்... சென்ட்ரல் ஏசி வேறு!

இதற்குமேல் வசதி அது இது என்று பிரதீபன் சொன்னால், மயக்கமே வந்துவிடும் என்று எண்ணிய படி அவனோடு நடந்தவள், அவன் அடுத்துக் காட்டியதைப் பார்த்ததும், மெய்யாகவே மயங்கி விழாத குறைதான்!

அது, துணிகளைத் தைக்கும் இடம்! வரிசை வரிசையாக எத்தனை தையல் மிஷின்கள்! இத்தனையிலுமாக ஒரு நாளைக்கு எத்தனை தைப்பார்கள்! அடேயப்பா!

அந்த உயர் ரக மிஷின்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்து அதிசயப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தவளிடம், "இதுபோலவே ஒரு தளம் முழுவதையும் சிறுமிகளின் உடை தயாரிப்புக்காக ஒதுக்கியிருக்கிறேன்!" என்று பிரதீபன் கூறவும் மைத்ரேயி, முதல் முறையாக அதிர்ந்தாள்!

இத்தனை மிஷின்களில் அவள் வடிவமைக்கும் உடைகளைத் தைப்பார்களா? ஒருநாளைக்கு எத்தனை உடை.

மெல்ல, மெல்ல, அங்கே வேலை செய்கிறவர்கள் வரத் தொடங்கினார்கள். பிரதீபனைக் கண்டதும், மரியாதை கலந்த மகிழ்ச்சியோடு முகமன் உரைத்தார்கள்.

குறுகுறுப்போடு அவளைப் பார்த்தவர்களிடம் பிரதீபன் அவளைப் பற்றி உரைத்து, அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

அந்தப் பகுதியின் டிசைனரும், துணி வெட்டுவதைக் கவனிப்பவரும் வர, அவர்களோடு தனியறையில் சென்று வேலை விவரம் விசாரித்தான்.

நூல்கண்டு, காலர் துணி, பட்டன் என்று மூவருமாய் பேசினார்கள்...

ஐதெல்லாம் மைத்ரேயிக்கும் தெரிந்த வார்த்தைகள் தான். ஆனால் அவற்றோடு கூடவே மற்றவர்கள் பேசிய அளவு தான் அவளை மிரள வைத்தது. ஆயிரம், லட்சம் என்றெல்லாம் கணக்கிட்டபோது அவளுக்கு உள்ளூர உதறத் தொடங்கியது.

ஆனாலும், இதெல்லாம், ஏற்கெனவே வெற்றிகண்டு பல ஆண்டுகளாக வளர்ச்சி அடைந்துவிட்ட ஆண்கள் உடைத் தயாரிப்புக்கான ஆர்டர்கள்! குழந்தைகள் சிறுமியர் உடைகளுக்குக் கொஞ்சம் போதும்! குறைந்தபட்சம் இப்போதைக்கு!

ஆனால், பிரதீபன் தொடங்கப் போவதாக இருந்த சிறுமியர் உடை தயாரிக்கும் பகுதியைச் சென்று பார்த்தபோது அவளுக்கு நிச்சயமாகவே நெஞ்சுக்குள் பந்தயக் குதிரை ஓடத் தொடங்கி விட்டது! "இது.... இது. மெல்ல மெல்லத்தானே... இந்த இலக்கை எட்ட வேண்டும், சார்! முதலில் கொஞ்சம் கொஞ்ச... என்று கேட்கும்போதே அசட்டுத்தனமான கேள்வி என்பது அவளுக்கே புரிந்து விட்டது!

அப்படிப் பத்தும் இருபதுமாகத் தயாரிப்பதற்கு, அவளுக்கு இவ்வளவு சம்பளம் கொடுக்க மாட்டார்கள்! இவன் தொடக்கமே பெரிய அளவில் செய்யத்தான் திட்டமிட்டிருக்கிறான்! இன்னும், துணி வெட்டுபவர்கள், தைப்பவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும். இதெல்லாம் பத்துப் பதினைந்து ஆடைகளைத் தயாரிப்பதற்காகச் செலவு செய்தால், ஓர் ஆடைக்கே பல்லாயிரக் கணக்கான ரூபாய் அடக்கவிலை ஆகிவிடும்!

அப்படியானால் பெரிய அளவில்தான் தொடங்கப் போகிறார்கள்! ஆயிரம் ஆயிரமாய் இந்த நிறுவனம் தயாரிக்கப் போகும் ஆடைகள் அனைத்துக்கும், அவ. ளது 'டிசைன்'தான் அடிப்படை.

அதாவது, அவளது டிசைனில் ஒரு சிறு தவறு இருந்தாலும், ஏன், மக்கள் மனதில் அந்த 'டிசைன்' எடுபடவில்லை. என்றாலும், பல லட்ச ரூபாயை இந்த நிறுவனம் இழக்க நேரும்!

என்ன தைரியத்தில் இந்த வேலைக்கு விண்ணப் பித்தோம்?!

பேசாமல் எழுந்து ஓடி விடலாமா? ஓர் எட்டில் பிடித்து இழுத்து வந்து விடுவான், பிரதீபன்!

அவனிடம் சொல்லிவிட்டே போகலாம்!

உன்னை நம்பி வேலைக்கு எடுத்தேனே! என் பானோ! மற்ற, இருவரிடமும் அவ்னுக்குத் தலையிறக்கம் ஆகிவிடுமே! அல்லது, ஒரு முயற்சி செய்து பார்க்கலாமா?

டெலிஃபோனில், “தைவான் ஜிப் என்றால் கொண்டு வரச் சொல்லு! மற்றது வேண்டாம். ஆண்கள் உடைப் பகுதிக்கு வழக்கம்போல, ஐம்பதாயிரம் ஆர்டர் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்! கூடவே இன்னோர் ஐம்பதாயிரம் தயாராகட்டும். அது பெண் குழந்தைகள் பகுதிக்குச் செல்ல வேண்டியவை. அதனால், இரண்டு அங்குலம் அதிகம் உள்ள தினுசாக இருக்கட்டும்....!” என்றான் பிரதீபன்.

அவ்வளவுதான்! மைத்ரேயி இடிந்தே போய்விட்டாள்! ஐம்பதினாயிரம் ‘ஜிப்’ என்றால் என்ன அர்த்தம்? ஐம்பது ஆயிரம் உடைகள் ஐம்...பது...ஆ...யிரம்! ஐம்பது ஆயிரம் உடைகளுக்குத் துணி எவ்வளவு? ஓர் உடைக்குச் சராசரியாக இரண்டு மீட்டர் துணி என்று வைத்துக் கொண்டாலும் ஒரு லட்சம் மீட்டர் துணியா? என்ன விலையாகும்? இவ்வளவு பெரும் தொகைக்கு

அவள் எப்படிப் பொறுப்பேற்க முடியும்? அவளுக்குத் தகுதி ஏது?

“மைத்ரேயி!”

இலக்கற்று வெறித்தபடி சிலைபோல அமர்ந்திருந்த மைத்திரேயியின் கவனத்தைக் கவர, பிரதீபன் அவளை இரண்டு முறை அழைக்க வேண்டியிருந்தது.

பயங்கரக் கனவிலிருந்து விழித்தவன் போல ஓர் உலுக்கலுடன் அவனை நோக்கியவள் சொன்னாள். “சார், நான்...நான் வேலையிலிருந்து விலகிக் கொள்கிறேன், சார். நீங்கள், வேறு, நல்ல, அனுபவமுள்ள யாரையாவது...யாரிடமாவது இந்தப் பொறுப்பைக் கொடுங்கள், சார்!” என்றாள் உயிரற்ற குரலில்.

அவள் முகத்தைச் சில கண நேரம் இமை இடுங்க நோக்கிவிட்டுப் பிரதீபன் கேட்டான். “அனுபவம் எப்படி வரும்?” என்று.

அவள் பேந்த விழித்துவிட்டு, “எனக்குத் தைரியம் பொறுப்பேற்கும் திடம் இல்லை, சார்!” என்றாள் சின்னக் குரலில்.

“சரி! அந்தத் திடம் எப்போது வரும்?”

“நெய்க்குத் தொன்னை ஆதாரமா? தொன்னைக்கு நெய் ஆதாரமா?” என்று சொல்வார்கள். அதுபோல, அனுபவம் இருந்தால் தான் திடம். வரும்; திடம்

இருந்தால்தான் வேலையைத் தொடங்கவே முடியும் என்றால் எப்படி, என்ன நடக்கும்? இன்னொன்று கூட நம் தமிழில் அழகாகச் சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள். 'கல்யாணம் ஆனால்தான் பைத்தியம் தெளியும்; பைத்தியம் தெளிந்தால்தான் கல்யாணம் ஆகும்' என்று. காலம் முழுவதும், பைத்தியம் தெளியப் போவதும் இல்லை; திருமணம் ஆகப்போவதும் கிடையாது! புரிகிறதில்லையா?"

உதட்டைக் கடித்துவிட்டு, "ஏதாவது சின்ன அளவில் செய்து மெல்ல மெல்ல என்றவளைப் பிரதீபன் இடைமறித்தான்.

"சின்ன அளவா? உன் அழகான 'டிசைன்'களை எல்லாம், சிறு அளவுகளில் செய்து வீணாக்குவாயா? நீ, பத்து தைப்பாய்! எவனாவது நேர்மையற்றவன், அதைக் காப்பி பண்ணி பத்தாயிரம் விற்று லாபம் சம்பாதிப்பான்! கடைசியாக உன்னுடையதுதான் காப்பி என்று பெயராகிவிடும்!"

"அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் ஆகாது! இருந்திருந்து என் படைப்பைப் போய் யார் காப்பியடிக்கப் போகிறார்கள்? என் தகுதி எனக்குத் தெரியாதா?" என்றாள் மைத்ரேயி நம்பிக்கையற்று.

தன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து வந்து, அவளது கைகளைப் பற்றி எழுப்பி நிறுத்தினான் பிரதீபன்.

"இவ்வளவு உயரம் வளர்ந்திருக்கிறாய்! என்னை விட மிஞ்சி மிஞ்சிப் பதினைந்து சென்டிமீட்டர்தான்

குறைவாக இருப்பாய்! தன்னம்பிக்கையை மட்டும் மில்லிமீட்டர் கணக்கில் வைத்திருந்தால் எப்படி? ம்?"

"என் திறமை..."

"என்ன உன் திறமை? உன் திறமையின் மேல் நம்பிக்கை இல்லாமலா, இந்த வேலைக்கு விண்ணப்பித்தாய்? நம்பிக்கை இல்லாமலா நேர்முகப் பேட்டிக்கு வந்தாய்? அதில் வென்று வேலையையும் ஏற்றுக் கொண்டாய்? அதெல்லாம் இல்லை! உனக்குத் திறமையும் இருக்கிறது; அதன்மீது நம்பிக்கையும் இருக்கிறது! சபைக் கூச்சம் என்று சொல்வார்கள்! இந்தத் தடுமாற்றம் எல்லோருக்கும் வருவதுதான். மகாபாரதம் தெரியுமா?"

பேசமாட்டாமல், ஆம் என்பது போல வெறுமனே தலையாட்டினாள் அவள்.

"அதில் உத்தரன் கதை படித்திருக்கிறாயா? விராட ராஜாவுடைய மகன். எல்லாப் படைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு விராட ராஜா ஓர் எல்லையில் போர் நடத்தப் போய் விடுவார். மறு எல்லையிலும் பகைவர்கள் தாக்குவார்கள்! பெண் வேடத்தில் இருக்கும் அர்ஜுனனைச் சாரதியாக வைத்துக் கொண்டு, முதல் முறையாகப் போரிட வருகிறவனுக்கு எதிரியின் பெரும் படையைக் கண்டதும் வெலவெலத்துப் போகும். போரிடாமலே திரும்பி ஓடிவிட முயற்சிப்பான். அர்ஜுனனின் உபதேசத்தாலும் பாண்டவர்களின் ஆயுதங்களைத் தொட்டும் தைரியம் பெறுவான். கடைசியாக குருகேஷத்திரப் போரில், முன்னைவிடவும் பெரிய படையை

எதிர்த்து வீரமாகப் போர் செய்வான். போரிடும் திறன் அவனுக்கு எப்போதும் இருந்ததுதான். ஆனால், முதல் தடவை போர்க்களத்தைக் கண்டதும் பயந்துவிட்டான்! அந்தப் பயத்தை வென்றதும் பெரும் வீரன் என்று பெயரெடுத்தான்!”

கண்ணகலக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தவளைப் பார்த்து முறுவலித்து விட்டு, “உனக்காவது இந்த ‘டிசைனிங்’-கில் பழக்கம் இருக்கிறது. என் தந்தை நோயுற்று, திடுமென வந்து இந்த நிறுவனப் பொறுப்பை ஏற்றபோது நான் எப்படித் திணறியிருப்பேன், யோசித்துப் பார்!” என்றான் பிரதீபன்.

“உங்களுக்கு உங்கள் சித்தப்பாவின் உதவி இருந்திருக்குமே!”

“என் சித்தப்பாவா?!” என்று ஏளனமாக நகைத்தான் அவன். “அவர் கம்பெனியைப் பின்னோக்கி செலுத்தத்தான் லாயக்கு. நீயே, பாரேன்! டைரக்டர் என்று நேற்று சித்தி வந்து உட்கார்ந்தார்களே தவிர, சித்தப்பாவா வந்தார்? யார் உதவியும் கிடையாது! அப்பாவுக்கோ ‘ஸ்ட்ரோக்’ பேச முடியாது! கோவையில் தான், ‘எம்பிஏ’ படித்துக் கொண்டிருந்தேன். கிட்டத் தட்ட ராஜா வீட்டுக் கள்ளுக்குட்டிதான். தொழில் பற்றிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும், ஏதோ அடுத்த கிரகவாசிகளின் பேச்சு போலத்தான் தோன்றியது. இழுத்து மூடிவிட்டு, யாருக்காவது வந்த விலைக்கு விற்றுவிடலாமா என்கூட யோசித்தேன்! ஒரே ஒருதரம்தான் அப்படி! பிறகு ஒரு பிடிவாதம் வந்துவிட்டது. அப்பா

தொடங்கி இவ்வளவு வளர்த்து வைத்ததை, மகன் நான் அழிப்பதா? என்று ஓர் ஆங்காரம்! பரமசிவம் அங்கிள் பெருமளவு உதவினார். கண், காது எல்லாவற்றையும் நன்றாகத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு சுற்றிச் சுற்றி வந்தேன். ஒவ்வொன்றையும் நானே நேரில் பார்த்தேன். கொஞ்சநேரம் ஒதுக்கி, தையல் கூடக் கற்றுக்கொண்டேன். முழுகிவிடக் கூடாது என்று, முழுமுச்சுடன் 'தம்' பிடித்து உயரே வந்தேன்.

“அடிப்படையே தெரியாதவன் நான்! நானே சமாளித்து விட்டேன் என்றால், இதிலேயே திறமையை வளர்த்து வைத்திருக்கும் உன்னால் முடியும்தா, மைத்தி?”

தந்தை அழைத்ததுபோல, அவன் 'மைத்தி' என்றதோ, முண்டி முக்குளித்து அவன் சமாளித்த விதமோ, ஏதோ ஒன்று, மைத்ரேயிக்குத் தென்பூட்டியது.

“அப்போதும் உள்ளூர் லேசாகத் தலைதூக்க முயன்ற அதிரியம் அவளை “உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதா?” என்று கேட்கச் செய்தது.

“சர்வநிச்சயமாய்! என்று முன்பு அவளை எழுப்பிய போது பற்றி, அப்போதும் தன் பிடியில் வைத்திருந்த அவளது கைகளை, லேசாக அழுத்தினாள் பிரதீபன்.

இணைந்திருந்த கரங்களை விந்தையாக நோக்கியவாறே, “எனக்கும் வந்துவிட்டது!” என்றாள் மைத்ரேயி!

5

அடுத்துத் தொடர்ந்த இரு மாதங்களும், அன்று வரையிலான தன் வாழ்க்கையின் பொன்னாட்கள் என்று மைத்ரேயி கருதினாள்.

அவளுக்கு விசாலமான ஒரு தனியறை தரப்பட்டது ஏசி! வரைவது தொடர்பாக அவள் கேட்டவை அனைத்தும் கொடுக்கப்பட்டன. கூடவே, துணிவெட்டவும், மைத்தியின் 'ஐடியா' எப்படி இருக்கிறது என்று பார்ப்பதற்காக அதை உடனே தைத்துத் தரவும் அவளுக்கு உதவியாக இருவர் அமர்த்தப்பட்டனர்.

மூவருக்குமே ஓரளவு ஒத்தமனம் இருந்ததால், இந்த வேலை எளிதாக நடந்தது. தேவைப்பட்ட துணி, அலங்காரத் தையலுக்குத் தேவைப்பட்டவைகள் எல்லாம் வாங்கிக் கொள்ளும் சுதந்திரம் அவளுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தது. 'பெட்டிகேஷ்' என்று அதற்குப் பணமும் கொடுத்திருந்தான்.

இரண்டு வயதிலிருந்து ஆறு வயது நடக்கும் சிறுமிகளுக்காக அவளது வடிவமைப்புகளை மூலமாகக் கொண்டு தயாரிக்கும் உடைகளை அணிவித்துப் பார்க்க அந்தந்த வயதுப் பிள்ளைகளின் அளவு பொம்மைகள் இருந்தன. அதிலும், ஒல்லி, குண்டு என்று இரு வகைகள் இருந்தன.

துணி டிசைன் பண்ணுவதோடு, ஷூட்டவும், தைக்கவும் கூட மைத்திக்குத் தெரியும்தான். ஆனால், அதற்கே என்று இருப்பவர்களின் வேலையில் அவள் குறுக்கிடுவதில்லை.

அவ்வப்போது சுலோசனா சீனிவாசன் வந்து ஒவ்வொன்றையும் தூண்டித் துருவி விட்டுப் போவாள்.

'லுக்வெல்'லில் வேலை செய்த காலத்தில், அந்தச் சித்தியம்மாளின் வருகை மட்டும்தான் மைத்திரேயிக்குப் பிடிக்காததாயிருந்தது.

அதற்குச் சரியாக, எப்போது வந்தாலும் எங்கே தப்பு, எங்கே தப்பு என்றுதான் சுலோசனாவின் பார்வை அலையும்.

"அவசரம் எதுவும் இல்லை. இன்னமும் இரண்டு மாத காலத்தில் பங்குதாரர்கள் மீட்டிங் வரும். அப்போது காட்டுவதற்கு ஒரு பதினைந்து ரகங்கள் தயார் செய்யுங்கள். மற்றபடி அவசரம் என்று ஒன்றும் இல்லை. 'டென்ஷன்' ஆகாமல் இலகுவாகவே செய்யுங்கள். அப்படியானால்தான் உடை அமைப்பு அழகாக இருக்கும்" அதில் கவனம் செலுத்துங்கள்!" என்றான் பிரதீபன்.

ஆனால் சுலோசனா வரும்போதெல்லாம், "என்ன என்ன? மொத்தம் வகைக்கு மூன்று தினுசுதான் தயாராகி இருக்கிறதா? என்ன சம்பளம் வாங்குகிறீர்கள், தெரியுமில்லையா? வாங்குகிற சம்பளத்துக்குச் சரியாக உழைக்க வேண்டும் பெண்களா!" என்பாள்.

என்னவோ, அவர்கள் எல்லோரும் பட்டன் கைத் தையல் தைப்பவர்கள். எல்லோருமாய் அப்போது ஐந்து பேர் இருந்தார்கள். ஐவரும் வம்பளந்து, குதித்து, கூத்தாடுவது போல இருக்கும் அவளது பேச்சு.

முதலில், சுலோசனா இப்படிப் பேசியபோது, மைத்திக்குப் பெரும் கோபம் வந்து விட்டது. எம்.டி.யிடம் புகார் பண்ண வேண்டியதுதான் என்று கிளம்பி விட்டாள்.

ஆனால் மிஷினில் வெட்டிய பகுதிகளை, மைத்ரேயி விரும்புகிற மாதிரி இணைத்துக் கொடுக்கும் பவானிதான், மற்றவளைப் பிடித்து இழுத்து உட்கார வைத்தாள். “அய்யோ, மைத்தி உனக்கு உலகமே தெரியவில்லையே! எம்.டி.யுடைய சித்தி இந்த அம்மா இன்னும் ஒரு டைரக்டர் வேறு. அவர்களுக்கு எதிராக நம் சொல்லை ஏற்பார் என்றா நினைத்தாய்? நீதானே வெளியே போ என்பார்கள். வேறே வேலை உடனே கிடைக்குமா? கிடைத்தாலும், இதில் பாதிச் சம்பளம் கூடத் தரமாட்டார்கள். சரி... எல்லாவற்றிலுமே ஒரு கெட்டதும் இருக்கத்தான் செய்யும்! ரோஜாச் செடியிலே முள் இல்லையா? நல்ல பூ கிடைக்கிறது என்பதற்கு, அந்த முள்ளுச்செடியை வைத்து வளர்க்கவில்லையா? அசந்து மறந்து முள் குத்தினாலும் பிடுங்கியா போட்டு விடுகிறோம்? பொறுத்துக் கொண்டுதானே போகிறோம்! அந்த முள் மாதிரி இந்த அம்மா! வாயிருக்கிறது; பேசுகிறது என்று காதிலேயே வாங்காமல் இருந்துவிட்

டால் போகிறது!" என்று நீளமாய் புத்திமதி கூறவே மைத்ரேயி அமைதியுற்றாள்.

பவானி சொல்வது போலப் பிரதீபன், தன்னுடைய உறவினர் பக்கம் நிற்கக் கடமைப்பட்டவன் தானே? அதிலும் மூத்த தலைமுறை

அன்று 'ஒய்எம்சீஏ கிரவுண்'டிற்கு வந்து, தன் சித்தி பற்றி ஏதோ விளக்கியபோதும், அவளிடம் நேராக அவன் எதிர்த்துப் பேச முடியாது என்பது போலத் தானே பேசினான்! பெங்களூர்க் 'கால்' பற்றி சுலோசனா எகத்தாளமாகப் பேசியபோதுகூட அவளை அடிக்க முற்படவில்லையே!..

அந்த 'பங்களூர்க்காரி' யாராக... அவனுக்கு என்ன உறவாக இருக்கக் கூடும்? சுலோசனாவின் குரலில் அவ்வளவு இளக்காரம் இருக்க வேண்டுமானால்... அந்த பங்களூர் உறவு, நல்லதாக இருக்க வேண்டுமே என்று மைத்தியின் மனம் மிகவும் தவித்தது. பிரதீபன் நல்லவன்! அவனுக்குத் தவறான உறவுகள் நிச்சயமாக இருக்கவே முடியாது...

சட்டென்று, தன் சிந்தனைக்குத் தானே கடிவாள மிட்டாள், மைத்ரேயி. அந்த 'பங்களூர்க்காரி' பிரதீபனுக்கு யாராக இருந்தாலும், அவள் பற்றி மைத்ரேயிக்கு ஒன்றும் இல்லை. இப்போது யோசித்துக் கொண்டு இருப்பது சுலோசனா பற்றி, அவளைப்பற்றி மட்டும் சிந்தித்தால் போதும்!

ஆக, சுலோசனாவிடம் பிரதீபன் தகராறு ஏதுவும் வைத்துக் கொள்வது இல்லை! எனவே, அவளைப் பற்றிப் பிரதீபனிடம் புகார் பண்ணியும் பயன், இல்லை. ஆகவே, 'துஷ்டரைக் கண்டால் தூரவிலகு' என்பதற்கேற்ப, அவள் தலையைக் கண்டதுமே ஒதுங்கிப் போய் விடுவது நல்லது!

ஆனால், அதிலும் ஒரு சிக்கல் இருந்தது. அவள் எங்கோ போகிறாள் என்றால் ஒதுங்கி விடுவது எளிதுதான். ஆனால், இருக்கும் இடம் தேடிவந்து தகராறு பண்ணினால் என்ன செய்வது?

ஒரு கை தட்டி ஓசை எழப்போவது இல்லை. பேசுவதைப் பேசி விட்டுத் தானாக ஓயட்டும் என்று விட்டுவிடுவதுதான் வழி!

ஆனால், ஒருநாள் இந்தத் தீர்மானத்தையும் அவர்களால், நிறைவேற்ற முடியாது போயிற்று.

அன்று, ஏதோ புதிய 'காசட்' ஒன்று பதிவு செய்ததாகச் சொல்லி, தன் சிறு காசட் ப்ளேயரையும் எடுத்து வந்து மற்றவர்களுக்கு அந்தக் 'காசட்'டைப் போட்டுக் காட்டினாள் தமயந்தி.

எல்லாமே மனதிற்கு இதம் தரும் வண்ணம் 'மெலோடிய'சான பாட்டுகள்! பாடல்களின் வார்த்தைகளும் கூடவே இசையமைப்பும் மிக நன்றாக இருந்தன. பழைய, புதிய திரைப்படப் பாடல்களின் கலவை! கேட்கக் கேட்க, உள்ளூர வெகுசுகமாய், அனுபவித்தபடி எல்லோருமே அவரவர் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

பாட்டும் வேலையுமாக முழுக்கவனத்தையும் ஈர்த்து விடவே, சுலோசனா சீனிவாசன் வந்ததை யாருமே கவனிக்கவில்லை! குறைந்த பட்சமாய், அவள் வருவதைக் கண்டு எல்லோரும் எழுந்து நின்றிருந்தால் கூட அவளுக்கு மனம் ஆறியிருக்கும். ஆனால் யாருமே அவளைக் கண்டு கொள்ளாதது, அவளது ஆங்காரத்தைக் கிளப்பி விட்டுவிட்டது.

கம்பெனியின் டைரக்டர்களில் ஒருத்தி அவள்! இன்னும் இரண்டு டைரக்டர்கள், கணவர், பிள்ளை என்று அவள் வீட்டிலேயே இருக்கிறார்கள். பிரதீபனுக்கு அடுத்து நிறுவனத்தின் அதிகப் பங்குதாரர் அவளுடைய குடும்பம் தான். அவளை இப்படி அலட்சியம் செய்வதா?

அங்கு இருந்த அனைவருமே வேலையில்தான் ஈடுபட்டிருந்தார்கள் என்பது அவளது கோபத்தைச் சற்றும் தணிக்கவில்லை! வேலைதான் செய்தார்களோ, வேலை செய்வது போல நீடித்தார்களோ? யார் கண்டது? ஒரு பக்கம் பாட்டு வேறு கேட்டுக் கொண்டு இருந்தது...

தனக்குச் சரியாக மரியாதை கொடுக்காத இந்தப் பெண்களைக் கண்டிக்க ஒரு காரணம் சுலோசனாவுக்குக் கிடைத்து விட்டது!

“இந்தப் பெண்கள் வேலைக்கு வந்தார்களா, சினிமா, டிராமா, பாட்டுக் கச்சேரி பார்க்க வந்தார்களா? இது ‘ரெடிமேட்’ துணி தைக்கிற இடமர்? இல்லை,

பாட்டும் கூத்தும் பழகுகிற இடமா? அல்லது பார்க்கிற இடமா? என்னமோ, சொந்த வீட்டில் ஹாயா இருக்கிற மாதிரி அல்லவா பாட்டுக் கேட்டுக் கொண்டு படுத்துக் கிடக்கிறார்கள்? இது என்ன, பிள்ளையில்லாத சொத்தா இவர்களுக்கெல்லாம் சம்பளம் கொடுத்துக் கொண்டு, இங்கே வேலையில் வைத்திருப்பதற்கு? அதுவேறே, உள்ள குடும்பம் போதாது என்று ஒளிவுமறைவாய் இன்னொரு குடும்பத்தையும் சுமக்க வேண்டியிருக்கிறது!”

“இதோபார், நீதானே இந்தப் பிரிவுக்குத் தலைமைப் பொறுப்பு? என்னோடு வா!” என்று மைத்திரேயியை அழைத்துச் சென்று, பிரதீபன் முன் உட்கார வைத்துப் பொரிந்து கொட்டிக் கொண்டிருந்தாள் சுலோசனா சீனிவாசன்.

பவானியின் புத்திமதிக்கிணங்கி, பொறுமையோடு வாயை மூடிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மைத்ரேயி, சுலோசனாவின் பேச்சு மாறிய தினுசில் திகைத்தாள்.

அவர்களை அவள், குற்றம்சாட்டிய முறையில் மைத்ரேயி, உள்ளூரக் கொதிப்படைந்திருந்தாள். படுத்துக் கிடந்தார்களாமே!

சுரய்யாவும், சரசுவதியும் கூட ஏற்கெனவே முடித்த உடையில் பட்டன், ஹூக் தைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தமயந்தியும், பவானியும் அதைவிட முக்கியமான வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். பெரிய மேஜை மீது துணியை விரித்துப் போட்டு மைத்ரேயி விரும்பிய

வகையில் துணி வீணாகாமல் வெட்டுவது குறித்து ஆராய்ந்து 'மார்க்கிங் சாக்'கால் வரைந்து கொண்டு இருந்ததாகள். மைத்ரேயியும், புதிதாக, தோன்றிய ஒரு 'டிசைனை' பென்சிலால் வரைவதும், யோசிப்பதுமாகத் தான் இருந்தாள்!

இதில், யார், சும்மா இருந்து அதுவும் படுத்துக் கிடந்து பாட்டுக் கேட்டார்களாம்?

நேருக்கு நேர் மோதி விட வேண்டியதுதான் என்று இந்த அம்மாள் சொல்வது அத்தனையும் பெர்ய் என்று, முகத்துக்கு நேரே சொல்லிவிட வேண்டியதுதான் என்று அவள், பிரதீபனை நோக்கிப் பேசத் தொடங்கிய போது அவனது கன்றிக் கறுத்திருந்த முகம், அவளை வாய் டைக்கச் செய்தது.

ஏன்?

அவனுடைய சித்தி பொய் சொல்வது அவனுக்குப் புரிந்து விட்டதா? தாய் ஸ்தானத்தில் இருக்கும் அவளைத் தடுத்து ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல், குன்றிக் குறுகுகிறானா?

பவானி சொன்னதுபோல, அவனிடம் வேலை செய்கிறவள் முன்னிலையில், வீட்டு ஆட்களை அவளால் விட்டுக் கொடுக்க முடியாது தான். நம் குடும்பத்துக்குப் பெரியவள், நம் நிறுவனத்தில் வேலை செய்கிறவள் முன்னிலையில், இப்படித் தரம் இறங்கி நடந்து கொள்கிறாளே என்று அவமானப்படுகிறானா?

அவளது குன்றலை, அவள் மைத்ரேயி, இன்னமும் அதிகம் ஆக்குவதா?

அவசரமாக யோசித்து விட்டு, “பாட்டுக் கேட்டது உண்மைதான் சார்!” என்று அவள் ஒத்துக்கொண்டாள். “ஆனால், ‘கட்டிங் டேபி’ளின் மீது குனிந்து கிடந்து, பவானியும், தமயந்தியும் துணியை ‘மார்க்கிங் சாக்’கால் வரைந்து கொண்டு இருந்தது. வெளியே இருந்து பார்ப்பதற்கு, மேஜை மீது பாதிபடுத்துக் கிடந்தது போல ‘மேட்’த்துக்குத் தோன்றியிருக்கலாம்! நானும் பாட்டைக் கேட்டதில் புதிதாக தோன்றிய ஓர் ஐடியா பற்றிதான் சார், யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்!” என்று, சுலோசனாவிடம் நேரடியாக மோதாமல், அதே சமயம் அவளுக்கும்கூட சமாதானமாக ஒரு விளக்கம் சொல்லி வைத்தாள்.

“பாட்டைக் கேட்டதில் ஐடியா எப்படி வரும்?” என்று நம்பாத குரலில் சுலோசனா கேட்டாள். ஆனால், அவளது குரலில், கோபம் தணிந்திருந்தது. ரொம்பவும் அதிகமாகப் பேசிவிட்டோம் என்று எண்ணினாளோ, என்னவோ?

மைத்திக்கும் இறுக்கத்தைக் குறைக்கத்தான் விருப்பமாக இருந்தது. முக்கியமாக பிரதீபனின் மன இறுக்கத்தை! எனவே, ஆர்ஷத்துடனேயே பதில் கூறினாள். “ஆமாம் மேடம். முதலில் இசை, நம் மனதை இளக்கி, இறுக்கம் போக்கித் தளர வைக்கிறது. அடுத்து, புதிய கற்பனைகளைத் தூண்டி விடுகிறது. இன்று ஒரு பாட்டு பூக்களைப் பற்றியது. அதைக் கேட்டதும் கழுத்தைச்

சுற்றிலும் டெய்சி மலர்களை இலையும், காம்புமாய் ஒரு கொடியில் இணைந்தாற்போல, 'அப்ளிக் வெர்க்' பண்ணி, பெல்ட் அல்லது பாக்கெட்டிலும் அதேபோலச் செய்தால்... என்று தோன்றியது. நீங்கள் அங்கே வந்தபோது அதைத்தான் கற்பனை செய்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அதனால்தான் நீங்கள் வந்ததைக் கூடக் கவனிக்கவில்லை... என்றாள் சமாதானமாக.

சுலோசனா சீனிவாசன் அதற்குமேல் பேசவில்லை. ஏதோ, அவளுக்குப் பயந்து, பணிந்து இந்தப்பெண் ஒரு விளக்கம் தந்து விட்டாள். இதற்கு மேல் விரட்டுவது சரியில்லை. இவள் திருப்பிக் கொண்டு விட்டால், இன்னொரு ஆள் தேட வேண்டும். அத்தோடு, மைத்துனர் மகன் எம்.டி..! அவனையும், அளவுமீறிக் குட்ட முடியாது! ஏற்கெனவே, அதற்குரிய, இன்றையக் கோட்டா தீர்ந்து விட்டது. மேலே மேலே போனால், பெரிய பங்குதாரனாகிய அவன், 'உங்கள் பங்கை விற்றுவிட்டு வெளியே போங்கள்' என்று விட்டானால், பெரிய கஷ்டம்! அதற்கு, மற்ற டைரக்டர்களின் ஒப்புதலையும் பெற்றுவிட்டால், அப்புறம் ஒண்ணுமே செய்ய முடியாது! 'கம்பெனி லா'வில் அப்படித்தான் இருக்கிறது! இந்தமாதிரிப் புருஷனையும் பிள்ளையையும் வைத்துக் கொண்டு நடுத்தெருவில் நிற்கும்படி ஆகிவிடக் கூடும்!

அவசரமாக யோசித்து முடித்தவள், "அப்படித்தான் போல!" என்று, கம்பீரமான குரலில் ஒத்துக் கொண்டாள்!" ஆனால், இதை நீ முன்பே எனக்கு

விளக்கியிருக்கலாம்!" என்றவள், பிரதீபனிடம் திரும்பினாள். "ஏதோ, சின்னப் பெண்கள்தானே? பாட்டுக்கேட்க ஆசைப்பட்டிருப்பார்கள் போலும்! சரிசரி போகட்டும் விட்டுவிடு, பிரதீப்!" என்று என்னவோ, அவன்தான் புகார் கொடுத்த மாதிரியும் பெரிய மனுஷியாய் அவள் சமாதானப்படுத்துவது போலவும் காட்டிக் கொண்டாள், அதற்கு மேல் பேச்சு தொடர்ந்து விடாமல் தடுக்க முனைந்தாள். "பிரதி, நேற்று நான் 'நல்லி'க்குப் போயிருந்தேன். அங்கே இப்போது நிறைய சுரிதார் தைத்துத் தொங்க விட்டிருக்கிறார்கள். அதில் ஒரு துணி, 'எம்பிராய்டரி' செய்திருக்கிறார்கள் பார்...! இன்றைக் கெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம்! அந்தத் துணியும் ஒரு மாதிரி பின்னல் வகை. நெருக்கமான பின்னல் பழைய 'டபுள்நிட்' மாதிரித் துணி. ஆனால் டெரிகாட்டன் என்றார்கள்... மைத்திரேயி, நீ வேணுமானால் போம்மா! உனக்கு எவ்வளவோ. வேலை! இங்கேயே சும்மா உட்கார்ந்திருந்தால் எப்படி? போம்மா! போ!"

என்னவோ மைத்ரேயி சுயவிருப்பமாய், இங்கே வந்து உட்கார்ந்திருப்பது போல அவள் பேசுகிறாளே! என்ன சமாளிப்பு!

சுலோசனாவை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டுப் பிரதீபனிடம் திரும்பினாள் மைத்திரேயி.

அவன் முகமும், இலகுவாயிருந்தது. "சித்தி சொன்னதில் ஒரு 'பாயிண்ட்' இருக்கிறது, மைத்ரேயி! பெரிய

துணிக்கடைகளுக்கு அவ்வப்போது சென்று, அங்கே இருக்கும் துணிவகைகளைப் பார்த்து வாருங்கள். மதியத்துக்கு மேல் இரண்டு மணி நேரம் 'ஃபீல்ட் வெர்க்' என்று எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுப் போங்கள். ஆட்டோவில் செல்ல பணமும் பெட்டி கேஷிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்!" என்றான் அவன்.

வெறுமனே தலையாட்டி விட்டுத் தன் இடத்துக்குச் சென்றாள் மைத்ரேயி. உள்ளூர மனதில் ஒரு சிறு அமைதியின்மை! சலனம்!

பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை.

இந்தப் பிரதீபன் ஏன் சிலசமயங்களில் ஒருமையிலும், சில சமயங்களில் பன்மையிலும் அவளை அழைக்கிறான்?

முதலில் வேலைக்குச் சேருமுன் அது மரியாதைப் பன்மை சரிதான். பிறகு சாதாரணமாக வா, போ என்று அவன் பேசியபோது, அது அவளுக்குப் பாந்தமாகத்தான் தோன்றியது. ஆனால், சற்றுமுன்...

அலுவலகத்தில் அப்படிப் பேசவேண்டும் என்று எண்ணுகிறானோ என்றால், அப்படியும் இல்லை. ஆனால் சிலசமயங்களில் தன்னை யாரோ அன்னியன் போலக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்றே அவன் இப்படிப் பேசுகிறான் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

அதுவும், முக்கியமாக, அவனுடைய சிற்றன்னை யின் முன்னிலையில், அவன் முகம் அறியாத அன்னியனாக ஆகிவிடுகிறான்! ஏன்?

‘சித்திக்குக் கொஞ்சம் கற்பனை வளம் உண்டு! என்று முன்பொரு தரம் பிரதீபன் அவளிடம், சொல்லியிருக்கிறான்.

‘கற்பனை வளம்’ என்றால் திருமதி சீனிவாசனின் கற்பனை, அவளையும் பிரதீபனையும் என்னமாதிரிச் சித்தரித்து விடக்கூடும் என்று அவன் இவ்வளவு அஞ்சுகிறான்?

அவர்கள் இருவரும் காதலர்கள் என்றா?

என்ன மடத்தனம் என்று எண்ணும்போதே, ‘ஏன் கூடாது என்று உள்ளிருந்து ஒரு குரல் கேட்கவும், திகைத்துப்போய் மைத்தி சற்றுநேரம் அப்படியே நின்று விட்டாள்!

6

சில கணங்கள்தான்.

அசைவற்று, அசையமாட்டாமல் மைத்ரேயி நின்றது வெகு சில வினாடி நேரம்தான் இருக்கும்.

அதற்குள் அவளுக்குத் தன்னை எண்ணியே சிரிப்பு வந்து விட்டது.

‘கடுகை மலையாக்கி, மலையை மகாதேவனாக்கி’ என்பது இதைத் தான் போலும்!

வம்பு பேசுகிற தன்மை வாய்ந்த தன் சித்தியின் வாயில் வேலைக்கு வந்த இந்தப்பெண் மாட்டிக்கொள்

ளக் கூடாதே என்று இரங்கி பிரதீபன் சற்றுக் கவனம் எடுத்துக் கொண்டால், அதைப்போய் என்னவெல்லாம் எண்ணத் தோன்றுகிறது?!

கற்பனை வளம், தன் சித்திபோலவே இந்தப் பெண்ணுக்கும் இருப்பது தெரிந்தால் மிரண்டு போவான், பாவம்!

ஆனால்... திருமதி சுலோசனாவின் வாயில், மைத்ரேயி மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என்று இப்படி எச்சரிக்கையோடு நடந்து கொள்கிறானா? அல்லது தானே மாட்டிக் கொண்டு விடக்கூடாது என்பதற்காக இந்தக் கவனமா?

பிரதீபனுக்குத் திருமணம் ஆகவில்லை என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயமே!

பெயர் கெட்டுவிட்டால் பெரிய இடத்துப் பெண் கிடைக்காது என்று அஞ்சுகிறானோ?

‘அய்யோ! அப்பா! என்னால் ஒன்றும் உங்கள் பெயர் கெட்டுவிடாது, சாமி! அந்த அளவுக்கு நான் ஓரமாய், தூ...ரமாய் ஒதுங்கிப் போய் விடுகிறேன்!’

யோசனையோடு திரும்பி வந்தவளை “என்ன?” என்று மற்றப் பெண்கள் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

“மடத்தனமாய் நான் ‘காசட்’ கொண்டு வந்து, உங்களை மாட்டிவைத்து விட்டேனா, அக்கா?” என்றாள் தமயந்தி கண்களில் நீர் மல்க.

“அச்சச்சோ! அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, தமா! உன் ‘காசட்’ கேட்டதால் தான், இன்றைக்கு வேலை பிரமாதமாய் நடந்தது என்று அடித்துச் சொல்லி விட்டு வந்திருக்கிறேனாக்கும்! போகிற போக்கைப் பார்த்தால், நம் அலுவல் அறையில், பிரமாதமாய் ஒரு ‘ம்யூசிக் சிஸ்டம்’ வந்து குடியேறினால் கூட ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை!” என்றாள் மைத்ரேயி உற்சாகம் சேர்த்த குரலில்.

அவள் இப்படிச் சொன்னபோது, தம்யந்தியைத் தேற்றுவது மட்டுமே குறிக்கோளாய்ச் சொன்னாளே தவிரத் தான் சொன்னதுபோல எதுவும் நடக்கக் கூடும் என்று அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஆனால், மறுநாள் உயர்ரக ‘சிடி பிளேயர்’ ஒன்றை, பல சிடி, காசட்டுகளுடன், உரிய நிறுவனத்தார் கொண்டு வந்து வைத்துப் போகவும் ஆச்சரியத்தால் அவளுக்கு வாயடைத்துப் போயிற்று.

பிளேயரைக் கொண்டு வந்தவர்கள், அதை வைத்து விட்டுப் போனதும் எல்லோருமாக, சிடிக்களையும், ஆடியோ காசட்டுகளையும் ஆராய்ந்தார்கள். மேனாட்டு இசை, நம் நாட்டு இசை, சினிமாப் பாட்டு, தனிப் பாடல்கள் என்று எல்லாமே நிறைய இருந்தன!

காசட்டுகளை ஆராய்ந்து கொண்டு நின்றவர்களை அழைத்து, “பெண்களா, இது நமக்கு வேலையில் ஊக்கம் தருவதற்காக வந்திருக்கிறது! வேலையை விட்டு காசட்டுகளிலேயே கவனமாய் இருந்தோம்

என்றால் திரும்பக் காணாமல் போனாலும் போய்விடும். எதையாவது இரையாதபடி சத்தம் குறைவாக வைத்து விட்டு, வேலையைத் தொடருங்கள். ப்ரீதி, அந்த ஸ்ட்ராபெரி டிரஸ்சில் ஒரு ஸ்ட்ராபெரிக்கு மட்டும் உள்ளே 'லைனான் பஞ்சு வைத்து அடைக்கச் சொன்னேனே, செய்தாயிற்றா? இல்லையா? பஞ்சு அடைத்துவிட்டுச் சொல்லு. அதற்குக் காம்பு வைத்து, துணியோடு சேர்த்துத் தைக்க வேண்டும்'' என்றுரைத்து, அவர்களை வேலையில் ஈடுபடுத்தினாள்.

உள்ளூர அவளுக்கு ஒரே கிளுகிளுப்பு! பேச்சு வாக்கில் 'இசை பிடிக்கும் என்று காட்டியதும் இப்படி வாங்கி வைத்து விட்டானே!

தரமணியில் அவளோடு கூடப் படித்துவிட்டு, துணி ஏற்றுமதி நிறுவனம் ஒன்றில் வேலைபார்க்கும் சக மாணவி ஒருத்தியை, மைத்ரேயி சமீபத்தில் சந்திக்க நேர்ந்தது: வெறும் சிமிண்ட் ஓட்டுக்கூரையின் கீழ், நடக்க இடம் இல்லாதபடி மிஷின்களையும், கட்டிங் மேஜைகளையும் போட்டு வேலை வாங்கும். தன் முதலாளி பற்றி அழாத குறையாக அவள் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாள்.

இங்கே வந்து பார்த்தால் பொறாமையில் வெடித்து விடுவாள்.

முதலில் இந்த சிடி பிளேயருக்குப் பிரதீபனுக்கு நன்றி தெரிவிக்க வேண்டும்!

எப்படி, என்னவென்று சொல்வது? யோசிக்கும் போதே தானாக அவளுக்கு நெஞ்சு படபடத்தது.

சும்மா மெர்ட்டையாக, "எங்கள் இசை ஆர்வத் தைப் புரிந்து கொண்டு இப்படி ஒரு 'செட்'டை வாங்கிக் கொடுத்ததற்காக நன்றி' என்று சொல்லி விடலாமா? அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும். பின்னே எனக்கு வாங்கித் தந்ததற்கு நன்றி என்றா சொல்ல முடியும்? அவன் என்ன பதில் சொல்வான்?

உங்கள் 'இசை' ஆர்வமா? உனக்காக அல்லவா வாங்கினேன் என்றால் எப்படியிருக்கும்?

என்ன இது பைத்தியக்காரத்தனம்?

அவனோடு மைத்திரேயியை இணைத்துத் தப்புத் தவறாக அந்தச் சுலோசனா அம்மாள் பேசிவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே அந்த அம்மாள் முன்னிலையில் அவளை மரியாதைப் பூன்மையில் விளிக்கிறவன்! அப்பேர்ப்பட்டவன் இவளது ஆசைக்காக இவ்வளவு செல்வு செய்து ஒன்றை வாங்குவானாக்கும்? அதை இப்படி வெளிப்படையாகக் கொடுப்பானாக்கும்!

வரவர, நம்முளை, கொஞ்சம் கோணலாகத்தான் சிந்திக்கிறது என்று தனக்கே ஒரு குட்டு வைத்துக் கொண்டாள் மைத்ரேயி.

ஆனாலும், உள்ளூர ஓர் ஆசை! நன்றி அறிவிப்பு என்று, ஒன்றைச் சொல்லித்தான் வைப்போமே! அதற்கு மேல் எப்படிப் போவது என்பது அவன் விருப்பம்!

அவன் விருப்பம் என்றால்... அவளுக்கு உள் ளுர... மேலே நினைக்க அவளுக்குப் பயமாய் இருந்தது.

பிரதீபனுக்கு நன்றி சொல்வது பற்றி, மைத்திரேயி பலவாறு யோசித்து நெஞ்சு படபடத்துக் கொண்டிருந்த போது, அதற்கெல்லாம் அவசியமே இல்லாமல் போயிற்று.

அன்று மதியம், உணவு இடைவேளையின்போது, ஆண்கள் பிரிவின் 'டிசைனர்' முருகன் அவர்கள் தளத்துக்கு வந்தான்.

முருகனுக்கும் வயது குறைவுதான். மைத்ரேயி போலவே 'டிரஸ் டிசைனிங்' படித்துவிட்டு, மேலே சில ஆண்டுகள் பயிற்சியும் எடுத்திருந்தான்.

அவனும் புதிதாக நிறுவனத்தில் வேலைக்குச் சேர்ந்தவனே! ஆண்கள் துணிகளின் பழைய 'டிசைனர்' ஒரு 'ஜெனரல் மானேஜர்' போல உடைத் தயாரிப்பில் தன்னைத் தலைமை நிர்வாகியாக நியமிக்க வேண்டும் என்று கேட்டதாகவும், அதற்குப் பிரதீபன் மறுத்து விட்டதால், வேலையை விட்டுப் போய்விட்டதாகவும் கேள்வி!

முருகனையும், மைத்ரேயி வேலையில் சேர்வதற் குச் சில மாதங்களுக்கு முன்புதான் வேலைக்கு எடுத்தி ருந்தார்கள். இந்தச்சில மாதங்களில், அவன், நிர்வாகத்தி டம் நல்ல பெயரைச் சம்பாதித்திருந்தான் என்றும் பெண்கள் கேள்விப்பட்டிருந்தார்கள்.

பொதுவாகத் தான் உண்டு; தன் வேலை உண்டு என்று இருக்கிறவன். அவ்வப்போது, தன் ஒன்றுவிட்ட தங்கை செல்வியைப் பார்க்க வருவான். அன்று, பெண்கள் பிரிவுக்கு நன்றியுரைக்க வந்தேன் என்றான்.

அங்கேயும் இங்கு போலவே ஒரு சிடி பிளேயர். 'டிஸ்கு'கள், காசெட்டுகள் எல்லாம் வந்திருக்கின்றன வாம். மூல காரணம் மைத்ரேயிதான் என்றார்களாம். அதனால் நன்றி தெரிவிக்க வந்தானாம்.

முருகனுக்குப் பாட்டுக் கேட்பது என்றால் உயிராம். வீட்டிலிருந்து எதையும் எடுத்து வந்து வைத்துக் கேட்க பயமாம். 'இயர்ஃபோன்' வைத்துக் கேட்ட ஒருநாள், 'இன்டர்காம்' ஒலித்தது காதில் விழாமல், கிட்டத்தட்ட மாட்டிக் கொண்டானாம். இப்போது, பாட்டுக்கேட்க அனுமதியோடு, அருமையான 'செட்' டும் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதற்காகத்தான் நன்றியாம்!

பெண்கள் பிரிவில் வேலை செய்த செல்விக்கு முருகன், அண்ணன் முறை. அதுவே, எல்லோருக்கும் அவன் உறவுபோலத் தோன்றிவிட பாவனையோடு அவன் பேசிய விதமும் அவர்களுக்குச் சிரிப்பூட்டியது.

அதிலும், டி சப்ளை செய்த ஆஃபீஸ் பையனின் ஜாடையை ஒருவழியாகப் புரிந்து கொண்டு, கடைசி வினாடியில் தப்பித்தது பற்றி அவன் சொன்னபோது, எல்லோருமே வாய்விட்டு நகைத்தனர்.

வெளியே சிரித்தபோதும் உள்ளே மைத்ரேயியின் மனது வெகுவாகச் சோர்ந்து போயிற்று. ஆக, இந்த

சிடி, காசட் பிளேயர் இங்கு வந்தது அவளுக்காக அல்ல. அவளை மகிழ்விப்பதற்காக அல்ல!

வேலை நன்றாக நடப்பதற்காக ஓர் ஊக்க போளஸ்? அவ்வளவே! அதற்காகத்தான் இரு பிரிவுக் ளுக்குமே ஒரேமாதிரி வாங்கியளிக்கப்பட்டிருக்கிறது!

அவளது மனநிலையே மைத்திரேயிக்கு விசித்திரமாகவும் பட்டது!

அவள் இந்த நிறுவனத்தில் சேர்ந்தது வேலை செய்வதற்காக! வேலைத்திறனை உந்துவதற்காக, நிறுவனம் ஒன்று செய்கிறது என்றால், அவள் மகிழ்ச்சிதானே அடைய வேண்டும்? அதை விட்டு...

தன் குழப்பத்தையும் வருத்தத்தையும் மற்றவர்கள் அறிந்து கொண்டு விடக்கூடாது என்பதற்காகவே, மைத்திரேயி உரக்கப் பேசி நகைத்தாள் எனலாம்.

பட்டுப்பூச்சிகள் படம், போட்டிருந்த ஒரு துணியைத் தொடக்க காலத்தில் பின்பக்கம் தலைகீழாக வைத்து விட்டதையும், கண்டுபிடித்துக் கேட்டவரிடம், பூச்சிகள் எல்லாம் இந்தப்பக்கம் ஏறி, அந்த பக்கம் இறங்குகின்றன சார்! அந்த ஐடியாவில்தான் அப்படி வெட்டித் தைத்தேன்' என்று சொல்லிச் சமாளித்து தையல் கூலியை வாங்கி விட்டதை முருகன் சொல்ல, மைத்திரேயி விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள்.

ஏதோ காரியமாய் அந்தப் பக்கம் வந்த பிரதீபன், அறையினுள் வந்து முறைத்துப் பார்த்தபோது கூட, அவள் சிரித்துக் கொண்டதான் இருந்தாள்.

அவன் முகத்தில் சீற்றத்தைக் கண்டதும் எல்லோர் சிரிப்பும் அடங்கி விட, “இது என்ன அலுவல் நடக்கும் இடமா! அல்லது, பார் வசதியுடன் கூடிய மூன்றாம் தர ஓட்டல் என்று எண்ணமா?” என்று கடுமையான குரலில் கேட்டான் அவன்.

அவன் கேள்வியில் எல்லோருமே திகைத்துப் போயினர் எனலாம். பிரதீபனுடைய சித்தி காரணமற்றுக் கடுமையாகப் பேசுகிறவள்; நியாய அநியாயம் பாராதவள். ஆனால், பிரதீபன் யாரையும் நியாயமற்றுக் கண்டித்தான் என்று அவர்களில் யாருமே கேள்விப்பட்டதே இல்லை எனலாம்.

இப்போது இவன் இவ்வளவு கோபப்படும்படி இங்கே என்ன நடந்து விட்டது? உணவு இடைவேளையில், அலுவலர்கள் சேர்ந்து பேசிச் சிரிப்பதில் என்ன பிழை இருக்கக் கூடும்?

மைத்ரேயியை முறைத்து நோக்கிவிட்டு, முருகனிடம் திரும்பினான் பிரதீபன். “மிஸ்டர் முருகன், அலுவல் நேரத்தில் உங்களுக்கு இங்கே என்ன வேலை?” என்று வினவினான்.

“வந்து...வந்து... என்று முருகன் தடுமாறினான்.

சட்டென இடையில் புகுந்து, “இது உணவு இடைவேளை சார்! இவர்கள் செல்வியுடைய உறவினர். அவளைப் பார்க்க என்று, இடைவேளையில் இங்கு வந்தார்” என்று மைத்ரேயி விளக்கினாள்.

“உணவு இடைவேளையா?” ஆத்திரத்துடன் கையை அவள் முன் நீட்டிக் கைக்கடியாரத்தைக் காட்டினான் பிரதீபன். “உணவு இடைவேளை முடிந்து மேலே ஐந்து நிமிடங்கள் ஆகின்றன!”

திகைப்புடன் நோக்கினாள் மைத்ரேயி. ஐந்து நிமிடங்கள்! ஐந்தே நிமிடங்கள். எப்போதுமே நேரம் காக்க வேண்டும்தான். அதுவும், அடுத்தவரிடம் வேலை பார்க்கும்போது நேரத்தில் இரு மடங்கு கவனத்துடன் இருக்க வேண்டியதுதான். ஆனாலும், இந்த ஐந்தே நிமிடங்களுக்காப் பிரதீபன் இப்படிச் சீறுவது, மைத் திக்கு நியாயமாகப் படவில்லை.

ஆனால், இதை, இவனிடம் எப்படிச் சொல்வது? தர்ம, நியாயப்படி பிரதீபனின் சினம் தவறே என்றாலும், சட்டப்படி அவனைக் குற்றம் சொல்ல முடியாதே! எம்டி வேறு!

அவள் யோசித்து முடிக்குமுன், முருகன், தன் சாவி முதலானவற்றைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான். “நான், நான்... கிளம்பிக் கொண்டேதான் இருந்தேன், சார்!” என்றான் வினயமான குரலில்.

“செய்யுங்கள்!” என்றான் பிரதீபன் சுருக்கமாக.

முருகன் அந்த அறைத்தடுப்பைத் தாண்டும்போது, ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்து விட்டு அதைச் சொல்லாமலே பிரதீபன் இருந்து விட்டான்!

முருகன் கண்ணுக்கு மறைந்ததும், மைத்ரேயியின் விழி அசைவில் விஷயம் புரிந்து கொண்டு, மற்ற பெண்கள் நால்வரும் அவரவர் வேலையைத் தொடங்கினர்.

சார்ட் பேப்பர் ஒன்றை எடுத்து, மேஜைமேல் பரப்பிக் கொண்டு, மைத்ரேயி பென்சிலை எடுத்தாள்.

உள்ளேவந்து, சிடி பிளேயரை ஆன் செய்து பார்த்து விட்டு ஆஃப் செய்தான் பிரதீபன்.

பிளேயர் வைக்கப்பட்டு இருந்தது மைத்தியின் மேஜை அருகேதான். எனவே பக்கத்திலேயே இருந்தவளிடம், “இதற்காக நன்றி ஒன்றும் சொல்லப் போவதில் லையா?” என்று மெல்லிய குரலில் வினவினான்.

முருகனை அவன் நடத்திய விதத்தினால் ஆத்திர முற்றிருந்த மைத்தி, சட்டெனப் பதில் சொன்னாள். “நன்றிதானே? அது எங்கள் வேலையில் தெரியும், சார்! என்ன ப்ரீதி, ஸ்ட்ராபெரி தயாராகி விட்டதா?” என்று தன் உதவியாளரிடம் கேட்டாள்.

“இதோ, அக்கா!” என்று கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் அந்தப் பெண்.

அதைத் தன் கையில் வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு, அதைச் செய்திருக்கும் நேர்த்தியைப் பாராட்டினான். “ஆனால் ஒரு சந்தேகம், மைத்ரேயி!” என்றான்.

“கேட்கிறேன் என்று கோபப்பட்டு விடாதீர்கள்! இந்த ‘ஸ்ட்ராபெரி’ நல்ல உருண்டையாக இருக்கிறது.

“உள்ளே பஞ்சு அடைத்திருக்கிறது.

“அதைத்தான் கேட்க வந்தேன். இது சின்னப் பிள்ளைகள் டிரஸ். அழுக்காவது இயற்கை. நனைத்துத் துவைத்துக் காயப்போடும்போது பஞ்சு காயுமா? ஈரத்திலேயே இருந்து கெட்டுப்போய் விடாதா?”

“இது சாதாரணப் பஞ்சு என்றால் நீங்கள் சொன்ன படிதான் ஆகும். ஆனால், இது, ‘லைனான்’ என்று ஒரு விசேஷரகப் பஞ்சு. டெரீன் நூல் போல! இது நனைந்தாலும், தண்ணீர் வடிய அதிகநேரம் ஆகாது. காயாவிட்டாலும், இந்தப் பஞ்சு கெட்டுப் போகாது!” என்று உள்ளூர ஓர் எக்களிப்புடன் மைத்ரேயி விளக்கினாள்.

பெரிதாக, முருகனை விரட்டினாயே! இப்போது நான் சொல்லித்தானே தெரிகிறது! என்று, என்னவோ, அதனாலேயே இந்த விவரமெல்லாம் தெரிந்ததாலேயே, அவனை விட உயர்ந்து விட்டாற்போல ஓர் உணர்வு அவளுக்கு.

ஆனால், “நிறைய விஷயம் - சிறுமியர் உடைபற்றிய விவரங்கள் எனக்குத் தெரியவில்லை மைத்ரேயி! உனக்கு நேரம் இருக்கும்போது எனக்குக் கற்றுக் கொடுக்கிறாயா? ஓசியில் வேண்டாம், டீச்சர்! பணம் வாங்கிக் கொண்டு கற்றுத் தந்தால் போதும்!” என்று அவன் கெஞ்சுதல் போலக் கூறவும் அதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த எல்லோருக்குமே, முறுஷல் அரும்பியது.

கூடச் சேர்ந்து முறுவலித்தபடி, “இசையைக் கேட்டுப் பயிர் வளர்வதாக ஒரு ‘தியரி’ இருக்கிறது. நம் ‘லுக்வெல்’லில், பாட்டுக் கேட்டு, ஆடைகள் வளரப் போகின்றவனவாக்கும்!” என்று கேலி பேசிச் சிரித்து விட்டுப் போனான், பிரதீபன்.

“நல்லவர்தான். அங்கே, என்ன வேலைத் தொந்திரவோ, என்னமோ! முருகன் அண்ணனைப் போய் ஒரு கடி கடித்து விட்டார்!” என்றாள் தமயந்தி.

“ஆமாம்! அண்ணன் பாவம்!” என்றாள் செல்வியும் வருத்தத்துடன்.

“ஒன்றும் பயப்படாதே! இன்றைக்கு, உன் முருகண்ணனின் சேவை, நிறுவனத்துக்கு மிகவும் தேவை. அவர்து வேலைக்கு ஒன்றும் ஆபத்து வந்து விடாது!” என்று மைத்ரேயி தேற்ற, செல்வி அமைதியடைந்தாள்!

பிரதீபன் அவள் அருகாமையில் வந்து நின்றது, பேசியது எல்லாம் அன்று முழுவதுமே மைத்ரேயிக்கு உள்ளூர ஒரு கிளர்ச்சியை உண்டு பண்ணியது. இரவின் தனிமை அதை இருமடங்காக்கியது! சும்மா இருந்தால் கிறுக்கு போல எதையாவது மண்டைக்குள் போட்டு உருட்டத்தோன்றும் என்று எழுந்து, விளக்கைப் போட்டுக் கொண்டு, ‘ஸ்கெட்ச்’ போடத்தொடங்கினாள் மைத்ரேயி!

இது இன்னொரு விதமான பலனைத் தந்தது.

இரவு இரண்டு மணி வரை விழித்திருந்து, சின்னச்

சின்ன நுணுக்கமான கற்பனைகளை எல்லாம் குறித்து வைத்துவிட்டுப் படுத்தவள் காலையில் அயர்ந்து உறங்கிவிட, காலையில் தம்பிமார், தந்தையோடு 'ஓய்எம்சி ஏ' கிரவுண்டிற்கு ஓடப் போகவில்லை.

சுந்தரம் தனித்து ஓடுவதைக் கவனித்து விட்டு, பிரதீபன் அவரிடம் சென்று விசாரித்தான்.

அவர்மூலம் விவரம் அறிந்தவன், அலுவலகத்தில், மைத்ரேயியிடம் வந்து, "இரவெல்லாம் தூங்காமல் ஒரே வேலையாமே! ஓவர்டைம் கேட்காதேம்மா! எங்கள் நிறுவனத்துக்குக் கட்டி வராது!" என்று சிரித்தான்.

சிறு வெட்கமும் பூரிப்புமாகப் புன்னகை செய்தாள் அவள்... மைத்ரேயி!

7

அலுவலகத்தில் இப்போதெல்லாம், மைத்ரேயி, அடிக்கடி பிரதீபனைச் சந்தித்துப் பேசும்படி ஆயிற்று.

'லுக்வெல் கார்மென்ட்'சின் பங்குதாரர்கள் கூட்டம், இன்னும் ஒரு மாதத்திற்குள் நடக்கப் போகிறது என்ற அளவுக்கு நாட்கள் சென்று விட்டிருந்தன.

பங்குதாரர்களுக்குக் காட்டுவதற்காக, மூன்று அளவுகளில், வகைக்குப் பன்னிரண்டு 'டிரஸ்'கள் தயாரித்து முடிக்க வேண்டும் என்றான் பிரதீபன். பனிரெண்டு வித்தியாசமான 'டிரைசன்'களில் உடைகள் இருக்க வேண்

டும். மூன்று அளவுகளிலும், அந்தந்த வயதுக்கேற்றபடி சிறுசிறு மாற்றங்களும் அமைய வேண்டும் என்பது அவனது விருப்பமாக இருந்தது.

அதற்காக, ஒவ்வொரு வகை உடையும் தைத்து முடிய, முடிய பிரதீபனிடம் காட்டி, ஒப்புதல் வாங்குவது; புதிய யோசனைகள், சிறு மாறுதல்கள் பற்றிய கருத்து பரிமாற்றம் என்று அவனிடம் அவள் தினமும் சென்று பேசினாள்.

வேலை நடப்பது பற்றிப் பார்க்க அவனும் அவ்வப்போது பெண்கள் பிரிவுப்பக்கம் வருவதுண்டு.

பங்குதாரர்கள் மீட்டிங் முடிந்ததுமே, பெரும் அளவில் இந்த உடைகளைத் தயாரிப்பதற்கான ஏற்பாட்டிலும் பிரதீபன் முனைந்திருந்தான்.

ஆண்கள் உடைத் தயாரிப்புப் பகுதிபோலவே, இங்கும் நிறையத் தையல் யந்திரங்கள் வந்து இறங்கின. தைப்பதற்கும் ஆட்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

இந்த ஆட்கள் தேர்ந்தெடுப்பில், ஒரு வேலை உயர்வு மாதிரி பெண்கள் பிரிவின் முழுப்பொறுப்பும் அவளதே என்று சொல்வதுபோல மைத்ரேயியின் அபிப்பிராயத்தையும் கேட்டு அறிந்து, ஏற்றுக்கொண்டான்.

எதுவாயினும், பிரதீபனைப் பார்ப்பதும் பேசுவது மாக இந்த நாட்கள், மைத்தியின் மனதில் உற்சாகம் பொங்கியது. அது, மற்ற சக அலுவலர்களையும் பற்றிக் கொள்ள, வேலை ஜூராக நடந்தது!

இந்த நிலையில், பிரதீபனின் மனதையும், முக்கியமாக அவளது சொந்த மனநிலையையும், முன்னிலும் சற்றுத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள, மைத்திக்கு ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

அன்றைய தகராறுக்குப் பிறகு, முருகன், பெண்கள் பகுதிப் பக்கமே எட்டிப் பார்க்கவே இல்லை.

ஒருநாள் தற்செயலாக லிஃப்டில், மைத்ரேயி, முருகனைச் சந்தித்தாள்.

நடந்தே படியேறுவதாகக் கூறி, லிஃப்டிலிருந்து வெளியேறி விடத் துடித்த முருகனை நிறுத்தி வைத்து, மைத்ரேயி பேசினாள். “ஏன் இந்த ஓட்டம்?” என்று விசாரித்தாள்.

சில கணங்கள் பேசாதிருந்து விட்டு, “இந்த வேலைக்கு இங்கே எவ்வளவு சம்பளம் என்று உங்களுக்குத் தெரியும், மைத்ரேயி! இங்கே இருந்து வெளியே போனால் இதில் பாதி வராது!” என்றான் அவன்.

“பின்னே, வெளியே ஏன் போக வேண்டும்?”

“போகச் சொன்னால்? அப்புறம் போய்த்தானே ஆகவேண்டும்?”

“உங்கள் வேலை நன்றாக இருக்கும்போது யார் அப்படி உங்களைப் போகச் சொல்லுவார்கள்? அத்தோடு, அதற்கும், இப்படி நீங்கள் பேையைக் கண்டமாதிரி ஒதுங்கி ஓடுவதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

அவளை வெறித்து நோக்கிவிட்டு, “மெய்யாகவே புரியாமல்தான் கேட்கிறீர்களா?” என்று கேட்டான் அவன்.

சிறு படபடப்பும், திகைப்புமாக, முருகனை ஏறிட்டு நோக்கி, “புரிந்தால் கேட்பேனா?” என்றாள் மைத்திரேயி.

“அன்றைக்கு மாலையில் ‘பாஸ்’ என்னைக் கூப்பிட்டுப் பேசினார்.”

“அப்போதும் அவர் உங்கள் மீது கோபப்பட்டாரா?” என்று வருத்தத்துடன் வினவினாள் மைத்ரேயி.

தலையசைத்தான் முருகன். “கோபமாய் அன்று மதியம் போலப் பேசவே இல்லை! ஆனால், ‘வரிகளுக்கு இடையே படிப்பது! என்று ஒரு சொற்றொடர் உண்டு. அதன்படிப் பார்த்தால், உங்களிடமிருந்து நான் எவ்வளவு தூரம் விலகி இருக்கிறேனோ, அவ்வளவுக்கு என் வேலைக்கு ஆபத்து இல்லை என்பது தெளிவாயிற்று. எதற்கு மேடம் வீணை தொல்லையை விலைக்கு வாங்குவது?”

மைத்ரேயி உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாமல் நிற்க, முருகன் தொடர்ந்தான். “எல்லோருக்குமே அவரவர் பொருளை அடுத்தவர் அபகரித்து விடாமல் பார்த்துக் கொள்ளும் ஆசை இருக்கத்தான் செய்யும். அதிலும், அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களிடம் அனாவசியமாக மோதுவானேன்? அதனால்தான் ஒதுங்கிப் போய்

விடுகிறேன். மேடம், நான் போய் விடுகிறேன். நீங்கள் கொஞ்ச நேரம் கழித்துப் போகிறீர்களா?" என்றவன் அவளது பதிலுக்குக் காத்திராமல் சென்று விட்டான்.

அவரவர் பொருள்! அப்படியென்றால் என்ன அர்த்தம்! மைத்ரேயியைப் பிரதீபன் தன் சொந்தமாக எண்ணுகிறானா? அதெல்லாம், அவன் மட்டும் நினைத்தால் போதுமா? அவளது விருப்பம் தெரிய வேண்டாமா... என்று எண்ணும்போதே, மைத்ரேயி தனக்கும் அது உடன்பாடாகவே இருப்பதை உணர்ந்தாள்.

உடன்பாடு இல்லை என்றால், பிரதீபன் முருகனிடம் நடந்து கொண்ட விதத்திற்கு, அவளுக்கு ஆத்திரம் தான் வரவேண்டும்! பாவம், ஒரு நல்லவனுக்குத் திட்டு விழுந்ததே என்பதற்கு மேல் ஒன்றும் தோன்றவில்லையே! மாறாக, அவளது ஆத்திரத்தின் காரணம் 'இது'வாக இருக்கக் கூடும் என்ற ஊகத்திலேயே இப்படி உள்ளம் துள்ளுமா?

யோசித்துப் பார்க்கும்போது, முதலில் வேலைக்குப் பேட்டிக்கு வந்த அன்றே இதன் தாக்கம் அவளிடம் தொடங்கி விட்டது என்றே அவளுக்குத் தோன்றியது. அன்று திருமணப் பேச்சு கூடாது என்று தாயிடம் பாய்ந்ததன் காரணம் இதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும்! முன்பின் அறியாதவன் போல நடந்து கொண்டதன் விளக்கத்தை அவன் மறுநாள் கூறியபோது, அந்த விளக்கம் கூறியதன் காரணம், வேலை நன்கு நடப்பதற்காக என்றது அவளுக்கு எவ்வளவு ஏமாற்றமாய்

இருந்தது! அதன் காரணமும் அவள் மனதில் அவன் இடம் பிடிக்கத் தொடங்கி விட்டதுதான் போலும். 'நீ என்னைத் தப்பாக நினைத்து வெறுத்து விடக்கூடாதே என்றுதான் விளக்கம் சொன்னேன்' என்று அவன் கூறவேண்டும் என்று, அவளது மனம் எதிர்பார்த்ததின் விளைவுதான் அன்றைய ஏமாற்றம்!

ஏன், அந்த சிடி பிளேயர் வந்ததுகூடத் தனக்காக மட்டும் இல்லை என்று அறிந்தபோது உள்ளூர எவ்வளவு கஷ்டமாக இருந்தது?

அதற்கு நன்றி சொல்வது பற்றி என்னென்ன கற்பனை செய்து பார்த்தோம் என்பதை நினைவு கூர்கையிலேயே அவளது முகம் சிவந்தது.

அவளை அறியாமலே மெல்ல மெல்ல அவன் மனம் முழுமையாகப் பிரதீபன் வசமாகி விட்டிருக்கிறதே!

நல்லவேளையாக, அவனுக்கும் அதே எண்ணம் இருக்கிறது.... என்று மகிழ்ச்சியோடு எண்ணும்போதே அவளுள் ஒரு பயம் பெரிதாக எழுந்தது!

பிரதீபனுக்கும் அவளிடம் நேசம் இருக்கிறது என்று என்ன நிச்சயம்? பேச்சிலோ, பார்வையிலோ அவன் அப்படி எதையும் காட்டிக் கொண்டதாக அவளுக்கு நினைவே இல்லையே! முருகன் சொல்வதை மட்டுமாக நம்பி பிரதீபனுக்கும் மைத்ரேயி மீது மையல்தான் என்று எப்படி முடிவு பண்ண முடியும்?

அதுவும் அவன் அவ்வளவு உயரத்தில் இருப்பவன்! இவ்வளவு உயரம் என்பதற்கு இந்த விசாலமான நாலுமாடிக் கட்டிடமே சாட்சி!

இது முழுவதும் அவனுக்கே உரியது அல்ல; நிறுவனத்தின் ஏனைய பங்குதாரர்களுக்கும் இதில் உரிமை உண்டுதான் என்றபோதும், பெரும் பாகம் பிரதீபனதுதானே!

மைத்ரேயியும், அப்படி ஒன்றும் இல்லாதவள் என்று சொல்ல முடியாதுதான். என்றாலும், இருவர் நிலைக்கும் உள்ள வேறுபாடு, அன்று அவள் மனதைப் பெரிதும் பாதித்தது.

மனம் ஒன்றுபட்டு விட்டால்; பிறகு அங்கே பணம், அந்தஸ்து எல்லாம் ஒன்றுமே இல்லை என்று ஒதுக்கி விட அவளால் முடியவில்லை! இப்போது அவளே, அவள் வீட்டு நிலைக்கு மிகவும் கீழான ஒருவனை மணந்து கொள்ள, அவளுடைய பெற்றோர்கள் ஒப்பு வார்களா? அதேபோலத்தானே அவனுடைய வீட்டுப் பெரியவர்களுக்கும் இருக்கும்?

இருக்குமா? தனியே தொழில் நடத்தும் அளவு வளர்ந்துவிட்ட மகனின் விருப்பங்களில் அவர்கள் தலையிடுவார்களா?

தலையிடுவார்களோ என்னவோ? முதலில் அவனது விருப்பம் பற்றி அவள்மீது தான் என்று என்ன நிச்சயம்?

புறப்பட்ட இடத்துக்கே மீண்டும் வந்து, மனம் குழம்பி நின்றாள் மைத்ரேயி.

இந்த நிலையில், அவளுக்கு முதலில் எரிச்சலை ஊட்டியபோதும், பிரதீபன் பற்றி அவள் ஓரளவு நம்பிக்கை கொள்ளும் விதமாக ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

பங்குதாரர்களின் கூட்டம் நடக்கும் நாள் நெருங்கி வர வர, பெண்கள் பிரிவில் வேலையும் வேகமாக நடந்தது. உணவு இடைவேளையில்கூட அவசர அவசரமாகச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு, எல்லோருமே வேலையில் ஈடுபட்டு வந்தனர்.

அப்போது, ஒருநாள் மதிய இடைவேளையின் போது, பட்டுச் சேலையணிந்த இரு பெண்களும், சில ஆண்களும் அடங்கிய கும்பல் ஒன்று, மைத்திரேயி யைச் சந்திக்க என்று அலுவலகத்துக்கு வந்தார்கள்.

ஏதோ திருமணத்துக்குப் போய்விட்டு வந்தவர்கள் போலத் தோன்றியது. ஆனால், யார் என்னவென்று விசாரித்தபோது, அவர்களுடைய வீட்டுப் பையனின் திருமணத்துக்காக அவளைப் பெண் பார்க்க வந்ததாகச் சொன்னார்கள்.

வீட்டிற்குப் போய் அலங்காரம் செய்து கொண்டு நிற்பதைப் பார்ப்பதை விட, இப்படி வேலை செய்யும் இடத்திற்குப் போய்ப் பார்த்தால் தான் இயற்கையாகவே அழகியா என்று தெரியும் என்று அவர்கள் பையன் ஃபுல் குட்டில் சென்ட் மணம் கமழ வந்திருந்தான்

அவன்! அவன், சொன்னான் என்று இங்கே வந்தார்களாம்.

மைத்திரேயிக்கு ஆத்திரம் பொங்கியபோதும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை அவள்!

விஷயம் அறிந்ததும் வந்தவர்களுக்கு உட்காருவதற்காக, அவசரமாக நர்ற்காலிகளை எடுத்துப் போட்ட மற்ற பெண்களைக் கண்பார்வையால் தடுத்து நிறுத்தி விட்டு, அவர்களிடம் பேசினாள்.

“இதோ பாருங்கள்! இது அலுவலகம். இப்படி யெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு இங்கே வந்து நிற்பது நன்றாக இல்லை! எங்கள் முதலாளி வந்து ஏதாவது சொல்லி வெளியே போகச் சொல்லும் முன், தயவு பண்ணி நீங்களாகவே போய் விடுங்கள். உடனே!” என்று கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளாத குறையாக, அவர்களை அனுப்பி வைத்தாள்.

மாலையில் வீடு வந்து சேர்ந்ததும், பெற்றோரிடம் குதிகுதியென்று குதித்தாள்! இப்படி ஒரு கும்பலை, அவளிடம் கேளாமல், அவர்கள், அவளது அலுவலகத்துக்குப் ‘பெண்பார்க்க’ என்று எப்படி அனுப்பலாம்?

ஆனால், அவளுடைய பெற்றோர் அப்படி அவர்களை அனுப்பவில்லை என்று தெரிந்ததும் அவளது கோபம் ஓரளவு குறைந்தது!

“பின்னே எப்படி வந்தார்களாம்?”

பொது உறவின் மூலம் மைத்ரேயி பற்றி அறிந்து, சுந்தரத்திடம் திருமண விஷயமாகத் தொடர்பு கொண்டார்களாம்.

“இப்போதைக்கு என் மகளுக்குத் திருமணம் செய்யப் போவது இல்லை என்று நீங்கள் ஏன் சொல்லவில்லை?” என்று கேட்ட மகளைச் சிவகாமி முறைத்தாள்.

“இந்தமாதிரிப் பேசுவதானால் நீ வேலைக்கே போகவேண்டாம் என்று நான் முதலிலேயே சொல்லவில்லை?” என்றாள் அதட்டலாக.

“பின்னே, இந்த மாதிரி ஒரு கும்பல் அங்கு வந்து நின்றால் எனக்கு அவமானமாய் இராதா?” என்றாள் அவள் பதிலுக்கு, “எல்லோரும் என்னை நினைப்பார்கள்?”

முக்கியமாகப் பிரதீபன் என்ன நினைப்பான் என்பது அவளுக்கு. ஆனால் அதை வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியுமா? எனவே இனிமேலும் யாரும் இப்படி வந்து நின்று விடாமல் தடுப்பதில் முனைந்தாள் அவள்.

ஆனால், சுந்தரமும் சம்மதமாய்ப் பதில் ஒன்றும் சொல்லி விடவில்லை. பையன் வீட்டில் பணவசதி இருந்தபோதும், படிப்பும் கூட இருந்த போதும், வீட்டுக்குள் பழைய பஞ்சாங்கமாகவே இருப்பதாகத் தான் கேள்வியுற்றிருந்தார்.

சிவகாமி சொல்வதுபோல, ஒரேயடியாக மறுக்கவும் மனமின்றி, பெண்ணுக்கும் பிள்ளைக்கும் பிடித்தால், பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று பொதுப்படையாகக் கூறி அப்போதைக்குத் தட்டிக் கழித்தார்.

ஆனால், அதற்குள், பெண்ணை நேரில் பார்த்து விட்டுப் பிடித்திருந்தால் அதற்குமேல் சம்பந்தம் பேசலாம் என்று முடிவு பண்ணி; அந்தப் பக்கம் ஒரு திருமணத்துக்காக வந்த பையனின் குடும்பம், அவர்களாகவே மைத்ரேயியைப் பார்க்க வந்திருக்க வேண்டும் என்றார் சுந்தரம்.

இப்போது மைத்ரேயி இன்னமும் அதிகமாகக் கொதித்தாள். “இது வசதிப்படுமா என்று கேட்கும் நாகரீகம் இல்லை; பட்டுப்புடவையும், பிடியளவு கழுத்தில் நகையுமாக வந்து நின்று விட்டார்களே!” என்று படபடத்தவள், இன்னொரு தரம் இப்படிப் பேசிக் கொண்டு யாராவது அலுவலகப் பக்கம் வந்தால், நேருக்கு நேராகத் தானே மறுத்துப் பேசி அனுப்பி விடப் போவதாகச் சொல்லி முடித்தாள்.

இந்த விஷயம் பிரதீபனின் காது வரை எட்டியிருக்குமோ என்று உள்ளூர அவளுக்கு ஒரே கவலை. ஆனால், அந்தக் கவலையே, ஒரு வகையில் ஆறுதலாகக் கூடும் என்று அப்போது அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

இரண்டு நாட்கள் சென்றபின், இரவு வீடு திரும்பிய சுந்தரம் உணவின் போது மனைவியிடம், “இன்று கிளப்பில் மிஸ்டர் பிரதீபனைச் சந்தித்தேன் - அதாவது,

அவர் வந்து என்னைப் பார்த்தார்'' என்று கூறி நிறுத்தினார்.

''எதற்காகவாம்?''

''டி.வி. முன் அமர்ந்திருந்த மகளின் பக்கம் ஒரு பார்வையைச் செலுத்திவிட்டு, ''மைத்திக்கு எதற்காக இப்போது மாப்பிள்ளை பார்க்கிறீர்கள்? வேண்டாம்! என்றார்'' என்று சொன்னார்.

''இதை அவர் எப்படிச் சொல்லலாம்?'' என்று சிவகர்மி கேட்க ''அது பொறுத்திருந்து கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம்!'' என்று சிரித்தார் சுந்தரம்.

8

தாயும் தந்தையும் பேசியது முழுவதும் மைத்திரேயியின் காதுகளில் தெளிவாகவே விழுந்தது.

விழாதிருக்க வாய்ப்பும் இல்லை.

ஒரு பெரிய ஹாலின் முன்புறமாக டி.வியும், டி.வி. பார்க்கும் தூரத்தில் சோஃபா செட்டும், சில பிரம்பு இருக்கைகளும் வைக்கப்பட்டு அதே ஹாலின் உட்புறமாய் சித்திர வேலைப்பாடமைந்த மரத் தடுப்பை அடுத்து சாப்பாட்டு மேஜை போடப்பட்டிருக்கும். விருப்பப்பட்டால், மரத்தடுப்பைச் சுவர்ப்புறமாய் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, சாப்பிட்டுக் கொண்டே எல்லோ

ருமாய் டிவி பார்ப்பது உண்டு. கிரிக்கெட், டென்னிஸ், கால்பந்து போட்டிகள் நடைபெறும் போதும், லீவு நாட்களிலும் இதுவே அவர்கள் வீட்டில் வழக்கம்.

எனவே, சாப்பாட்டுப் பகுதியில் இருந்து பேசுவது ஹாலில் இருப்போர் காதுக்கு எட்டத்தான் செய்யும். அதிலும், பெரிய டிவி வாங்கியதில் இருந்து, டி.வியில் இருந்து முடிந்த அளவு தூரமாய் அமர்ந்து பார்க்கும் வழக்கம் கொண்டிருந்த மைத்ரேயிக்கு பெற்றோரின் பேச்சு நன்றாகவே கேட்டது.

அப்படிக்கே கேட்க வேண்டும் என்றுதான் தந்தை சற்று உறக்கப் பேசினாரா என்று அவளுக்குச் சந்தேகம் கூட.

சுந்தரத்தின் பேச்சும், சிரிப்பும், அவளுக்குப் பெரும் ஆறுதலைத் தரத்தான் செய்தன. ஆனாலும், மனதின் அலைபாய்தல் அடியோடு நின்று விட்டது என்று சொல்ல முடியாது.

மைத்திரேயி மீது கொண்ட காதலினால் தான், வேறு ஒருவரோடு அவளது திருமண ஏற்பாட்டைத் தவிர்க்கப் பிரதீபன் விரும்பினான் என்று உறுதியாக எப்படிச் சொல்ல முடியும்? சிறுமியர்க்கான ஆடைத் தயாரிப்பு ஒரு முக்கியமான கட்டத்தை அடைந்திருக்கும் இந்த நேரத்தில், அதன் முக்கியப் பொறுப்பை ஏற்று இருப்பவளின் பணியை, இழக்க விரும்பாததும் அதற்குக் காரணமாய் இருக்கலாமல்லவா?

அவசரப்பட்டு, ஆசைக் கற்பனைகளை வளர்த்து விட்டு பிறகு மனமொடிந்து போவதைவிட எச்சரிக்கையுடன் இருந்து கொள்வது மேல்.

என்ன பெரிய எச்சரிக்கை? இனிமேல், பிரதீபனைத் தவிர வேறு ஒருவனைக் கணவனாக மனதில் ஏற்க முடியுமா, என்ன? என்ற மனதின் முணுமுணுப்பை மறக்க முயன்றவாறு அவள் தனது அன்றாட அலுவலில் ஈடுபட்டாள்.

அன்று மாலையில், அடுத்த செட் உடைகளுக்கான வண்ணக் கலவை பற்றி மைத்ரேயி, பிரதீபனுடன் பேச வேண்டியிருந்தது. முன்னாள் இரவில், தந்தை தாயின் பேச்சுக்குப் பிறகு, பிரதீபனை நேரில் பார்த்துப் பேச அதுவும் தனிமையில் பேச அவளுக்கு ஒருமாதிரியாக இருந்தது.

தந்தையிடம் பேசியது போலத் தன்னிடமும் ஏதாவது கூறினால் என்ன பதில் உரைப்பது என்று ஒருபுறம் தடுமாற்றமும் தயக்கமும் இருந்தது.

அதேசமயம், அவன் அவர்களது சொந்த வாழ்வு பற்றி எதுவுமே பேசாமல், வெறும் முதலாளி, 'டிசைனர்' பேச்சோடு நிறுத்திக் கொண்டால், அதுவும் மனத்திற்குக் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

தனிமையில் சந்தித்தால்தானே, 'இதெல்லாம்! யாராவது துணி டீலர், அல்லது அவனுடைய சித்தி, மாணேஜர்

பரமசிவம் என்று யாராவது கூட உட்கார்ந்திருந்தால், இந்தப் பிரச்சினையே இராது!

ஆனால்... யோசித்துப் பார்த்தால் அதுவும் மைத்திக்குப் பிடிக்கவில்லை! அவனோடு பேச வேண்டும்! அவன் மனதில் அவளைப் பற்றிய எண்ணம் என்ன என்று 'உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி' என்பார்களே, அது போல, ஐயம் திரிபற அறிந்து கொள்ள வேண்டும் போலவும் அவளுக்கு ஒரே தவிப்பாகவும் இருந்தது.

நல்லவேலை! நிறையச் சம்பளம். பிறர் குறுக்கீட்டின்றி, சுதந்திரமாய்ச் செயல்படும் வாய்ப்பு! எல்லாம் சேர்ந்து யாருக்குக் கிடைக்கும்?

கிடைத்த வாய்ப்பை மகிழ்ச்சியோடு அனுபவிக்க வழியில்லாமல், இந்தக் காதல் அவள் மனதில் புகுந்து இந்தப் பாடுபடுத்துகிறதே!

பல்வேறு யோசனைகளின் ஊடே... வரைந்து முடித்த படங்களை அடுக்கி எடுத்துக் கொண்டு எம்.டி. பிரதீபனின் அறையை நாடிச் சென்றாள் அவள்.

உள்ளே, பிரதீபனுடன் பரமசிவம் இருந்தார். ஆயினும், நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்ததும், பிரதீபனின் முகம் மலர்ந்த விதமும், கண்களின் பளிச்சிடலும், மைத்ரேயியின் எத்தனையோ குழப்பங்களை விரட்டி அடித்தன.

பதிலுக்கு முறுவலித்து, வணக்கம் தெரிவித்தவள், "நான் வேண்டுமானால் போய்விட்டு, சற்றுப் பொறுத்து வரட்டுமா, சார்?" என்று வினவினாள்.

“அதெல்லாம் வேண்டாமம்மா! எங்கள் பேச்சு கிட்டத்தட்ட முடிந்து விட்டது! இல்லாவிட்டாலும், உனக்கு ஒளித்து என்ன ரகசியம் இருக்கப் போகிறது” என்றவர், எழுந்துவந்து, மைத்ரேயியின் கைச்சுமையை வாங்கியவனின் பார்வையில் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டார்..

“சற்று உட்கார், மைத்ரேயி. அங்கிலோடு, கடை சிக்கட்டப் பேச்சுதான். அதன்பிறகு மூவருமாகப் பேசலாம்” என்றவன், தொடர்ந்து நிர்வாகம் பற்றிப் பரமசிவத்திடம் பேசி முடித்தான்.

கடைசியாக, ஒரு காகிதத்தை அவனிடம் நீட்டி, “இது... இந்தத் தடவை ஒரு லட்சம் ரூபாய்க்கு வந்திருக்கிறது... அதனால் தான்... அனுப்பாமல் நிறுத்தி வைத்தேன்... என்று இழுத்தார்.

காகிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்ததை மேலோட்டமாகப் பார்வையிட்டு விட்டு, “அனுப்பி விடுங்கள், அங்கிள்! என் பெயரில் ‘வவுச்சர்’ போட்டு எடுத்து அனுப்புங்கள். வேறு ஒன்றும் இல்லையே!” என்று கேட்டான் பிரதீபன்.

“இல்லை... ஆனால்... இது அதிகம் என்று... என்று தொடங்கியவரை இடைமறித்து, “பரவாயில்லை. விடுங்கள். இதுபற்றிப் பேச்சு இத்தோடு போதும்” என்று முடித்தான்.

முகத்தாலேயே தன் ஆட்சேபணையைக் காட்டிய படி, காகிதத்தை எடுத்து, மீண்டும் தன் கைப்பெட்டியுள் வைத்துக் கொண்டு பரமசிவம் எழுந்தார்.

“நான், கிளம்பட்டுமா? அவ்வளவுதானே?” என்று வினவினார்.

லேசாக முறுவலித்து, “மறதியா, அங்கிள்? நம் புது ‘புராஜெக்ட்’ விளம்பரம் பற்றிப் பேச வேண்டும் என்று குறித்துக் கொடுத்திருக்கிறீர்களே!” என்று தன் முன்னிருந்த இன்னொரு காகிதத்தைக் காட்டினான் பிரதீபன்.

“ஆ...மாம்!” என்று மீண்டும் அமர்ந்தார் அவர். மைத்ரேயியை நோக்கி, “பங்குதாரர்கள் கூட்டம் முடிந்து, பத்து நாட்களில் பத்திரிகையாளர்கள் சந்திப்பை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறோம். அம்மா, அன்றே முதல் விற்பனையையும் தொடங்குகிறோம். மூன்று நாட்களுக்கு ஒரு பெரிய ஹால் எடுத்துப் பொதுமக்களுக்கும் விற்கிறோம். ஏற்கெனவே நம் வாடிக்கையாளர்களான ‘ரெடிமேட்’ துணிக்கடைக்காரர்கள் எல்லோருக்கும் அழைப்பு அனுப்புகிறோம். இப்போதைக்கு உன் ‘டிசைன்’ எல்லாவற்றிலும் முப்பது, முப்பது பீஸ் தைக்கச் சொல்லும்மா. பிறகு வருகிற ஆர்டர்களுக்குச் சரியாகச் செய்யச் சொல்லலாம். பார்த்த உடன், ‘மனதைக் கவர்கிற மாதிரி நலைந்து ‘டிசைன்’களைக் கொடுத்தாயானால், விளம்பரத்தில் அதை எப்படி வைப்பது என்று விளம்பர ஏஜன்சியோடு பேச வசதியாய் இருக்கும்” என்று விவரம் உரைத்தார்.

இதில் விளம்பரம் தவிர, மற்றதெல்லாம் ஏற்கெனவே அவர்களுள் பேசப்பட்ட விஷயங்கள்தான். ஆயினும் அவளது 'டிசைன்'கள் மற்றவர்கள் பார்த்து எடைபோடும் நாள் நெருங்குகிறது என்பதில் லேசாக அவளது மனம் படபடக்கத்தான் செய்தது. அதை அடக்கிக் கொண்டு, விளம்பரம் பற்றி யோசித்தாள் அவள்.

யோசித்துவிட்டு, "சார், நான் ஒரே மாடலில், மூன்று அளவுகளிலும் டிசைன் செய்யும்போதும், இரண்டு வயது சிறுமியின் உடையில் பல வண்ண பலூன், நாலு வயதுச் சிறுமியுடையதில் மிக்கி மவுஸ், டென்னிஸ், ஆறு வயது பிள்ளைகளதில் பலவிதப் பூக்கள் என்று வேலை செய்திருப்பேன். அதனால், ஒரேமாதிரியில் மூன்று அளவு டிசைன்களை விளம்பரத்துக்கு அனுப்பலாமா அல்லது முழுக்க முழுக்க வெவ்வேறு விதமான உடைகளை அனுப்பலாமா அல்லது முழுக்க முழுக்க வெவ்வேறு விதமான உடைகளை -ஃபிரில் ஃப்ராக், கிராஸ் கட், பஃப் ஸ்லீவ், தோளில் வெறும் நாடா இணைப்பு என்று வித்தியாசமான உடைகளைக் கொடுக்கலாமா?" என்று கேட்டாள்.

முவருமாகச் சேர்ந்து, இதுபற்றி ஆராய்ந்து முடிவு செய்தபின், பரமசிவம் கிளம்பினார்.

அவரை அழைத்து, விளம்பரம் கொடுக்குமுன், அந்த டிசைன் உரிமைக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டுக் கொடுங்கள்" என்று கூறி அனுப்பினான்.

“உன் டிசைன்களைப் பார்ப்போமா?” என்றான் பிரதீபன். அவளிடம் திரும்பி.

ஒருகணம் ஆச்சரியத்துடன் அவனை நோக்கினாள் மைத்ரேயி. இந்த அலுவலகத்தில் இவன் எத்தனை விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது! எல்லா வற்றையும், ஒரே ஈடுபாட்டுடன் இவனால் எப்படிச் செய்ய முடிகிறது?

அப்படிச் செய்ய முடிவதால் தான் இவன் தலைவனாக இருந்து வளர்கிறானோ?

என்ன என்பதுபோல அவன் புருவம் உயர்த்தி வினவவும் அவளுக்கு வெட்கமாகிப் போயிற்று.

முகத்தின் சூட்டிலிருந்து, முகம் சிவந்திருப்பதை உணர்ந்தவள், அவன் தவறாக எண்ணி விடக்கூடாதே என்று, உண்மையை உரைத்தாள். “நாங்கள் எல்லோரும், டிசைன் என்றால் அதுமட்டும் பார்க்கிறோம். தைக்கிறவர்கள் அதைமட்டும் பார்க்கிறார்கள். கணக்கு எழுதுகிறவர்கள் அதை மட்டும் செய்கிறார்கள். நீங்கள் எல்லா விஷயமும் கவனிக்கிறீர்கள். எப்படி முடிகிறது? என்று நினைத்தேன்” என்றாள்.

லேசாகச் சிரித்துவிட்டு, “பாதி உங்களிடமிருந்து கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதுதான்! அன்று ‘லைனான்’ பஞ்சு பற்றிச் சொன்னாய். இன்று பிள்ளைகளின் வயதுக்கேற்ற ரசனைக்குத் தக்கபடி உடை அமைப்பதைச் சொன்னாய், தெரிந்து கொண்டேன். அடுத்த முறை

நானே அதுபற்றிக் கேட்டேன். அவ்வளவுதான். அத் தோடு நான் செய்வதெல்லாம் வெறும் மேற்பார்வை தானே? அடிப்படையான உருவாக்குதல் உங்களுடையது தானே!" என்றான் அவன் இலகுவாக.

அவள் எழுந்து நின்று, டிசைன் வரைந்த சார்ட் பேப்பரைக் கைநீட்டி அவன்முன் விரிக்கவும், "பொறு" என்று எழுந்தான். பக்கவாட்டில் கிடந்த இன்னோர் இருக்கையை இழுத்து அவன் அருகே போட்டான். டிசைன்களையும் இரு இருக்கைகளுக்கும் நடுவில் வருமாறு, வைத்துவிட்டு, "இங்கே வந்து உட்கார்ந்து பேசு!" என்று அழைத்தான். "அங்கே நின்று எட்டி எட்டிப் பார்த்து விளக்குவதை விட இது இலகுவாக இருக்கும் அல்லவா?"

மெய்யாகவே இலகுவாய்த்தான் இருந்தது. வேலையும் விரைவில் முடிந்தது.

ஒரு சுகமான அமைதியில் இருவரும் சில கணங்கள் மவுனமாக அமர்ந்திருந்தனர்.

ஒரு சிறு பெருமூச்சுடன், "இனி நான் கிளம்புகிறேன், சார்" என்று எழுந்தாள் மைத்ரேயி.

கூடவே எழுந்து, அவளது டிசைன் பேப்பர்களை எடுத்து வைப்பதில் அவளுக்கு உதவி செய்தான் பிரதீபன்.

அவ்வளவு நேரம் அருகருகே அமர்ந்து, ஒவ்வொரு டிசைனையும் ஆராய்ந்தபோது நடவாதது, அப்போது நிகழ்ந்தது.

“ஜி.எம். சொன்னது போலத் தையல் வேலையை விரைவிலேயே தொடங்கி விடுகிறேன், சார். துணி பேல்கூட நிறைய வந்து விட்டன. அதனால்... என்று... என்று” சொல்லியபடியே பக்கவாட்டில், ஒரு சிறு திருத்தத்திற்காகத் தனியே வைக்கப்பட்டிருந்த டிசைன் எடுக்கக் கையை நீட்டினாள்.

இருவரின் கவனமும் அவளது பேச்சில் இருந்த தாலோ என்னவோ, இருவரும், ஒருவரோடு ஒருவர் உராயும்படி நேர்ந்து விட்டது.

மின் அதிர்வுபோலச் சட்டென விலகியவள் தடு மாறி விழப் போகப் பிரதீபன் அவளை நன்றாகவே பற்றி நிறுத்தும்படி ஆயிற்று.

“சா... சாரி, சார்” என்று அவசரமாக விலகி நின்று, படங்களை அள்ளிக்கொண்டு விரைந்தாள் மைத்ரேயி.

கதவருகில் அவள் செல்லும் வரை, ஒரு விசித்திர முறுவலோடு அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற வன், கதவைத் திறப்பதற்காக அவள் டிசைன்களை ஒரு கைக்கு மாற்ற முயன்றபோது, “பொறு” நான் திறந்து விடுகிறேன்!” என்று அருகில் வந்தான்.

கதவுக்குமிழில் கையை வைத்தவன், அவள் முகத் தைக் கூர்ந்து நோக்கி, “சற்றுமுன் நாம் இருவருமாகச் சேர்ந்து இந்த டிசைன்களை ஆராய்ந்த விதம் நினைவில் இருக்கும் அல்லவா? மைத்ரேயி?” என்று கேட்டான். “ஏனெனில், இனி நிறையப் பொறுப்புகளை, நாம்

இருவரும் அப்படிச் சேர்ந்து கவனிக்க நேரும் என்று நினைக்கிறேன்!" என்றுரைத்து, ஒரு பளீர்ப் புன்னகையுடன் கதவைத் திறந்து விட்டான்.

சற்றுநேரம் நின்றே போய்விட்ட இதயம், இரு மடங்கு வேகத்துடன் படபடக்க, பேச்சுக்கும் புன்னகைக்கும் நடுவே இரண்டையும் செய்ய முடியாமல் உதடு துடிக்க, அங்கிருந்து விரைந்தோடி விட்டாள் அவள்.

நல்லவேளையாக லிஃப்ட் அருகிலேயே இருந்ததால், லிஃப்டுக்குள் புகுந்து சற்றுநேரம் தன்னை அமைதிப்படுத்திக் கொள்ள அவளால் முடிந்தது.

ஓரளவு தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு பிறகே, லிஃப்டில் அவளது தளத்துக்குரிய பட்டனை அழுத்தினாள்.

பெண்கள் பகுதிக்கு வந்ததும் பொது அறை மேஜையில், டிசைன் பேப்பர்களைப் போட்டுவிட்டு, "மேலே இருப்பது தவிர, மற்றதெல்லாம் 'கட்டிங்'கிற்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம், பவானி" என்று கூறிவிட்டு, அவளுக்கென்று அமைந்திருந்த தனிப்பகுதிக்குள் சென்றாள்.

சார்ட் மாட்டிய தாங்கிகள், பெரிய தூரிகைகள், வண்ணங்கள், பென்சில்கள், எல்லாம் இருப்பன அங்கே தான். அவளது பல 'டிசைன்'கள் உருவெடுத்ததும் அங்கேதான். எனவே, அவள் அங்கே போனால் அனாவசியமாய் யாரும் வந்து பேசமாட்டார்கள்.

இன்று அவளுக்கு அந்தத் தனிமை வேண்டியிருந்தது.

பட்டிக்காடு மாதிரி அவள் அப்படி ஓடி வந்திருக்கக் கூடாதோ? நின்று பதிலளித்திருக்க வேண்டுமோ? குறைந்தபட்சமாய் அவனைப்போலச் சிரிக்கவாவது செய்திருக்கலாம்.

ஆனால், அதெல்லாம் ஒன்றுமே முடிய வில்லையே!

ஏற்கெனவே அவன் மேல் பட்டதே என்னவோ செய்து விட்டது!

அதுவும் வேடிக்கைதான். பஸ்சில் பயணம் செய்யும்போது, கூட்டத்தில் நடக்க நேரும்போதெல்லாம் எத்தனையோ இடி மாடுகள் வேண்டும் என்றே வந்து மோதுகின்றனவே! அப்போதெல்லாம் 'அடச்சீ' என்று ஓர் அலட்சியம்தானே தோன்றும்!

இப்போது மட்டும் அவளுக்கு என்ன ஆகிவிட்டது?!

என்ன ஆகிவிட்டது என்பது அவளுக்கு நன்றாகவே புரிந்தது! ஆனால், அவனுக்கும் அதேபோல இருந்திருக்குமா?

இல்லாமலா, 'நிறையப் பொறுப்புகளை இருவரும் சேர்ந்து கவனிக்க நேரும்' என்பான்?

அலைபாய்தல், நிலைதடுமாறுதல் எல்லாம் அடங்கி, ஒரு நிலைக்கு வந்து சேர்ந்து விட்ட நிம்மதி அவளுக்கு உண்டாயிற்று.

அந்த நிம்மதியின் சுகத்தைச் சற்றுநேரம் தனிமையில் அனுபவித்து விட்டு, மீண்டும் பொது அறைக்கு வந்தாள்.

அவளைக் கண்டதும், 'டிசைன்'களுக்கு இடையே இந்தப் பேப்பர் கிடந்தது, 'மைத்ரேயி!' என்று சில குறிப்புகள் அடங்கிய காகிதம் ஒன்றை அவளிடம் பவானி கொடுத்தாள்.

என்னவென்று பார்த்ததுமே மைத்ரேயிக்குப் புரிந்தது. பிரதீபனுடன் ஏதேனும் விஷயம் விவாதிக்க வேண்டும் என்றால், எதைப் பற்றி என்று முன்னதாகவே குறித்துக் கொடுத்துவிட வேண்டும். அதற்கென்று ஒரு குறிப்பு நோட்டுப் புத்தகம் எல்லோரிடமும் இருக்கும். இது அவற்றுள் ஒன்று.

அசுவாரசியமாக நோட்டமிட்டவளின் கண்முன்பு, அதில் கடைசிக்கு முந்தின வரியில் இருந்த 'பங்களுர்ச் செலவு' என்ற வார்த்தைகள் தனியாக எழுந்து நர்த்தன மாடின்! கையெழுத்து தலைமை நிர்வாகி பரமசிவத்துடையது!

9

கையில் அந்தக் காகிதத்துடன், சற்றுநேரம் உறைந்து போய் நின்றாள் மைத்ரேயி.

இந்தக் காகிதம் இங்கே எப்படி வந்தது என்பதும் அவளுக்கு நன்றாகவே புரிந்தது.

மின்சாரம் பாய்ந்தது போலத் தடுமாறி விட்டு, அவசரமாக 'டிசைன்' பேப்பர்களை அள்ளிப்போட்டுக் கொண்டு வந்தாளே. அப்போது, பிரதீபனின் மேஜையில் மேலாக இருந்த இந்தக் காகிதமும், டிசைன் பேப்பர்களின் இடையே மாட்டிக்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும்!

இந்தக் குறிப்புக் காகிதம், பிரதீபனின் மேஜையின் மேலாக எப்படி வந்தது?

அதுவும் புரிந்தது! அப்போதுதான், இந்தக் காகிதத்தில் பரமசிவம் குறித்துக் கொடுத்திருந்த விஷயங்களை எல்லாம் அவரும், பிரதீபனுமாகப் பார்த்துப் பேசிக் கொண்டு இருந்ததால், அந்தக் காகிதம் பிரதீபனின் மேஜையில் மேலாக இருந்தது!

மைத்ரேயி, பிரதீபனின் அறையினுள் சென்ற போது, இதிலுள்ள விஷயங்கள் பேசினார்கள் என்பதும் அவளுக்கு நிச்சயமே.

ஏனெனில், கடைசிவரியாக 'விளம்பரம்' என்று இருந்தது.

அதற்கு முந்திய வரிதான் அந்த 'பங்களுர்ச் செலவு!'

அதுபற்றி அவர்கள் இருவரும் என்ன பேசினார்கள் என்பது கூட அவளுக்கு நன்றாக நினைவு இருந்தது.

இந்தத் தடவை மிக அதிகமாக ஒரு லட்சம் ரூபாய்க்கு வந்திருக்கிறது என்று பரமசிவம் சொன்னதும், தன் பெயரில் வவுச்சர் போட்டு அனுப்பி விடும்படி பிரதீபன் கூறியது மட்டுமாக அவளுக்கு நினைவு வரவில்லை. அனாவசியமாய், அதிகப்படியான ஒரு குடும்பச் செலவு வேறு என்று திருமதி சுலோசனா அம்மாள் கூறியதும், அதற்கும் முன்பாக, 'பங்களுர்க்காரியாக்கும்' என்று எகத்தாளம் செய்ததும் கூட அவளுக்கு நினைவு வந்தன.

இவை அனைத்தையும் இணைத்துப் பார்க்கும் போது, பழைய காளாமுகர்களின் மாலைபோல அருவருப்பும் பயங்கரமுமாய் இருந்தது அவளுக்கு.

ஆனால், இதை மைத்தியால் நம்பவும் முடியவில்லை.

பங்களுரில் தகாத - அவனுடைய சித்தி அவ்வளவு எகத்தாளமாகப் பேச வேண்டுமானால், அது தகர்த்தா கத்தானே இருக்க வேண்டும்? உறவை வைத்துக்

கொண்டு, அவளிடம், பொறுப்புகளை இணைந்து க்வனிக்க நேரும்' என்று அவனால் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? கூடவே அந்தப் பளீர்ச்சிரிப்பு? அப்படி அவளிடம் அவனால் எப்படிச் சிரிக்க முடியும்?

இல்லையில்லை! இதற்கு நிச்சயமாக வேறு விளக்கம் இருக்கக் கூடும்! இருக்கும்! இருக்க வேண்டும்!

"என்ன மைத்திக்கா? அந்தக் காகிதத்தில் என்ன எழுதியிருக்கிறது? அதையே பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறீர்களே?" என்று செல்வி கேட்டபிறகு தான் மைத்ரேயி ஒருவாறு சுயநிலைக்கு வந்தாள்.

"இது... இது என்ன என்று எனக்கும் புரியவில்லை, செல்வி! அதுதான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். எழுத்து மட்டும் பரமசிவம் சாருடையது போல இருக்கிறது! நான்... நான் போய், அதற்கும் இதை எம்டியிடம் கொடுத்து விட்டு வந்துவிடுகிறேன்!" என்று கிளம்பி வெளியே சென்றாள்.

பிரதீபனிடம் இதைக்காட்டி, அது என்ன பங்களுர்ச் செலவு என்று கேட்டுவிடத்தான் அவள் முதலில் நினைத்தது.

ஆனால், அவர்கள் பகுதியை விட்டு வெளியே வந்ததுமே, அதுபற்றி அவளுக்கு சந்தேகமும், தயக்கமும் தோன்றி விட்டன.

நிலத்திற்குள், நன்றாக வேருன்றி, கம்பும் கிளையுமாகச் செழித்து வளர்ந்துவிட்ட உறுதியான மரம் அல்ல

அவர்களின் காதல். இப்போதுதான் முதல் குருத்து விட்டிருக்கும் இளம்செடி! இப்போது போய், 'இது என்ன' என்று அவள் அவனிடம் விளக்கம் கேட்டால் நன்றாயிருக்குமா?

விஷயம் 'பூ' என்று ஊதிவிடக் கூடிய மாதிரி ஒன்றுமே இல்லாததாகவும் இருக்கக் கூடும்! அப்படியிருந்து விட்டால், அதன்பிறகு பிரதீபனை அவளால் நிமிர்ந்து பார்க்க முடியுமா?

அவனுக்கும்தான் எப்படி இருக்கும்?

காதலிப்பதாக அவன் வெளிப்படையாக வாய் திறந்து சொல்லக்கூட இல்லை! குறிப்புக்காட்டி ஒரு வாக்கியம் சொன்னதோட சரி! அதற்குள், 'இதற்கு விளக்கம் கொடு' என்று போய் நின்றால் மிரண்டு போய்விட மாட்டானா?

இதற்குள்ளாகவே, இப்படிக் கெடுபிடி செய்கிறாளே! இந்தச் சந்தேகப் பிசாசை மணந்து கொண்டு வாழ்க்கை முழுவதும் சங்கடப்படுவதா என்று தோன்றி விட்டால்?

அப்புறம் அவர்களின் காதல் செடி முளையிலேயே கருகிவிடாதா?

எப்படியும், இந்தக் கேள்வியோடு பிரதீபனிடம் போய் நிற்க அவளுக்குத் தைரியம் இல்லை!

ஒன்றுமில்லை என்று தன்னையே சமாதானப்படுத்திக் கொள்ளவும் அவளுக்கு மனமுமில்லை.

ஒருவேளை, ஏதாவது இருந்து, அது தெரியாமல் 'முட்டாளின் சொர்க்கத்தில் கொஞ்சகாலம் சுகித்திருந்து விட்டு, அதன்பின் விழித்தெழ நேர்ந்தால் அந்த வேதனை தாங்கவே முடியாதே!

இப்போதும் வேதனைதான் என்றாலும், விஷயத்தை உடனே தெரிந்து கொள்வதே மேல் என்று முடிவு செய்தாள் அவள்.

'பிரதீபனிடம் பேசாமல், இதை அறிந்து கொள்வதற் குரிய ஒரே வழி... இதை எழுதியவரிடமே செல்வது தான்!

தலைமை நிர்வாகியான பரமசிவம், பிரதீபனுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர். அவனும், அவரைத் தன் கீழ்ப் பணிபுரியும் அலுவலர்களுள் ஒருவராக நடத்து வது இல்லை. 'அங்கிள்' என்று அழைத்து மரியாதை கொடுப்பவன்.

வெறும் மரியாதை மட்டுமல்ல, அவனது விஷயங் கள் எல்லாமே அறிந்தவர் பரமசிவம் என்பது மைத்ரே யியின் கருத்து, இந்த பங்களுர்ச் செலவு அவருக்குப் பிடிக்காததும்கூட. '

அவருக்கும் பிடிக்காதது என்று எண்ணும்போது மைத்தியின் மனம் ரொம்பவும் சோர்ந்துதான் போயிற்று! ஆனாலும், உண்மையை அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, அவள் அவரை நாடிச் சென்றாள்.

மைத்ரேயியைப் பார்த்ததும் முகம் மலர, "வாம் மா!" என்று வாய்நிறைய அழைத்து உட்கார்ச் சொன்ன வர், அவள் நீட்டிய காகித்தைப் பார்த்ததும் சற்றுத் திகைத்தார்.

“இது.. இது எப்படி உன்னிடம் வந்தது?” என்று வினவினார்.

கேட்பது தலைமை நிர்வாகி அல்லவா? ‘மைத்ரேயி பொறுமையோடு, அந்தக் காகிதம் தன் கைக்கு வந்த விதம் பற்றிச் சொன்னாள். “எப்படியோ என் ‘டிசைன்’ பேப்பர்களுக்குள் சிக்கி என்னிடம் வந்து விட்டது, சார்! ஆனால் நான் வந்தது, இதை உங்களிடம் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு மட்டுமல்ல “இது... இந்த “பங்களுர்ச் செல’வின் அர்த்தம்’ என்ன, அங்கிள்? எனக்குச் சொல்ல முடியாது என்று மறுக்க மாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன்! தயவு பண்ணி, ரொம்பவும் தயவுபண்ணிச் சொல்லுங்கள், அங்கிள்! நீங்கள் சொல்லிவிட்டால்... சொல்லாவிட்டால், நான், மிஸ்டர் பிரதீபனிடமே கேட்க நேரிடும்!” என்று உறுதியான குரலில், அவரை நேராகப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

சிறு யோசனையின் பின், தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு பரமசிவம், “இது உனக்குக் கொஞ்சமும் சம்பந்தம் இல்லாத விஷயம், அம்மா! அதனால்... என்று இழுத்தார்.

முகம் மாறாமல், அவள், அவரையே நோக்கவும், அலுப்புடன் உச்சக் கொட்டினார் அவர். “சரிம்மா! தெரிந்துகொள். இது பங்களுரில் நம் ‘லுக்வேல் கார்மென்ட்ஸ்’ விற்கும் மெயின் டிலரின் செலவு பற்றியது. அவனது கமிஷன் தவிர, இல்லாதது பொல்லாதது என்று பொய்க்கணக்கு எழுதி நிறைய பணம் கேட்கிறான். பிரதீபுக்கு என்னவென்றால், அந்த பங்க

ளூர் டீலர், நாம் இந்தத் தொழில் தொடங்கிய நாளில் இருந்து செய்கிறவன் என்பதால் முறித்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று எண்ணம்..."

"தன் சொந்தப் பெயரில் வவுச்சர் போடச் சொன்னாரே!"

"வேறு என்னம்மா செய்வது? கம்பெனிக் கணக்கில் கொடுத்தால், மற்ற பங்குதாரர்கள் எல்லாம் தகராறு செய்ய மாட்டார்களா? சின்னவர் மனைவியே போதுமே! எட்டு ஊருக்குக் கூப்பாடு போடுவார்கள்! அதனால், போனால் போகிறது; அங்கே விற்பது நிறைய என்பதால் இதுவும் சேர்த்து சமாளிக்கும் என்று தன் பணத்திலேயே தம்பி கொடுத்து விடுவது!" என்று அதற்கு அவர் விளக்கம் தரவே, மைத்தியின் முகம் தெளிவாயிற்று.

ஆனால், இப்படிப் பிடிவாதம் பிடித்தோமே என்று கூச்சம் வந்து விட, ஒரு வருத்தமான புன்னகையோடு மன்னிப்புக் கேட்டாள். "வந்து... சாரி, அங்கிள்! என்னவோ, எனக்கு இதைத் தெரிந்து கொண்டே தீரவேண்டும் என்று ஒரு ...வேகம்! உங்களுக்கு.... உங்களுக்குப் புரிகிறதில்லையா, அங்கிள்?" என்றாள் சின்னதாகி விட்ட குரலில்.

முகம்மலரப் பெரிதாகப் புன்னகை செய்தார் அவர். "நன்... நாகப் புரிகிறது! புரிந்ததால் தான் இந்தக் கிழவன், இந்த அளவு விவரம் உனக்குச் சொன்னதே! இனிமேல் நிம்மதியாக இருப்பாய் அல்லவா? எதற்கும், இது பற்றித் தம்பியிடம் பேச்செடுக்க வேண்டாம் என்று

எனக்குத் தோன்றுகிறது! நீ என்னம்மா நினைக்கிறாய்?" என்று கேட்டார்.

"அய்யோ! நானே உங்களிடம் இதைக் கேட்க வேண்டும் என்று இருந்தேன்; அங்கிள்! தயவு பண்ணி, நான் இப்படியெல்லாம் உங்களிடம் வந்து கேட்டேன் என்று, எம்டியிடம் சொல்லிவிடாதீர்கள், அங்கிள்!" என்றாள் அவள் கெஞ்சுதலாக.

"எங்கள் எம்டிக்கே, எம்டி ஆகப்போகிறவள்! உன்னைப் போய்க் காட்டிக் கொடுப்பேனா?" என்று பரமசிவம் கூறவும், மைத்தியின் முகம் அன்றலர்ந்த ரோஜாவாய் விகசித்தது.

"போங்கள், அங்கிள்!" என்றவள் எழுந்து அங்கி ருந்து சிட்டாகப் பறந்தோடிப் போனாள்!

ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் தன் வேலையில் மூழ்கினார் பரமசிவம்!

அடுத்து, சில தினங்கள் இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பறந்ததுபோன்றதோர் உணர்வு மைத்ரேயிக்கு ஏற்பட்டது.

இரவுபகல் எந்நேரமும் பிரதீபனின் சிரித்த முகம் அவளது மனக்கண்ணில் நிலைத்திருந்ததால், உலகமே சந்தோஷமயமாகத் தோன்றியது.

பங்குதாரர்களின் மீட்டிங் நெருங்குகிறது : என்று, காலையில் சீக்கிரமாக அலுவலகத்துக்கு வந்து, மாலை யில் தாமதமாக வீடு திரும்பியது அவளுக்குச் சற்றும் சிரமமாகத் தெரியவில்லை.

ஒருநாள், வேலைநேரத்தில், பிரதீபன் அவளை அழைத்தான்.

என்னவென்று வந்தவளிடம், “உன் அப்பா நாலைந்து ஆண்டுகள் குஜராத்தில் இருந்ததாகக் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். அப்படி இருந்த காலத்தில், குஜராத்தி பாஷை பேசிப் பழகியிருக்கிறாயா?” என்று கேட்டான்.

“ஓ! பேசுவேனே! அப்பா அங்கே இருந்தது எட்டு ஆண்டுகள் தான். அதனால், எல்லோரும் குஜராத்தி பேசுவோம்!” என்றவள், “ஏன்? என்ன விஷயம்?” என்று விசாரித்தாள்.

“நம் முருகன் ஒரு நல்ல ‘டிசைன்’ உருவாக்கி இருக்கிறார். அதற்கு உரிய துணி உற்பத்தி செய்யும் மில் குஜராத்தில் இருக்கிறது. அந்த மில் துணிகளுக்கு இங்கே ‘டீலர்’ இல்லை. டெலிஃபோன் செய்தால், ஹிந்தி, ஆங்கிலம் ஒன்றும் அங்கே புரியவில்லை. அதுதான், எஸ்.டி.டி. போடட்டுமா?” என்று கேட்டு விட்டு, அங்கே என்ன கேட்பது என்பது பற்றிய விவரங்களும் கொடுத்தான்.

மைத்ரேயி பேசி முடிக்கும் வரை, ஓர் அதிசய பாவத்துடன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பேசி முடித்துவிட்டு நிமிர்ந்தவள், பிரதீபனின் பார்வையில் முகம் சிவந்தாள். சமாளித்துக் கொண்டு, “உங்கள் டி.டி. கிடைத்ததும் துணி அனுப்புவார்களாம். டி.டி.யை மில் பெயருக்குக் ‘கிராஸ்’ செய்து அனுப்ப வேண்டுமாம். விலை விவரம், நிறக்கலவை இதில்

குறித்திருக்கிறேன்'' என்று, டெலிஃபோனில் பேசிய படியே அவள் எழுதி வைத்ததை அவனிடம் கொடுத்தாள்.

கொடுத்த கையைப் பற்றி லேசாக முத்தமிட்டான் அவன். ''இப்படி ஓர் ஒத்த மனம் உடையவளைத்தான் இவ்வளவு காலம் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். காரியம் யாவினும் கை கொடுப்பவளை!'' என்றவன் அவள் கையை விட்டுவிட்டுத் தொடர்ந்து சொன்னான்.

''எனக்கு ஒரு முக்கிய விவரம் தெரியவேண்டுமே, மைத்தி! உன் அப்பா எந்தத் தினங்களில் எல்லாம் மூடு நன்றாக இருப்பார்? தெரிவித்தாயானால், அந்தத் தினங்களில் ஒருநாள் வந்து அவரைச் சந்திக்கலாம் என்று இருக்கிறேன்!'' என்றுரைத்துக் கண்சிமிட்டிச் சீரிக்க, அவளும் அடக்க மாட்டாமல் நகைத்தாள்.

''என்ன சிரிப்பு! நாலுநாளில் பங்குதாரர்கள் வந்து 'கிழிகிழி' என்று கிழிக்கப் போகிறார்கள் என்பதை நினைவில் வைத்து வேலையைப் பாருங்கள்!'' என்று அதட்டிய சுலோசனாவின் கட்டைக் குரலால்கூட மைத்தியின் மகிழ்ச்சியைக் குறைக்க முடியவில்லை.

ஏனெனில், பிரதீபன் அருகில் துணை இருக்கும் போது, எந்தவிதமான சோதனையை எதிர்கொள்ளவும் தன்னால் முடியும் என்று அவள் முழுமையாக நம்பினாள்.

அந்தந்த உடைகளின் 'டிசைனர்' அவளே என்பதால், என்ன எண்ணி அந்த உடையை அந்த வடிவில்

அமைத்தாள் என்பது அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதைப் பிறருக்கு எடுத்து சொல்வதிலும் தனக்கு ஒரு குழப்பமும் நேராது என்று நிச்சயமாக நினைத்தாள்,

வேண்டுமென்று குழப்ப முயற்சிப்பவர்களைப் பிரதீபன் கவனித்துக் கொள்வான்! எதற்காக அவள் கவலைப்பட வேண்டும்?

பங்குதாரர்கள் கிழிகிழி என்று கிழிப்பார்களாமே! இந்த அம்மாள் வாயை முடிக்கொண்டு சும்மா இருந்தால் போதாதா?

பங்குதாரர்கள் மீட்டிங் அன்று, கூடவே இருக்க வேண்டும் என்று பிரதீபனிடம் கேட்டு உறுதிப்படுத்திக் கொண்டாள் மைத்ரேயி.

“கவலையே படாதே! நல்ல ஃபெவிக்கால் போட்டு ஒட்டிவிட்ட மாதிரி, தரைக்குக் கீழே காலிலிருந்து வேரே ஒடிவிட்டதோ என்று மற்றவர்கள் சந்தேகப்படும் அளவுக்கு, உன் அருகாமையை விட்டு நகர்வதில்லை!” என்று அவனும் அவளுக்கு உறுதியளித்தான்.

சிறுவயது மாடல்கள் கிடைப்பது கடினம் என்பதால், உடைகளைப் பொம்மைகளுக்கே அணிவித்து காட்டுவது என்று முடிவாயிற்று. முப்பரிமாணமாய்ப் பார்த்தால் அதிக அழகாய்த் தெரியக்கூடிய உடைகளை அந்தப் பொம்மைகளுக்கு அணிவித்தார்கள். மற்றவற்றை பெரிய பெரிய போர்டுகளில் குண்டுசி கொண்டு, அழகாக விரித்துக் குத்தி வைத்தார்கள்.

கடைசி இரண்டு நாட்கள் இரவும் பகலுமாய் இருந்து எல்லோருமாய்ச் சேர்ந்து, இந்த வேலைகளை முடித்து வைத்தார்கள்.

நிறுவனத்தின் பங்குதாரர்கள் மொத்தம் முப்பது பேர்தான். அவர்களிலும் சிலர், 'பிரதீபன் என்ன செய்தாலும் எனக்குச் சம்மதமே' என்று கடிதம் அனுப்பி விட்டு, வராமல் இருந்து விட்டார்கள்.

அப்படி வராதவர்களில், பிரதீபனுடைய தாயாரும் ஒருவர் என்பதை அறிந்தபோது, மைத்ரேயி சற்று அதிர்ச்சியடைந்தாள்.

அருமருந்தன்ன ஒரே மைந்தனின் முயற்சியைக் காண, பெற்றதாய், முதல் ஆளாய், வந்திருக்க வேண்டாமா?

பிரதீபனிடம் கேட்ட போது, அவன் அதற்குச் சரியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. "வருகிறவர்களை முதலில் ஒழுங்காகக் கவனிப்போம், மைத்தி. கூட்டம் எல்லாம் முடிந்தபிறகு வராதவர்களைப் பற்றி விசாரிப்போம்!" என்றான் அவன்.

தன்னைப் பற்றித் தாயிடம் பிரதீபன் சொல்லியிருப்பானோ, அது பிடிக்காமல் தான் தாயார் வரவில்லையோ என்று மைத்தி மனம் உளைந்தாள்.

பிரதீபன் அறியாமல், பரமசிவத்திடம் போய் விசாரித்தாள்.

சற்று யோசித்துவிட்டு, "உன்னிடம் சொல்வதற்கு என்ன அம்மா! நியாயத்துக்கு, உனக்கும் தெரிந்துதான்

இருக்க வேண்டும்! பிரதீபனுடைய அம்மா ஒரு தவசி மாதிரி! வெளி விவகாரங்களில் இருந்து அடியோடு ஒதுங்கிக் கொண்டு விட்டார்கள். ஆனால், திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி மகனை வற்புறுத்திக் கொண்டே தான் இருக்கிறார்கள்! திடுமென மாலையும் கழுத்துமாய் உன்னை அழைத்துப் போய், 'இவள் என் மனைவி' என்று தம்பி சொன்னால், "வாம்மா" என்று இரு கை நீட்டி வரவேற்பார்கள் அந்தத் தாய்! எனவே அவர்களைப் பற்றி நீ கொஞ்சமும் கவலைப்பட வேண்டாம்!" என்றார் அவர்.

மனப்பாரம் இறங்கிவிட, மீண்டும் வேலையில் முனைந்தாள் அவள்.

அப்படி இப்படி என்று கடைசியாகப் பங்குதாரர்களின் கூட்டத்துக்கு வர இசைந்தவர்களின் எண்ணிக்கை, மொத்தம் இருபதுதான். அதிலும் ஒன்று குறையக்கூடும் என்று கூட்டநாள் வரை மைத்ரேயிக்குத் தெரியாது போயிற்று!

"நீ வரும்போதே வாயிலில் நின்று வரவேற்பேன்!" என்று அவளுக்கு உறுதியளித்திருந்த பிரதீபனை அன்று முழுவதும் கண்ணிலேயே காணவில்லை!

சுற்றிச் சுற்றித் தேடிவிட்டு பரமசிவத்திடம் போய் விசாரித்தாள் மைத்ரேயி.

"வருவாரம்மா. ஏதோ அவசரவேலை என்று சொல்லி விட்டுப் போனார். தனக்காகக் காத்திராமல், கூட்டத்தை நடத்தும்படி சொல்லி விட்டுப் போயிருக்கி

றார். வா! அந்த வேலையைப் பார்ப்போம்!” என்று அவளை அழைத்துச் சென்றார் அவர்.

பங்குதாரர்களின் கூட்டம் நடக்க நடக்க, மைத்ரேயியின் பார்வை அறைவாயிலிலேயே நொடிக்கொருதரம் நோக்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஒவ்வொருவரின் கேள்விகளுக்கும் அவள் எப்படித்தான் பதில் சொன்னாள் என்று அவளுக்கே தெரியாது! எல்லாம், மனப்பாடமாய் அவளது மூளையில் பதிவாகி இருந்ததாலோ என்னவோ, கேள்விகளுக்கு உரிய பதிலை அவளது வாய் சரியாகத்தான் சொல்லி வந்தது. மனமும் கண்ணும்தான் அங்கே இல்லாத ஒருவனைத் தேடி அலைபாய்ந்து கொண்டே இருந்தன.

பெரும்பாலான பங்குதாரர்கள் திருத்தமாய் அமைக்கப்பட்டிருந்த உடைகளைப் பார்த்தே திருப்தியடைந்து விட, ஒரு சிலர் மட்டும் தொண்தொண என்று கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார்கள். அதிலும், இருவர் திரும்பத் திரும்ப ஒன்றையே பத்துதரம் வினவினார்கள்.

கடைசியாக மைத்ரேயி பொறுமை இழந்தபோது, அவள் சற்றும் எதிர்பாராத இடத்திலிருந்து அவளுக்கு உதவி வந்தது.

“என்ன? என்ன? இதற்குமேல் உங்களுக்கு என்ன சொன்னால் திருப்தியாகும்? அதுதான் கறுப்பும், சிவப்பும், ஊதாவும், மஞ்சளும், பச்சையும், ஆரஞ்சும் ஒன்றுக்கொன்று தூக்கிக் காட்டுகிற எதிர் வண்ணங்கள் என்று பத்துத் தடவை சொல்லி விட்டாளே! திரும்பவும்,

இது ஏன் இப்படிச் சேர்த்திருக்கிறார்கள் என்று கேட்டால், பாவம், சின்னப் பெண் அவள், என்னதான் எப்படித்தான் விளக்க வேண்டும் என்கிறீர்கள்?" என்று அவர்களிடம் திருமதி சுலோசனா சீனிவாசன் பாயவே, அதற்குமேல் அவர்கள் இருவரும் வாயை மூடிக் கொண்டு விட்டனர்.

கடைசியாகப் பங்குதாரர்கள் எல்லோருக்குமே, தயாரிக்கப்பட்டிருந்த சிறுமியர் உடைகள் எல்லாமே திருப்தியளிப்பதாகவும், விற்பனையைத் தொடங்குவதை எல்லோருமே ஆமோதிப்பதாகவும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

கம்பெனி செக்ரட்டரி கூட்டத்தை நடத்த, சுலோசனாவின் தலைமையில் கூட்டம் நடந்து முடிந்து, எல்லோரும் கிளம்பிச் செல்லத் தொடங்கினர்.

அப்போதும் மைத்ரேயி வாயிலை நோக்குவதைக் கவனித்துவிட்டு "பைத்தியக்காரப் பெண்ணே! ஏன் அனாவசியமாய் வாசலை வாசலைப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறாய்! அவனால், இங்கே எப்படி வரமுடியும்? அவன்தான் சென்னையிலேயே இல்லையே!" என்று இரங்கிய குரலில் சுலோசனா கூறினாள்.

மலங்க விழித்தாள் மைத்ரேயி! வயிற்றுக்குள் ஏதோ பிசைய, "ஊரிலேயே இல்லையா! அவர்... பிரதீபன் இப்போது எங்கே போயிருக்கிறார்?" என்று சிரமப்பட்டு வினவினாள்.

கேட்கும்போதே, கேள்விக்குரிய விடை தெரிந்து விட்ட உணர்வு அவளுக்கு!

சுலோசனாவும் அதையே உறுதிப்படுத்தினாள். “அந்தத் தரம்கெட்ட நாய்களோடு உறவு கொண்டாட பிரதீபன் பங்களுருக்குப் போயிருக்கிறான்!” என்றாள்.

மைத்திக்குத் தீப்பிடித்தாற்போல உடலெல்லாம் எரிந்தது!

10

பங்குதாரர்களின் கூட்டத்தின்போது, கூடவே இருக்கும்படி, மைத்ரேயி, எத்தனை தடவை பிரதீபனிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்! ஒருதரம் கூட அவன் இயலாது என்று மறுக்கவில்லையே! ‘முடியுமா’ என்று சந்தேகமாகக் கூட அவன் எதுவும் கூறவில்லை!

வருவேன், கூடவே இருப்பேன் என்று சொல்லிச் சொல்லிக் கழுத்தை அறுத்துவிட்டானே!

இப்படிப்பட்டவனை நம்பியா அவளது மனதை அவன் காலடியில் சமர்ப்பித்திருந்தாள்? இப்படிப்பட்டவனை நம்பியா, அவளது வாழ்வையே அவனிடம் ஒப்படைக்க மைத்ரேயி முடிவு செய்திருந்தாள்!

என்ன மடத்தனம்!

இது அவனது தொழில்! அந்தத் தொழிலின் தொடர்பாக கூட்டத்தைப் பற்றிய அக்கறை இல்லை! கூடவே அவனுக்காகவே காத்திருக்கும் ஒரு களங்கமற்ற

உள்ளத்தையும் அவன் சட்டையே செய்யவில்லை!
போய்விட்டான்!

அதுவும் எங்கே?

அவனுடைய சித்தியின் வார்த்தைகளையே சொல்
வதானால், அந்தத் தரம் கெட்ட நாய்களோடு உறவாடப்
போயிருக்கிறான்!

பங்களுர் உறவுதான் அந்தத் தகாத குடும்பம்!

இந்தப் பரமசிவம் அங்கிளும்்தான் எப்படி ஏமாற்றி
விட்டார்! 'டீலராம்!' 'கமிஷ்'னாம்!

அங்கே அப்படி ஓர் உறவு இருக்கும்போது,
மைத்ரேயியிடம் எதற்காகப் பிரதீபன் இழைய வேண்
டும்? கவுரவமான முறையில் குடும்பம் நடத்திப்
பிள்ளை பெற ஒரு முட்டாள் வேண்டும் என்றா?

ஆனால், அவன் நினைக்கிற அளவு முட்டாள்
ஆளில்லையே!

இவ்வளவு ஆனபிறகும் பிரதீபன் கெட்டவன்
என்று அவளால் முழுமையாக நம்பமுடியவில்லை.

அன்று, அவளுக்கு எவ்வளவு முக்கியமான நாள்
என்று நன்றாகவே அறிந்திருந்தும், அவளிடம் ஒரு
வார்த்தை சொல்லாமல் சென்று, பிரதீபனே அதை
நிரூபித்த பிறகும், அதை ஒத்துக்கொள்ள மாட்டாமல்,
மைத்தியின் மனம் முரண்டியது!

சொன்னது சுலோசனா சீனிவாசன்தான்? அவ
ளது வாய் மொழியை எந்த அளவுக்கு நம்புவது?

சுலோச்சனா சொன்னதுபோல, அந்தப் பங்களுர் வாசிகளோடு அவன் உறவாடப் போயிருப்பான் என்றும் மைத்திக்குத் தோன்றவில்லை! அப்படி உறவாட, அன்றுதான் போயாக வேண்டும் என்பது இல்லை!

ஏதோ காரணமாய் அவர்கள் அழைத்திருக்க வேண்டும்! இவன் உடனே, மைத்ரேயியாவது, மண்ணாவது என்று, அவளைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டுப் போய்விட்டான்!

ஆனால், நிஜமாகவே அப்படித்தானா?

அல்லாமல், வேறு யாருக்காவது மிகவும் உடம்பு சரியில்லாமல் போய், மைத்ரேயியிடம் சொல்லக்கூட நேரமில்லாமல் பிரதீபன் போய்விட, அவனுடைய சித்தி விஷமமாக அதைத் திரித்துக் கூறியிருந்தால்?

நேசம் கொண்ட உள்ளம் இல்லாத காரணங்களை எல்லாம் தேடி அலைந்தது!

யாரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வது?

பரமசிவத்தை இனி நம்ப முடியாது?

சற்று யோசித்து விட்டு, எம்டியின் 'டீர்' விஷயங்களைக் கவனிக்கும் கிளர்க்கிடம் ஓடிச் சென்றாள். பிரதீபன் பற்றி, விசாரித்தாள். எங்கே போனார்? எப்போது போனார்?

நல்லவேளையாக, அவரைப்பற்றி நீ என்ன கேட்பது என்று விரட்டாமல், அவன் வேண்டிய விவரம் சொன்னான். பிரதீபன் அன்று அதிகாலையில் பங்களுருக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான்! திரும்பி வரும்

நாள் பற்றி விவரம் கொடுக்கவில்லை. குறைந்தது இரண்டு நாட்களாவது பங்களுரில் தங்கிவிட்டு வருவதாகத்தான் ஏற்பாடு!

இதற்குமேல் விஷயத்தை எப்படி நம்பாதிருப்பது? பிரதீபனை இனி எப்படி நம்புவது?

இன்னமும், திரும்பி வந்து, ஏதாவது கதை சொல்லி, அவளை ஏமாற்றத்தான் முயற்சி நடக்கும்! கவுரவப் போர்வையோடு குடும்பம் நடத்த ஓர் ஆள் இன்னமும் வேண்டுகிறானே?

ஆனால் அதற்குப் பிரதீபன் இனி வேறு ஆள்தான் தேடியாக வேண்டும்! இனி அவன் முகத்தில் விழித்து ஒரு வார்த்தை பேசக்கூட மைத்ரேயி இங்கிருக்க மாட்டாள்!

அவசரமாக ஒரு காகிதத்தை எடுத்து, 'சொந்தக்கார ணங்களால் வேலையிலிருந்து விலக நேர்ந்து விட்டதாகவும், ராஜினாமாவை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கேட்டு எழுதினாள்.

மேற்கொண்டு அவளோடு தொடர்பு கொள்வது இருதரப்பாருக்குமே நல்லதல்ல; மான நஷ்டத்துக்கும் ஏதுவாகும்' என்று முடித்திருந்தாள்.

கடிதம் மறுநாள் காலையிலேயே, தலைமை நிர்வாகி பரமசிவத்தை அடையுமாறு ஏற்பாடு செய்து விட்டு, யாரிடமும், எதுவும் சொல்லாமல் அங்கிருந்து கிளம்பிச் சென்றுவிட்டாள்.

அன்றைக்கே கிட்டத்தட்ட அவள் வீட்டை அடைந்த உடனேயே, பரமசிவம் அவளுக்கு டெலிஃ போன் செய்தார். அலுவலக நேரம் முடியுமுன்பே கிளம்பி விட்டது ஏன் என்று விசாரித்தார்.

“பங்களுர் டீலரின் கமிஷன் விவகாரம் பார்க்க வென்று, பிரதீபன் பங்களுர் சென்றிருப்பது தெரிந்து போனதால்” என்று சொல்லி ரிசீவரைப் பட்டென்று வைத்து விட்டாள் அவள்.

வீட்டாரை அழைத்தாள். ஏன், என்ன என்று யாரும் அவளிடம் எதுவும் கேட்கக் கூடாது என்று சொல்லிவிட்டு, வீட்டினரிடம் அவள் வேலையை விட்டுவிட்ட சேதியை அறிவித்தாள்: அலுவலகம் தொடர்பான யார் அவளோடு நேரிலோ, போனிலோ பேச முயன்றாலும், அதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்றாள். மற்றபடியாக, இப்போது அவளுக்கு மிகவும் மனதிற்குக் கஷ்டமாக இருப்பதால் கொஞ்சநாள் கழித்து அதுபற்றிய விவரங்கள் தெரிவிப்பதாகச் சொல்லி விட்டு, அவளது அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள்.

மூன்று தினங்கள், உணவருந்த மட்டும் உணவு உட்கொள்ள என்று கூடச் சொல்லமுடியாது! மைத்ரேயி அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள் எனலாம். அதுவும், வயிற்றைக் காயப்போடத் தாயார் விட மாட்டாள்! கூப்பிட்டு வற்புறுத்துவாள் என்று அதைத் தவிர்ப்பதற்காகத்தான்!

அவள் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு யாருமே அவளிடம் எதுவும் கேட்கவும் இல்லை.

நாலாவது நாள், காலையில், அறையை விட்டு வெளியே வந்த மைத்தி, ஹாலில், சோபாவில் அமர்ந்து, கணவரோடு ஏதோ மெல்லிய குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்த அன்னையின் அருகே வந்து அமர்ந்தாள். மெல்லச் சரிந்து, சிவகாமியின் மடியில் முகம் புதைத்துச் சற்று நேரம் அழுதாள்.

“என்னடாம்மா?” என்று கேட்டதற்கு அப்போதும் அவள் பதில் சொல்வதாக இல்லை.

லேசாகத் துடித்த உதடுகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, “கொஞ்ச நாள் கழித்துச் சொல்லுகிறேன் அம்மா. ஆனால், அந்த வேலை, அலுவலகம் தொடர்பு குறித்து விட்டது! அங்கிருந்து வந்தால், என்னைப் பார்க்க, பேச விடாதீர்கள்!” என்றாள் அவள்.

பரமசிவம் பல முறை முயன்றார்.

பிரதீபனும் இருதரம் டெலிஃபோன் செய்து பார்த்தான். ஆனால், “மைத்ரேயி இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறாள் சாரி!” என்ற பதிலின் பின் அதெல்லாம் ஒருவாறு நின்று போயிற்று.

புதிய உடைகள் பற்றிய பத்திரிகையாளர் கூட்டத்துக்கு நாலு நாட்கள் முன்னதாக, மைத்ரேயிக்குப் பிரதீபனிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. கூடவே, அந்தக் கூட்டத்துக்குரிய அழைப்பிதழும் இருந்தது. “எல்லாம் முழுக்க முழுக்க உன் படைப்புகள். நீ இல்லாவிட்டால் நன்றாயிராது. மற்றதை மறந்து வா!” என்று பிரதீபன் அவளை அழைத்திருந்தான்.

வெறுப்புடன் உரக்கச் சிரித்து அவனது கடிதத்தையும் அழைப்பிதழையும் விசிறியடித்தவள், உடனேயே குப்புறப் படுத்துக் கண்ணீர் விட்டாள்!

அன்று, பத்திரிகையாளர் கூட்டம் நடக்கும் நாளன்று, இளங்காலை நேரத்தில், வழக்கம் போல 'ஓய்எம்சிஏ'க்கு நடக்கச் சென்ற சுந்தரம், வெகு விரைவிலேயே திரும்பி வந்தார்.

அவருடன் கூடவே பரமசிவமும் வந்தார்.

ஹாலில் அமர்ந்து, தினசரி ஒன்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த மைத்தி, பரமசிவத்தைக் கண்டதும் விறைப்பாக எழுந்தாள். "அப்பா!" என்றாள் ஆத்திரத்துடன்.

"மைத்திம்மா! நீ, இவருடன் பேசியாக வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்று சற்று அழுத்தமான குரலில் மகளிடம் உரைத்த சுந்தரம், பரமசிவத்தை நோக்கி, "உட்காருங்கள், சார்! உட்கார்ந்து பேசுங்கள். நான் சற்றுநேரத்தில் உங்களுக்குக் காஃபி கொண்டு வரச் சொல்கிறேன். உங்களுக்குச் சர்க்கரை போடலாம் தானே?" என்று கேட்டுவிட்டு உள்ளே சென்றார்.

முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றவளிடம், "உட்காரம்மா" என்றார் பெரியவர். "உன்னிடம் நான் கொஞ்சம் பேசவேண்டும்!"

"ஏன்? நின்றால், பேசமுடியாதா?" என்றாள் மைத்ரேயி துடுக்காக.

லேசாக முறுவலித்துவிட்டு, "தாராளமாய் முடியும், அம்மா! ஆனால் பொதுவாக எதையும் தாங்குகிற

வலிமை, உனக்கு அவ்வளவாக இல்லை போலத் தோன்றுகிறதே என்றுதான் உட்காரச் சொன்னேன்'' என்று பொடிவைத்துப் பேசினார் அவர்.

முறைத்துவிட்டு, ''பரவாயில்லை! சொல்லுங்கள்!'' என்றாள் மைத்ரேயி அசட்டையாக.

''ம்ம்... இதை நான் சொல்வது கூடப் பிரதீபனுக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்காதுதான்...'' தொடங்கியவரின் பேச்சில் இடையிட்டு, ''உங்கள் எம்டிக்குப் பிடிக்காததை அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு நீங்கள் சொல்லுவானேன்? சொல்லாமலே விட்டு விடுங்களேன்!'' என்றாள் மைத்ரேயி மீண்டும் துடுக்காக.

''சொல்லாமல் விட்டுவிடக் கூடியது என்றால் மெனக்கெட்டு, நான் இவ்வளவு தூரம் வந்தே இருக்க மாட்டேனேம்மா!'' என்று பரமசிவம் கூறவும், மைத்ரேயி மவுனமானாள்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் பரமசிவம் தொடங்கினார். ''அம்மா, மைத்ரேயி, யங்களூரில் இருக்கும் ஒரு தகாத உறவு பற்றி, சின்னவருடைய மனைவி, அடிக்கடி குத்திப் பேசக் கேட்டிருப்பாய்! மெய்யாகவும் அங்கே ஒரு தகாத உறவு வாழத்தான் செய்கிறதம்மா! ஆனால், அந்தத் தகாத உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டது நீ நினைப்பது போலப் பிரதீபன் அல்லம்மா! பிரதீபனுடைய தகப்பனார்!''

தகப்பனாரா? திகைப்பினால் கால்கள் வலுவிழந்து விட, தொப்பென சோஃபாவில் உட்கார்ந்தாள் மைத்ரேயி.

உடனேயே சமாளித்துக் கொண்டு “ஆனால் ஆனால் பிரதீபனுடைய தகப்பனார்தான் இப்போது உயிரோடு இல்லையே! இன்னமும் அந்த உறவைப் பிரதீபன் கட்டிக் கொண்டு அழ வேண்டுமா” என்று வினவினாள்.

“அவர் இல்லைதான். ஆனால் பூ மாதிரி ஒரு பெண் குழந்தை இருக்கிறதே! நல்ல குழந்தை! உன்னை விடக் கூட இரண்டு வயது சின்னவள்தான். அவளிடம் பேசினாலே. பிரதீபனின் குரல் குழைந்துவிடும். கவனித்திருக்கிறாயா?”

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு மைத்ரேயி பேசாதிருந்தாள். தங்கையா? தங்கையைப் போய் என்னென்னவோ நினைத்து விட்டாளே! இனிப் பிரதீபன் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது...

பரமசிவம் மீண்டும் பேசத் தொடங்கினார். “உனக்கு முதலில் இருந்து சொன்னால்தானம்மா, எல்லாம் புரியும்! அம்மா, பிரதீபனுடைய தாயார் மிகவும் உயர்ந்த பெண்மணி! கடமை உணர்ச்சி, பிடிவாதம்... எல்லாவற்றிலும் பிரதீபன், அவனுடைய தாயாரின் வாரிசுதானம்மா...அப்போது பிரதீபன் பிறந்து மூன்று, நாலு ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கும். இங்கே தொழிலைத் தொடங்கியிருந்த சமயம். அப்போது, பிரதீபனுடைய தந்தைவழிப் பாட்டி, கீழே விழுந்து, ரொம்பவும் அடிபட்டுவிட்டது! நடமாட்டம் இல்லாது போயிற்று. அவர்கள் இருந்தது, குன்னூரில்! அவர்கள் வேலையாட்களை எல்லாம் தன்னைத் தொடவிடமாட்டார்கள்.

மாமியாருக்குப் பணிபுரிவது. மருமகளான தன் கடமை என்று எண்ணித்தான் லலிதாம்மா பிள்ளையோடு குன்னூர் சென்றார். அங்கே மாமியாருக்குக் கிட்டத்தட்ட ஐந்து ஆண்டுகள் பணி செய்தார். மாமியார் இறந்த பிறகுதான் சென்னைக்கு திரும்பி வந்தார்.

“ஆனால், இங்கே அதற்குள் நிலைமை மாறி விட்டிருந்தது. இந்த ஐந்தாண்டுத் தனிமையை அந்தப் பெண் பயன்படுத்திக் கொண்டாள் என்பதுதான் என் அபிப்பிராயம்! ஆனால், பிரதீபனுடைய தாயார் போல ஒரு தேவதையோடு வாழ்ந்த மனிதர் பூபதி, இந்தப் பிசாசிடம் என்னதான் கண்டாரோ, எப்படியோ, பிசு கான உறவு ஒன்று தொடங்கி, அதில் ஒரு குழந்தையும் பிறந்துவிட்டது.

“முதலில் இப்படி அப்படி பாலன்ஸ் பண்ணி, மனைவிக்குத் தெரியாமலேயே பிரதீபன் அப்பா பூபதி, சமாளித்து வந்தார். பிரதீபன், கல்லூரியில் எம்பிஏ படிக்கப் போயிருந்த சமயம்! எப்படியோ, பிரதீபன் தாயாருக்கு விஷயம் தெரிந்து விட்டது. அவ்வளவு தான்! லலிதா அப்படியே அடியோடு ஒதுங்கிவிட்டார்! அதிலேயேதான் பிரதீபன் அப்பாவுக்கு ‘ஸ்ட்ரோக்’ வந்து விழுந்து விட்டார் என்பது என் எண்ணம்! அப்போதும் லலிதா வரவில்லை. நர்ஸ் வைத்துதான் பார்த்தார்கள்! மாமியாருக்கு எல்லாப் பணிவிடையும் செய்தவர், கணவரை எட்டிக் கூடப் பார்க்கவில்லை. அது நியாயமான கோபமும் கூடத்தான். கணவருடைய தாயாருக்குப் பணிவிடை செய்யப், போன சமயத்தில்

கணவர் ஒழுக்கம் தவறுவதை எப்படி ஒத்துக்கொள்ள முடியும்?

அதன் பிறகு, அந்தம்மா வெளியேயும் எங்கேயும் செல்லவில்லை. ஒரு சன்னியாசினி மாதிரிதான் வாழ்கிறார்கள். லலிதா ரொம்பவும் ரோஷக்காரி. இவள் புருஷன், இன்னொருத்தியை வைத்துக் கொண்டிருந்தார் என்பார்கள் அல்லவா? கணவருக்கும், குடும்பத்துக்கும் ஒரு குறை இல்லாமல் குடும்பம் நடத்தி வருவதாக எண்ணியிருந்தவருக்கு அந்த அவமானம் சகிக்க முடியவில்லை.

“பிரதீபன் அப்பாவுக்கும் அந்த இரண்டாவது பெண் ஓர் உடம்பு மாதிரிதான். பணத்தைக் கொடுத்து விட்டுத் தொலைத்தும் இருப்பார். அவளும் போயிருப்பாள். அப்படிப்பட்டவள்தான். ஆனால் அந்தப் பெண் பவித்ராவை அவரால் விட முடியவில்லை. இறக்கும் தறுவாயில் மகனிடம் கேட்டுக் கொண்டார். பிரதீபனுக்கும் அதே கஷ்டம். அவள் தாய் எப்படி என்றாலும், பெண் அவன் தந்தைக்குப் பிறந்தவள் அல்லவா? தங்கை ஆயிற்றே! தந்தைக்குக் கொடுத்த வாக்குக்காக மட்டுமின்றி, பிரதீபனாலும் தங்கையை அனாதையாக, எப்படியோ போகட்டும் என்று விட்டுவிட முடியவில்லை!

“ஆனால், அதே சமயம், தங்கை என்று வெளிப்படையாக உறவாடவும் மனமில்லை! தகப்பனார் தன்னுடைய தாய்க்குப் பெருத்த அவமானம் செய்தார். இப்போது, அந்த உறவை வெளிப்படையாக ஏற்று,

தானும் அதே அவமானத்தை அன்னைக்குச் செய்யலாகாது; செய்யக் கூடாது என்று எண்ணினான்.

“அதனால்தான் அந்தக் குடும்பத்தை பங்களூரில் குடியேற்றினான். தங்கையைப் படிக்க வைத்தான். அவளுக்குத் திருமணம் செய்து, ஓரளவு சொத்தைக் கொடுத்து விட்டால் கடமை தீர்ந்தது என்று ஒதுங்கி விடலாம் என்பதுதான் பிரதீபனின் எண்ணம்.

“அதற்குப் பிறகு தான் திருமணம் செய்து கொண்டால், இதுபற்றிய பேச்சே இங்கே எழும்பாது போய்விடும். தாயின் அவமானம் மறக்கப்பட்டுவிடும் என்று நினைத்தான்! அதற்காகவே பெண் வாசனையே இல்லாமல் வாழ்ந்தான். ஆனால் அதற்கு இடையூறாய் நீ வந்தாய்!

“பங்குதாரர் கூட்டத்தன்று அவசரமாய் பங்களூர் போனது ஏன் தெரியுமா? பவித்ராவுக்கு ஒரு காதல்! பையன் வீட்டார், பெண் பேச அன்று வருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நடத்த வேண்டிய இவன் போகாமல் முடியாதில்லையா? என்னம்மா, சொல்கிறாய்?”

அவள் அறிய வேண்டிய விவரங்களையெல்லாம் சொல்லி முடித்து விட்டுப் பரமசிவம் அவளை அபிப்ராயம் கேட்டார்.

“இப்படி என்று ஒரு வார்த்தை அவர் என்னிடம் சொல்லியிருக்கலாமே, அங்கிள்!” என்றாள் மைத்ரேயி மெதுவாக.

“எப்படியம்மா சொல்லுவான்? அவன்தான் இது பற்றிய, பேச்சே குடும்பத்தில் எழக்கூடாது என்று இருப்பவன் ஆயிற்றே. அதற்காகத்தானே, இவ்வளவு காலம் திருமணப் பேச்சே எடுக்கக் கூடாது என்று இருந்தான்.

மனைவிக்குத் தெரிந்தால், அவளோடு நிற்குமா? அவள் தாய்க்குப் போகும். தாய், அவளுக்கு வேண்டிய வரிடம் சொல்லுவாள். குசுகுசுப் பேச்சு நடக்கும். தன் தாயின் காதுக்கு எட்டும். மீண்டும் அதே அவமானம் தானே? அத்தோடு பவித்ராவுக்குத் திருமணம் முடித்து அனுப்பி விட்டால், அதன் பிறகு தொடர முடியாது என்று பிரதீப் முடிவு செய்துவிட்டிருந்த ஓர் உறவை உன்னிடம் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் என்ன? அவனது ஒழுக்கம் சம்பந்தப்பட்டிருந்தாலாவது சொல்ல வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கலாம்! மற்றபடி?”

“ஒன்றுமே இல்லை, அங்கிள்!” என்றாள் அவள் சின்னக் குரலில்.

“இப்போது நான் ஏன் வந்தேன் தெரியுமா?”

“உண்மையைச் சொல்லி என் தவறான எண்ணத் தைப் போக்குவதற்காக!”

“அதுமட்டுமில்லை. நீ இன்று அங்கே வரவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டுப் போக அம்மா, இந்தக் காதல் என்பது என்ன மாதிரியான ஒரு கண்ணராவி என்பது நல்லவேளையாக எனக்குத் தெரியாமலே இருந்துவிட்டது. இப்போது பிரதீப் என்ன மாதிரி இருக்கிறான் தெரியுமா? ஆள் ஷோர்ந்து போனான்.

இன்றைய 'பிரஸ்மீட்' பற்றி நேற்றிரவு பேசிக் கொண்டிருந்த போது, 'இனிமேல் என்னால் ரொம்ப ஒன்றும் முடியாது என்று தோன்றுகிறது, அங்கிள்' என்கிறான் எனக்கு ஆடிவிட்டது. எப்பேர்ப்பட்ட பையன் வாயிலிருந்து என்ன மாதிரி வார்த்தைகள்? ஏனம்மா, இப்படி அவனை ஒடுக்கி அழிக்கவா, அவனைக் காதலித்தாய்?"

"அய்யோ, இல்லை அங்கிள்!" என்று எழுந்து விட்டாள் மைத்ரேயி. "நீங்கள் போங்கள், அங்கிள். நான் ஒன்பது மணிக்குள் வந்துவிடுகிறேன்!" என்று உறுதி கூறினாள்.

"சந்தோஷம்மா! ஆனால்..."

"ஆனால் என்ன அங்கிள்? ஓகோ, அந்தப் பவித்ரா விஷயம் தெரிந்த மாதிரிக் காட்டிக் கொள்ளக் கூடாதா? ஆனால் அது இயல்பாய் இருக்குமா, அங்கிள்? எப்படியும் பிரதீபனுடைய சித்தி சொல்லி விடுவார்கள்தானே?", என்றாள் மைத்ரேயி.

"இல்லைம்மா குடும்பத்துக்குள் அதுபற்றிப் பேசாமல் இருக்கும்படி, அந்த அம்மாளை அடக்கும். விதம் பிரதீபுக்குத் தெரியும்! நீ மட்டும் கொஞ்சம் எச்சரிக்கையோடு நடந்துக் கொண்டால் மேற்கொண்டு யாருக்கும் மனக் கஷ்டம் இல்லாமலே சமாளித்து விடலாம்" என்று எழுந்தார் அவர்.

"சரி, அங்கிள்" என்று ஒத்துக் கொண்டாள் அவள். "வந்து... ரொம்ப நன்றி அங்கிள். இப்போது இங்கே ஒரு காஃபி குடித்துவிட்டுப் போங்கள் அங்கிள்" என்று உபசாரம் செய்தாள்.

பரமசிவம் சென்றதும் குதித்தோடிச் சென்று, அவ ளுடைய தாயை அணைத்துக் கன்னத்தில் முத்தமிட் டாள். கால்களால் ஜதியிட்டபடியே உள்ளே சென்று குளித்து உடை மாற்றிக் கொண்டு அழகே உருவாய்த் திரும்பி வந்தாள்.

அவசரமாய் இரண்டு வாய் உண்டுவிட்டு, “அப்பா, என்னை முதலில் என் அலுவலகத்தில் விட்டு விடுங்கள்!” என்று அதிகாரம் செய்தாள்.

“உன் அலுவலகமா? யாரோ, வேலையை விட்டு விட்டதாகப் பத்துநாள் முன்பு இந்த வீட்டில் அறிவித் தார்களே! ஒருவேளை, அது நீயில்லையாம்மா?” என்று அவர் கிண்டல் செய்ய, எல்லோரும் சிரித்தனர். அவளும் சேர்ந்து சிரித்தாள்.

அன்று, பிரதீபன், அலுவலகத்தில் அவனது அறைக்குள் சென்ற போது, மைத்ரேயி, அவனை அங்கேயே எதிர்கொண்டாள்.

“மைத்தி!” பிரமித்து நோக்கியவனிடம், சேலைத் கொசுவத்தை விரித்துக் காட்டி, “நன்றாயிருக்கிறேனா?” என்று முறுவலோடு கேட்டாள்.

ஒரே எட்டில் அவளை அணுகி, அவளை அணைத் துக் கொண்டான் அவன்.

சற்றுப் பொறுத்து, அவள் முகத்தை இரு கைகளா லும் ஏந்தி நோக்கிப் “பரமசிவம் அங்கிள் எல்லாம் சொன்னாரா?” என்று அவன் வினவவும் அவளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

“அது...அது... என்று திணறியவளைச் செல்லமாக உலுக்கி, “பின்னே, அம்மையார் இவ்வளவு இலகுவாக வந்து விடுவீர்களாக்கும்!” என்று கேட்டான்.

அவள் லேசாக அசடு வழியவும் சிரித்து, “நேற்று, என் மனநிலை பற்றி ‘அங்கிளி’டம் சொன்னதும், அவர் முகம் மாறிய விதத்திலிருந்தே எனக்குச் சந்தேகம்தான். உன்னிடம் வருவார் என்று நினைத்தேன். முழுஉண்மை அறியாமல் நீ விடமாட்டாய் என்பதும் எனக்கு நிச்சயமே! ஆனால், நீ எனக்கு ஒரு வாக்குத் தர வேண்டும், மைத்தி. இந்த விஷயம் உனக்குத் தெரிந்தாக நீ யாரிடமும் காட்டிக் கொள்ளக்கூடாது. அம்மா மட்டுமல்ல! சித்தியிடமும் கூடத்தான். அப்போதுதான், வாய் மூடும்படி என்னால் செய்ய முடியும்! அத்தோடு, உன் வீட்டிலும் கூட அப்படித்தான்! என்ன?” என்று கேட்டான்.

தலைசரித்து நோக்கி, “யார் தலைமேல் அடித்துச் சத்தியம் செய்யட்டும்? என் தலைமீதா அல்லது உங்கள் தலை மீதா?” என்று புன்னகையோடு கேட்டாள் அவள்.

லேசாகச் சிரித்து “யார் தலையிலும் அடிக்க வேண்டாம். நீ எனக்காக, ரகசியம் காப்பாய் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்!” என்றான் பிரதீபன்.

அன்றைய பத்திரிகையாளர் கூட்டம், விற்பனை, இரண்டுமே வெற்றிகரமாக நடந்தேற மனநிறைவோடு புன்னகைத்தபடி, “என் கனவு நனவாகிவிட்டது, தீபன்! என் ‘டிசைன்’கள் எல்லாம் உடைகளாக வேண்டும்; அவற்றை எல்லோரும் போற்ற வேண்டும் என்று

எண்ணினேன். உங்கள் உதவியால், என் கனவு முழுக்க முழுக்க மெய்ப்பட்டு விட்டது!" என்றாள் மைத்ரேயி.

"என்னைத் தீபன் என்றா அழைத்தாய்? நன்றாய்த் தான் இருக்கிறது!" என்று பாராட்டிவிட்டு, அவளது காதோரம் குனிந்து, "கனவு, அதுமட்டும் தானா?" என்று மெல்லிய குரலில் பிரதீபன் கேட்டான்.

"ம்ம்...என்றவளின் கன்னங்கள் லேசாகச் சிவந்தன. "உத்தமனான ஒரு கணவன் வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அதுவும் மெய்ப்படப் போகிறது!" என்று ரைத்துக் கடைக் கண்ணால் அவனை நோக்கிச் சிரித்தாள் அவள்.

"இது பொது இடம்! அத்தோடு, இந்த ஒப்புதலுக்குரிய பரிசைத் திருமணம் ஆனபிறகுதான் கொடுக்க முடியும்!" என்று ஒரு பார்வை பார்த்து அவளைக் குங்குமமாய்ச் சிவக்க வைத்தான் பிரதீபன். பிறகு, பிறர் அறியாமல் அவளது கன்னத்தை மெல்ல நிமிண்டி விட்டுச் சொன்னான். "என் கனவும் மெய்ப்பட்டு விட்டது. என் காரியம் யாவினும் கைகொடுக்கும் காதலியைத்தான் கரம்பிடிக்க வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தேன்! கிடைத்து விட்டாய்! சொல்லு, எப்போது நம் திருமணம்?" என்று அவன் கேட்கப் பூரிப்புடன் புன்னகை செய்தாள் மைத்ரேயி!

மேலும் மின்னூல்களுக்கு - www.tamilebooks.net : www.tamilnesan1981.blogspot.com

ரமணிசந்திரன்
கனவு
மெய்ப்பட
வேண்டும்

